T. J. Gabriel

KOROK VIADALA

Fehér Könyv

Publio

Korok Viadala

Fehér Könyv

T. J. Gabriel

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Információk, történetek, leírások találhatók a Facebookon a KorokViadala oldalon, vagy a www.golund@blogspot.hu oldalon.

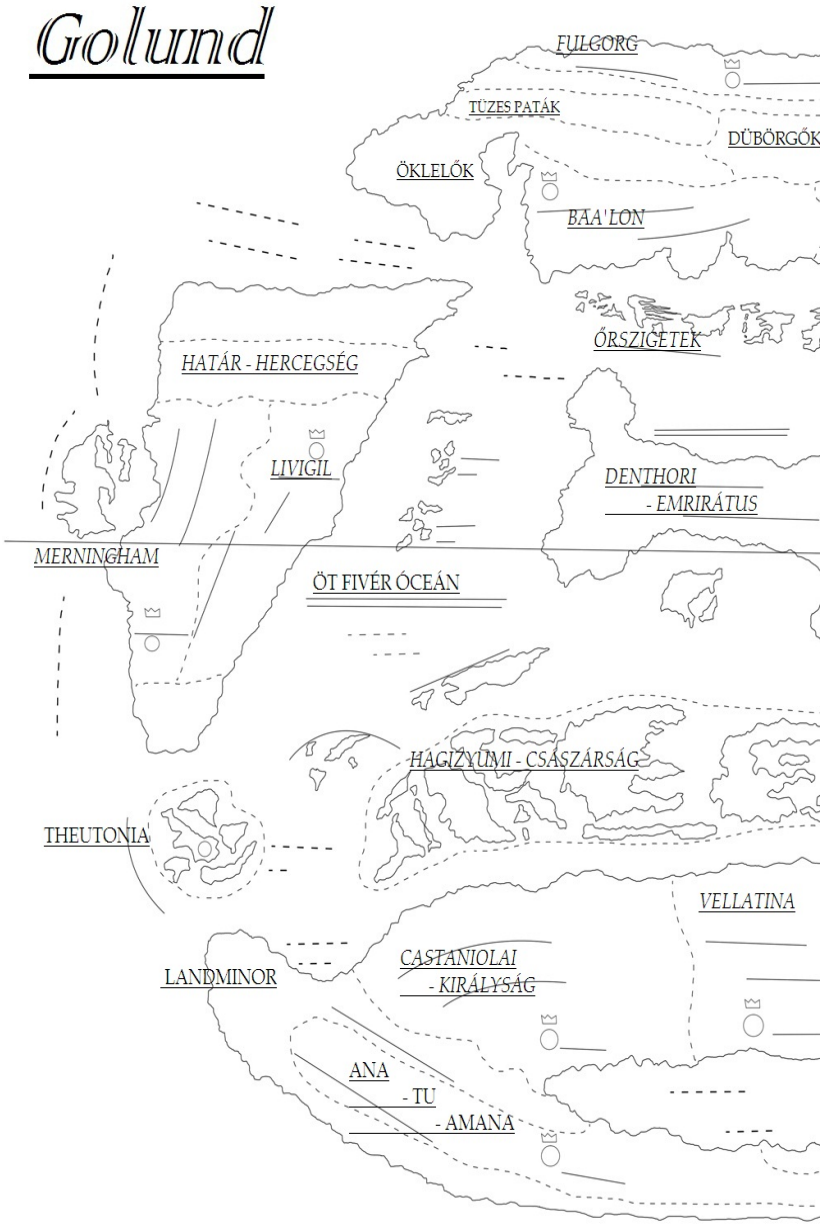

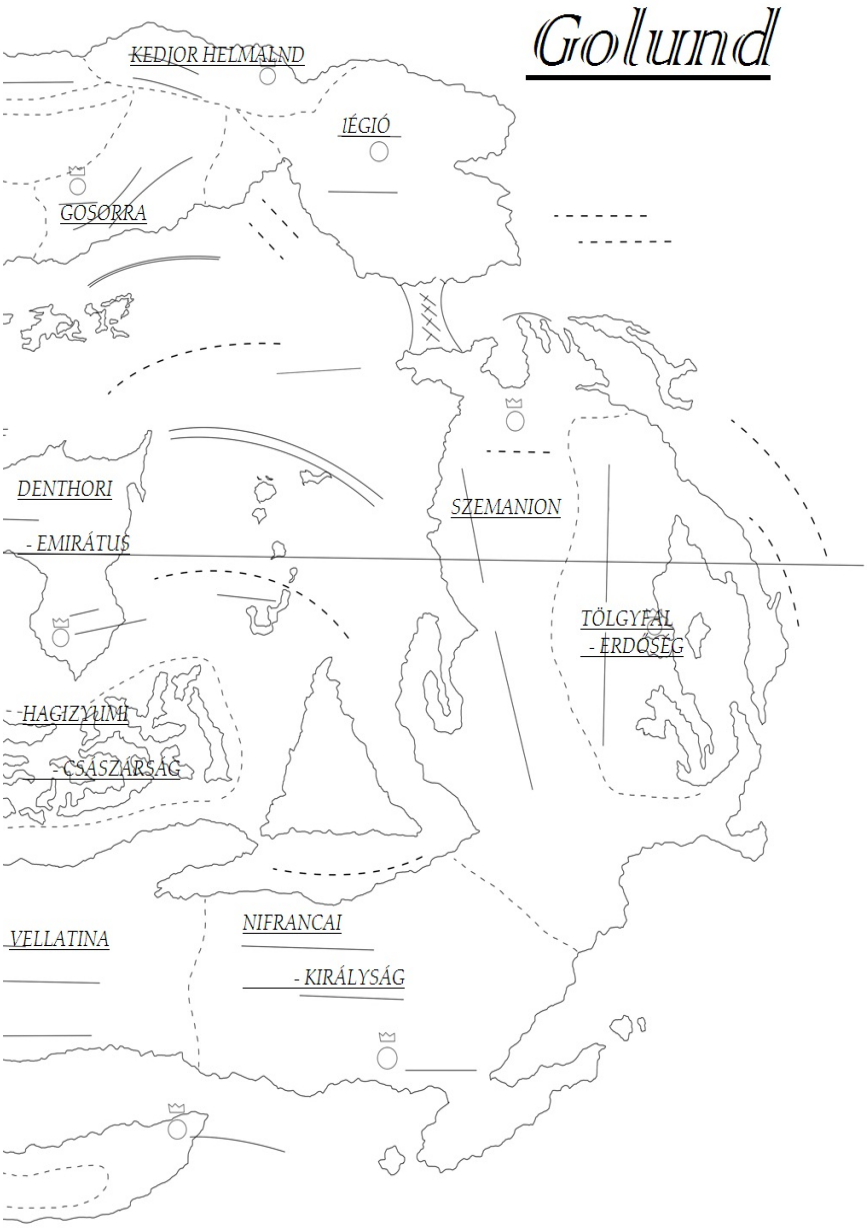

„S láttam amint a mennyekben, Isten előtt emlékeztetőül megnyitottak egy nagy könyvet. Az angyal pedig fennhangon szólott, akár sok vizek zúgása, a trónus előtt, kezében a könyvvel, a Három Ég Ura felé:

- Ez íratott meg a Korok Fehér Könyvében!”

A Kezdet Krónikája

(Részlet a Szent Könyvből)

Mielőtt idő lett volna, már uralkodott a Három Ég Ura. Birodalmának nem vala határa, királysága maga a létező, a létezés, túl testnek, láthatónak minden az törvényén, és határán. Hatalmas terület, mit értelem be nem fogadhat, hiszen az csak a láthatóig ér, s azon túl, a szellem, mi az emberne kaz lelke, s az értelem, csak igen kicsiny részben nyúla, s képes azt felfogni.. Nagy vala hát uradalma. Szíve békés, nyugodt, mit nem rettent semmi és senki.

S ha létezett is volna ellenség, ki ő ellene akara törni, attól sem riadt volna meg szíve az ő belsejében.

Mert hiszen nem léteze soha semmi, vagy akárki, tán bármi, mitől néki, a hatalmas Három Ég Istenének félnie kellett volna.

Országát, mit alkota túl a láthatón, hűségesei népesíték be, kiket ő maga teremt vala.

Ám története, hogy szívében megváltoza valami. Hiánynak érzete költözék abba, és nem oly sokára elméjébe is.

A kicsiny mag lassan kihajta, és szép kis palántává lészen. Majd a gondolatok burjánzása erős törzzsé vála, mit nem sok idő múltán ékes lomb koronáza. Gyümölcse, mit terme, édes vala igen csak. Az első nap előtt történt, hogy a Hatalmas döntést hoza. Nem tanácskozván senkivel, cselekvésre száná el magát, hogy szíve hiánya élettel kiteljen. Mert oly nagy lévén az Ő lelke, mibe belefére az mindenség, és még mindig marada hely is benne.

S annyira nemes lévén az ő isteni Lelke, hogy csak a teremtés és az élet töltheté ki az űrét, és teheté vala azt teljessé.

Fogta hát csillagok porát, s nagy erővel kezde dolgozni rajtuk.

Erős kalapácsával üté vala össze őket, míglen össze nem állának egy egésszé.

Ama ütéseknek ereje szüle sok ezernyi szikrát, mi megtölté ama testnek belsejét, és ragyoga vala az fenségesen.

S nevezé vala azt a testet Napnak.

Nagy kárpitot is hasít vala, szépet, mélykéket, vagy tán inkább feketére hasonlót. Kifeszíté vala az magasságban, és nevezé el azt mindenségnek.

Vevé az Napot, és illeszté reá ama kárpitra.

S a Nap, mint király uralkoda vala az égen. De egy király nem lehet hitves, és család nélkül, megalkota vala hát a királynét, és nevezé el azt Holdnak. Megalkotá a királyi családot is, és a kicsinyeket hívja vala csillagoknak. Ezek valának az égboltnak, az seregei, mik tündökölnek vala ott fent.

Kárpit pedig, mit kifeszíte, lévén a határ az ő országa és az születő új teremtettség között.

Az Első lépés így mene vala végbe. Vannak, már határok miket be lehet tölteni vala.

Eljöve a Második lépés, s folytatá az ő nagy munkáját.

Újra vevé az csillagoknak sok-sok porát, s most gyúrni kezdé vala azt. Gyúrja, és formálja vala két kezében. Azért formála vala gömbbé, mivel az illék vala a tökéletességhez, minthogy ő maga is tökéletes.

Eme újakat nevezé planétáknak, és nevet ada mind akárhánynak, és helyezé őket a Nap köré, s azt pedig a középre.

Erejét nem kíméli vala. Serényen dolgozék, hogy gondolatai szép fáját a valóságba alkossa vala.

Így mene végbe a Második lépés, hogy aztán következhessék vala az Harmadik lépés.

S ez kis lépés vala, mert csupán annyi története, hogy ahogy a planéták mozognak vala a Király körül, s a Hold Golund körül úgy kialakulának az napszakok. Megszülete az nappal, és lészen a Napnak birodalmává, és megszülete az éjszaka, és lészen királysága a Holdnak.

Így elválának az napszakok, és léterjövének a napok.

S ezzel lészen vége az Harmadik lépésnek.

Aztán halada tovább az tervei mentén, és belelépe a Negyedikbe.

Vevé az első bolygót, és nevezé vala azt Golundnak. Megemelé a földeket, és egészen magasra emelé vala őket. Vizet is alkot vala, amit elhelyeze az földek köré.

A kontinenseket nevezé Roseannak, Edomeiának, Denthornak, és Temerisnek.

Az Negyedik lépést az Ötödik követé.

Fákat ültet, füvet sarjaszt, virágokat plántál.

Medret vág, és belé küldé a vizet, s megédesíté azt. Medret, tónak és folyónak. Hegyet emel vala, és völgyet váj. Vulkánt tornyoz és dombot épít. Fúja egyet, és lehelete többé meg nem álla, s nevezé vala azt szélnek. Fent, jó magasan felhő születék, mi adhat árnyékot, esőt és havat. Mindez története az Ötödik Lépésben.

Mikor ez megtörténik vala, Hatodik lépésként kezdi nyüzsgővé tenni a világot.

Élettel tölte meg vizet, levegőt, földet, s azoknak belsejét. Lesznek madarak az égben kicsik és nagyok egyaránt. Alkot állatot a földre is, mi jár. Egyik ugrik, másik sebesen rohan vala.

Egyik szürke, másik barna, a harmadik aranysárga, egyiknek van sörénye, de a másiknak nincs. Beletekinte a vízbe, s látá, hogy ott még semmi nincs mi éljen. Alkot vala hát halakat, egész kicsinyt, és nagy óriást, egész pezsgő sokadalmat.

Mikor pedig odébb tekint, látá, hogy van még hely, hát alkot vala mindenféle rovart, bogarat, és csúszó-mászót.

Sokszínű vala az élet maga is, így az állatok és rovarok is sokszínűek valának.

Lakoza minden lény a néki legkiesebb tájékon, mert oda helyezé őket Istenük.. Pezsdül vala már a táj, s élet tölté be Golund egészét.

Így végződék az Hatodik lépés.

S eljöve az ékkő megalkotásának ideje is, mint egy koronának fényes díszének.

Eljöve a Hetedik lépés mikor a Három Ég Istene megalkotá az értelmeseket, hogy uralják, vezessék a sokféle vidéket.

Elsőnek alkotja vala Aoreoulust és Baneát, Waltaritt és Guneiát, Chlodiont és Lidiát, valamint, Mernt és Mereint.

Egyszerre formálá őket meg, és egyszerre ada nekik életet is. Három párt helyeze Temeris közepébe, s lesznek ők három királyság ősei.

Aoreoulus és Banea Castaniola első ura, és úrnője.

Waltari és Guneia Vellatinát lakják vala, míg Chlodiont és Lidiát Nifranca területén telepíté le, legyenek annak urai ők s gyermekeik.

Az utolsó nemes párt, Mernt s Mereint Roseanba vivé, s általuk jöve létre Merningham királysága.

Tágas teret ad vala mindegyiknek, hogy életük boldog lehessen. Vevé kezébe újra az alkotó elemeket, és alkot vala belőlük két párt.

Hearon dem Gerdameszt és párját Norian dem Gerdameszt, s Szemanion országát ada vala nékik örökségül.

S vala Rosean földjének egy része még üresen, s nevezteték az Livigilnek. Eme földnek lőn urává s úrnőjévé Nasszeu den Naraton, és párja Nasszairin den Naraton.

E két pár vala az angyalvérűek ősei

Itt essék szó ama szörnyű árulásról, mi története oly régen.

Ugyanis ama napokban Hearon dem Gerdamesz nemzé vala Izi-Sindart, kit választa vala maga után az másodiknak. De az nem vala elég annak, lelkinek, mert ő első akar lenni, mindennél jobban, és mindenek felett.

Eme érzést melengeté vala az ő kebelében, táplálgatja, növesztgeti, és vára vala a megfelelő alkalomra.

Választ vala párt magának, Nasszeu dem Naraton lányának, Fenniának az személyében. S lészen, hogy frigyük megkötteték, és élének vala ők együtt, s nemzenek sokakat az angyalvérűek népeinek.. De ahogy szaporoda vala az élet Golundon, úgy nő a sötétség ama szívben, mi uralomra tör vala saját atyja ellenében is.

Szít vala lázadást, és állíta sokakat maga mellé. Először az angyalvérű királyságban, Szemanionban, de aztán minden népből, kiket alkota a felséges Isten.

De Fennia, és Izi-Sindar utódai közül sokan nem állának atyjuk, s anyjuk oldalára, Fennie viszont követé az ő hitvesét annak rettenetes, s megannyi halált fakasztó árulásába. S Izi Sindar árulása együtt jára a vérengzések, és háborúságok idejének eljöttével, mi az óta is tart vala.

Mert ugyan nem állandó a háború, de mégis a világnak része immár. Háborúját azonban nem tudá vala megnyerni, mert többen valának a hitben erősek, kik a jót választják, és elűzik vala őt, és a vele tartókat messze vidékekre.

S ez prófécia szerint hosszú azon koroknak sora, mígnem a gonosz teljesen legyőzeték vala.

Lépvén most vissza örömtelibb dolgokra, szóljon eme krónika a többi értelmes megteremtéséről.

Folytatván munkáját a Három Ég Ura, megalkotá a graulokat, s helyezé vala őket a Tölgyfal erdősségbe, az lévén az ő országuk.

Ősatyjukat nevezik vala Higannak, azaz Erős Tölgynek, ősanyájukat pedig nevezék Hueloniának.

Teremté vala aztán a feurdokat, ezen elzárkózó népet s helyezé őket a Temeris hegyeibe honna elszármaztak vala Denthor, és Rosean hegyeibe.

Nekik első urukat Riggának hívták, azaz Szárnyalónak, mivel ő volt ki uralma alá hajtá az első curaggot, néki hitvese vala pedig Ritinia, azaz Csiszolt kő. Riggát azelőtt Eponnak nevezék, ami magasban járót jelent.

A harcharosokat a Szigetvidék földjébe plántála vala..

Kezdetben pedig vala Theodosius Mikhaél, és hitvese Eiriné Anastasia kiktől származik népük minden az nemzettsége, s azoknak fejedelmei.

Létrejöve vala még korábban Denthor, a vulkánoknak az földje. Ide plántála vala el az mah-za-tharok népét. Ők származának vala Mámuntól és Zaminától.

S megalkotja vala a mizindárokat, kik lakoznak vala a Nagy Déli Hegység bérceinek közén. S ha már a hegyekben járunk, szólhat itt a krónika arról, hogy a Három Ég Ura a Nagy Déli Hegység urainak megalkotja vala a logadok népét.

Mizindar s logad közt nem vala versengés.

A logadok lakoznak vala a hegyeknek az vidékin, s annak fennsíkjain, míg a mizindarok a hegyektől ölelt gazdagon termő földet birtokolják, s gondozzák

S a mizindarok első párja vala, GAaronapili, és Gegolu az ő felesége. Ők azok kik nemzék vala eme népet, és sokasíták vala el.

A logadok atyja Holló Odin, anyja pedig Fehérsólyom Frigg. Nemzének vala sok utódot, és megalkotják vala így a logadoknak az népét.

Ezek a népek népsíték be egész Golundot.

Így ment vala végbe az Hét Lépés munkája, mit a Mindenség Ura. a Mindenség királya végeze el.

És szíve megnyugoda vala, mert látta, hogy munkája gyümölcse szép és jó vala.

Építés kora G. Sz. U. 1351

(Napjaink)

Prológus

Borotavaéles penge hasította fel a szerencsétlen matróz nyakát. Az acél nyalta sebből spriccelve tört elő a vér, bele egyenesen a támadó szemébe. A szerencsétlenül járt fickó saját kezével igyekezett volna betapasztani a sebet, megmenteni saját életét, de ujjai között folyamatosan elfolyt a karmazsin szín élet, és vörös tócsába gyűlt alatta.

Lassan elcsitult az acél éneke, a nyöszörgő sebesülteknek megadták a halál kegyelmét, és immár csak a Sirályok rikoltozását, a vöröslő hullámok plattyogásást lehetett csak hallani.

Hét hulkból, és a védelmükre rendelt négy gályából állt ez a kereskedőflotta mely Vellatinából hajózott ki egy éve, és az utóbbi négy hónapban a Denthori emirátus északi partjait hajózták végig. Két napja hagyták maguk mögött Huludzsa kikötőjét, és az Emberfej-félsziget megkerülésének a felénél tartottak éppen. A Nap már elérte a delelőjét, és pokoli hővel zúdította a velatinokra aranyló sugarait. Alig lehetett odafent megmaradni. Csak a tengeri szél enyhítette valamelyest a kánikulát.

Don Renato de Augustino jeges bort iszogatott, a kormány mögött felállított nyitott, zöld és sárga pavilonja adta árnyékban, miközben Esperanza hárfajátékát hallgatta. Hajóján, a Kalmár Erszénye nevű hulkon töltötte idejét, mikor az elülső bástyától futva ékezett az őrszem, aki jelentette, tizenkét gálya tünt fel előttük. Az egyik öbölből úsztak elő az imént. Don de Augustino nem habozott azonnal kidta a parancsot a fordulásra, és a Huludzsába való visszatérésre, viszont ugyanebben a pillanatban megérkezett egy másik őrszem, csak ő a hátsó bástya felépítményről. Tizenkét gálya mögöttük is, jelentette.

Ez változtatott a helyzeten, és a fordulásból megály lett. Megpróbálhatnának áttörni ám ez a flotta nem katonai flotta, ezt don Renato id tudta jól. Mérlegelve a helyzetet arra jutott, megpróbál egyezkedni a kalózokkal. Hisz csak azok lehetnek bár egyetlen halálfejes fekete lobogót sem látott.

Felajánlja nekik az áru jó részét, meg a teljes flotta legénységének a felét, hogy azokat elvigyék rabszolgának. A többiekkel vissza fog tudni jutni Vellatinába. Ha ez nem sikerülne, odaadja a teljes készletét, és csak annyi embert fog kérni amennyi egyetlen hajó elvezetéséhez elegendő. Az összes többit átadja.

A huszonégy gálya lassan közelebb úszott, és oldalra fordult.

- Dio mio – szaladt ki a vér don de Augustino arcából mikor belátta mekkorát tévedett. Nem lesz semmiféle tárgyalás. A következő pillanatban három fekete tollú nyílvesző állt ki don Renató mellkasából. Élettelenül bukott át a korláton és csobbant bele a langymeleg vörös hullámokba. A Tűz-tenger hullámsírba temette a dózse nemesét.

A nyílzápor percekig tartott, és brutális pusztítást vitt végbe. Miután az íjászok befejezték munkájukat fekete ruhás, és sisakos, arcukat fekete kendővel eltakaró férfiak szálltak át a kereskedőhajókra, és végeztek a túlélőkkel. A legtöbb evezőssel az evezőik mellett végeztek.

Miután minden tetemet behajítottak a vízbe, kihajóztak a nyílt tengerre. Egy hétig javították, és tüntették el a támadás nyomait. Újabb három nap múlva újabb gályák érkeztek. A hét hulk, és a négy gálya új legénysége. Évekig tanították valamennyi férfit mire a matrózok, és evezősök megtanulták a maguk, és mire a tisztek, katonák, kapitányok is megtanulták szintén a maguk nyelvjárását. Azt, ahogy egy úr, vagy éppen a kikötők népe beszéli a dózse országának nyelvét.

Arszlán, és Hassef elégedetten nézték a munkálatokat. Embert alig veszítettek, csak a gályák katonái okoztak kisebb problémát, de az a húsz, aki otthagyta a fogát a támadáskor igazán megérte a zsákmányt. Két

nap múlva a két férfi elvált egymástól.

Arszlán csónakba szállt és visszatért saját hajójára.

- Aztán ne felejts el időben meghalni – szól utána Hassef.

- Ne aggódj. A megfelelő időben, a kellő jelre azonnal feldobom a talpam – felelte mosolyogva, majd pipára gyújtott.

Két, egyenként tizenkét hajóból álló kisebb csapatra bomlott a támadó flotta majd az Őr-szigetektől távol hajózva visszatértek a hazájukba.

Másnap új legénységével, a vellatin kereskedő hajóraj folytatta útját eredeti célja, Livigil felé.

I Rész Szálak

I Könyv A pók hálója

I. Fejezet: Az asztaltársaság

Sötét éjjelen, sötétbe öltözött úr foglalta el, rideg tróntermének zord falai közt, hideg márvány trónusát. A levegő fagyosan párállott, csaknem megdermedt. Ha valaki kinyújtotta volna kezét, hogy megtapintsa, tán meg is tudja érinteni.

Így festett Seol-mar-dúm gyomra, a magas és csupasz Kelmarna-hegy tetején.

Ezen vár ura igencsak kedvelte az erős drámaiságot elegyítve nagy ívű színpadiassággal. Minél inkább kifejezésre akarta juttatni; vele senki sem dacolhat, hisz az alvilág, legyen szó bármelyik vallásról is, erői állnak az ő szolgálatában. Seol-mar-dúm éppen ezért épült úgy ahogy. Díszletnek egy földre szállt istenség magánpoklához. A mind tökéletesebb illúzió kedvéért, a hatalom mind biztosabb kézben tartásáért nem átallott az alant szféráiban lakozó, a fátyolon túli világ víz nélküli helyein bolyongó valódi démonokat, szellemeket átcitálni a valóság határának ezen oldalára.

Ezen minden részletében alaposan megtervezett, fekete erőd sziluettjei, élesen rajzolódtak ki a holdfényes, felhő nélküli égbolt előtt.

A várat gondosan tervezték egyszersmind a jól védhetőség, a bevehetetlenség végett, másrészt annak deklarálására, hogy az, ki ezen zordon falakat bírja, az uralja egész Edomeiát. A fekete ruhás várúr pedig monstre építményt hozatott létre, mert nem akarta, hogy bárki is megkérdőjelezze eme általa elévülhetetlennek vélt jogát.

Seol-mar-dúm kősáncokból kinövő tornyai büszkén törtek fölfelé. Csúcsaikon ott lobogott hegyes zászlótartó rudakon a nagyúr lobogója.

Vérvörös alapon a zászló felső részén félkör alakban egy csillag, a hold, a nap, alattuk egy fa volt látható, alattuk egy folyó hullámzott szintén félkör alakban. Balról pedig egy fekete sárkány kitátott pofája készült elnyelni mindegyiket.

Úgy tűnhetett, mintha ezek a büszke bástyák hegyes rúdjaikkal a fenti mennyet kívánnák megostromolni, hogy letaszítsák onnét a csillagokat melyek háborítatlan tündöklése zavarta büszkeségüket. A tornyokon körös-körül visszataszító ábrázatú vízköpők sorakoztak.

A vízköpő szikla gólemek olyan ábrázatba merevedtek mintha ők tartanák a tetőt. Merev kőarcaik a harag grimaszába szilárdultak, vak szemeikből valahogy sütött a gyűlölet.

Maga a várúr is hasonló arccal tekintett bele minden nap Golund arcába. Csak az látta a benne diktáló keserű haragot, az uralkodásban vigaszt kereső csalódottságot, akinek volt hozzá szeme. Aki belátott a kapzsiság, a hatalomvágy, és az uralkodni akarás álarca mögé, alá. Mert azt viselt nap-nap után, viszont ezt szinte senki sem vette észre, mert a teremtett lények többsége, jött rá Észak parancsolója újra és újra régtől fogva,vak. Csak azt látja ami előtte van. Vagy mert ennyire képes, vagy mert így akarja, nehogy szembesülni kelljen az igazsággal ami néha egyenlő a halálos ítélettel.

Senki nem láthatta sebzettségét. Ő csak többet akart annál, ami jutott neki. meg akart javítani

valamit ami rosszul működött. És mi lett a vége? Gyászos vereség. Szégyenletes menekülés, és megfutamodás. Pedig úgy tűnt győzni fog. Nem így lett. a gondolatra összeszorult az ökle.

A vastag falak pentagramma formát adtak ki, és a sötét csillag öt csúcsában öt torony állott. A vár szívében pedig a fő torony uralkodóan emelkedett társai fölé kört formázó fal ölelésében melynek tetejére körben egyetlen hosszú kőkígyót faragtak ki. Minden torony körül köd lebegett. Átlátszó gyönge fátyol, ami csak a vonalakat homályosította el. Rossz érzések, gonosz gondolatok sugároztak belőlük. A tornyok közötti falakra olyan szavakat írtak fel melyek egy ostromló sereg tagjait képesek szétzilálni. Vagy a harc abbahagyására indítják őket, vagy menekülésre, vagy a társaik ellen fordulásra uszítanak. A tornyokat öt falrész fogta közre, és mindegyikre más szót írtak. Az adott falszakasz minden egyes kövébe belevésték ez a szó.

Ezek a szavak voltak azok: Észak-keleten az irigység, dél-keleten a hazugság-, ami az irigység édes testvére-, délen a megcsalás, dél-nyugaton a rettegés, itt van a főkapu, és végül észak-nyugaton az árulás. Minden bástya démonai ezek közül az egyiket árasztották magukból.

Seol-mar-dúm egy magas, csupasz hegy fennsíkján feküdt. Ez a hegy volt a Kelmarna messze fenn, északon. A Kelmarna gyomrából ered a Romliddon folyó, és végig folyik a Kis-mal-der alföldön, amelynek a végén lévő sziklafalról zúdul alá a mélybe. Vizét az Qir-Arnon tó gyűjti össze.

Romliddon azt jelenti: fertőzött vér, mert a víznek ugyan semmi baja nincs, de büdös, és vöröses színű. Így a vándor nem iszik belőle bármennyire is szomjas legyen. Sokan haltak már szomjan a folyó partján. Szomorú vég, az, amitől karnyújtásnyira van az életet. A föld melyet átszel, Kis-mal-der. A neve annyit tesz: Hol minden a vég felé mutat.

A föld a kőfák alatt szürkés mintha hamu lenne, és éles apró kavicsok pettyezik. Itt-ott buckák emelkednek, amik az őrtornyoknak adnak otthont.

Ez volt a birodalma a bukott úrnak kit hajdan elűzött a Hearon dem Gerdamesz által vezetett Nap szövetség, lázadása miatt, ami elbukott háborújához vezetett. Elzavarták Golund akkori urai, legyőzték, mire ő menekülni kényszerül. Elbújni, akár egy egér, aki a macska elől rejtőzik. Ide jött északra, hogy évszázadok alatt újra felépítsen valamit, amivel újra megpróbálhatja majd elvenni azt, amit a magáénak gondolt. Hasábok a tűzbe. Nem csak ez, vagy csak az. Nem. Több minden szította a kohót benne, ami talán a szíve, vagy a lelke volt, ha még maradt abból valami. Eszébe jutott az első nap mikor megérkezett Edomeiába. Mi volt az első dolga? Harcolni. Maradék, megvert, szétzilált csapatait az Anák népek ellen kellett vezetni.

Seol-mar-dúm hegynyi kövei, Izi-Sindar erődje, uralta egész északot. Nem tartozott hozzá saját ország, hanem Fulgorg ölelte körbe. Fulgorg, déli szomszédja a Jég perem, ami mintegy határvidékként szolgált Baa'lon, és Gosorra felé, keleti pedig Kedjor Hemland.

Egy vár, királyság nélkül, ami mégis mindent ural.

Most is ott ült a mélyben megbúvó hatalmas tróntermében, fekete márvány trónján. Keze mozdulatlanul feküdt a trón karjain, melyek egy-egy lefelé logó kézfejben végződtek.

Terme olyan volt, mint egy kripta kedvelt teátrálissága miatt. Mintha már életében eltemette volna magát, ez pedig tőről-végről valóban igaz volt rá, minthogy valóban készségesen megtette a legszörnyűbb gonoszságot is, ha épp úgy fordult élete menete. Nem egy kalmár, miniszter, kancellár, pénzmester ért borzalmas véget, hála Izi-Sindar bérgyilkosainak, a Fekete Háremnek, ám az összképet nézve Edomeiában oly stabil alapokon állott a pénz, a gazdaság amilyenről Golund jó része csupán álmodozott, részben pont a Sindartól való félelem miatt. A stabil kincstár, a stabil alapok

fontosságát még atyjától tanulta, viszont a tanultakat kiegészítette a maga nem épp makulátlan módszereivel.

Kedjor Hemland, Fulgorg, Baalon, Gosorra de még valamelyest a nomád minoturuszok is megtanulták; az erszény soha nem lehet teljesen üres. Még akkor sem, ha Seol-mar-dúm hadisarccal felérő éves juttatásokat hajtott be minden egyes északon élő néptől.

Lehetett egymással háborúzni, meg is történt, egymástól elvenni, meglett, vagy épp a másiktól visszanyerni a Seol-mar-dúmnak átadott összeget, lehetett belháború, akadt is jócskán, ám egyetlen dologgal mind a vesztes, mind a győztes félnek tisztában kellett lennie. Az adót be, kell, fizetni, tönkremenni viszont tilos, még aszály, sáskajárás, járványok esetén is, még, ha a befizetésért cserébe a fél királyság koldusbotra is jut, az uralkodó pedig csak kenyeret eszik hozzá meg bor helyett vizet iszik.

Aki mégis vétkezik eme törvény ellen, tönkreteszi az országát, azt egy éjjel a Fekete Hárem kéjbérgyilkosnői fogják meglátogatni. Ezek a csaknem teljesíthetetlen szabályok betartása szépen féken tartott minden urat itt északon. Ezek, meg a Fekete Hárem, illetve a fulg légiók amennyiben arra lett szükség.

Miután mindenki megtanult, mik is a törvényei a világnak Edomeiában, onnantól már senki nem akart változtatni rajta. Aki igen az meghalt. A többség úgy volt, ami működik azt mindek háborgatni.

A várúr trónjának két oldalán, két márvány kígyó magasodott, melyek a megszólalásig olyanok voltak mintha élnének. Szemük vörös rubinból készült.

A kígyók előtt, parázstartókon izzott a parázs. Az elhalt tűz maradványai különös fénnyel borították be Sindar holt sápadt, ám mégis szép vonású arcát. A fény megvilágította kissé a ruháját is. Fekete gyapjúnadrágot, combközépig érő bársonyzekét, és királyi székén szétterülő sötét bíborszín, fekete selyem szegélyű nehéz brokát köpenye.

Lábán egyszerű fekete bőrcsizma, kezein kesztyű, amely jóval a csukló fölött végződött.

Trónjához öt lépcsőfok vezetett föl, azokon pedig a várfalakon lévő öt szó volt olvasható. Irigység, hazugság, megcsalás, rettegés, árulás.

Termének két oldalán öt-öt oszlop állt és tartotta a sötétségbe vesző mennyezetet. Mindegyik előtt szürke tunikát viselő vértesek álltak, akik a fulgok közül kerültek ki. Feketével Izi-Sindar címerét hímezték a ruhájukra, alá pedig a Jégsárkányt. Ők Sindar népéből valók voltak, hisz valamikor ők maguk is vagy az őseik a szemanok közé tartoztak. Fulgorgnak saját király parancsolt, aki viszont engedelmességgel tartozott Seol-mar-dúm urának. Nem igen akadt Golundon még egy valaki, akinek egy király a helytartója. A fulgok királya, Kvontrona den Lilidron, a trónushoz felvezető lépcső előtt kapott helyet. Jobbra, öt lépésnyire tőle Izi-Sindar kedvenc játéka állt. Vörös márványból faragott sárkányláb forma, derékig érő tartón pihent a sakktábla melynek mezőit fekete, és fehér márványból készítették. A mezőket fehér márvány táblába mélyesztették. A bábúk, fehér, és feketére festett elefántcsontból készültek. Éppen egy mérkőzés közepén állt meg a játék. Sindar mindig csak maga ellen játszott, mondván, hogy neki csakis önmaga lehet a legméltóbb ellenfele. Mindig törekedett rá, hogy megtalálja saját cseleinek ellenszerét, kijátssza saját magát. Igaz volt ez a haditervekre is. Az ellenségei ugyanezt fogják tenni, és ő nem akart semennyi esélyt sem hagyni neki a győzelemre. Ha ő találja meg saját maga hibáit, akkor ki is tudja majd javítani azokat.

Az oszlopokban fali karokon hármasával égtek a fáklyák. Igen csak távol lehetett a külső fal az oszlopoktól, mert a köztes teret vaksötét töltötte meg, ami azonban koránt sem volt élettelen. Éber,

nyílpuskás őrök bújtak meg bennük, akik egyik szemükkel folyton urukat lesték, míg a másikkal a terem közepén álló tölgyfa asztalt.

Az asztal körül Izi-Sindar leghűségesebb szövetségesei ültek, már ha hűségnek lehet nevezni, az önző, mindent magának akaró hatalomvágyat. Mert ez fordította egymás ellen őket, és akkor kitört a háború, de ez is ültette le őket most egy asztal mellé.

Mindegyikük kész lett volna megölni a másikat új területekért, nagyobb hatalomért, befolyásért, pénzért, vagy csak egy félre értett félmondatért. Amíg azonban volt olyan dolog, amit nem a jelenlevők uraltak addig készek voltak együtt harcolni, és nem egymás ellen, azért, hogy azt megszerezzék.

Mindent uralni kívántak. Egyedül. Csak ők. Mindent.

Izi-Sindar táplálta is bennük ezt a vágyat. Álmokat, dicsőséget tárt eléjük. Golundot melyen mindig annak volt a legnagyobb birodalma, akivel éppen beszélt. Jól bánt a szavakkal. A karddal is, de a szavak… A szavakkal szinte bármit el tudott érni. Azt is, amit karddal nem. Pusztán beszéddel nyerte meg magának fél Golundot. Várak, még olyanok is melyek évekig állták volna az ostromot, és városok nyitottak neki kaput a Meghasadt elmék háborújában, pusztán tárgyalások révén.

Az asztal körül tizenegy szék állt. Öt jobb oldalon, öt baloldalon, és egy az asztalfőn a trónussal szemben. Az asztalon négy egyenként hatágú gyertyatartó adott fényt, középen pedig papírtekercsek sorakoztak.

A jelenlevők közül senki nem szólt semmit, csak néma csendben gondolataikba mélyedve ültek.

És ott, a gondolataikban bujkált az őrületnek az a szikrája, ami képes arra, hogy lángba borítson minden vidéket. És ez nem volt más, mint az éhség. Éhség a korlátlan hatalom, az abszolút erő, és a teljes uralom iránt. Éhség mely elhatott zsigereik legmélyéig, elméjük legtávolabbi zugaiig.

Egységbe tömörítette őket, mert csak együtt lehettek elég erősek ahhoz, hogy legyőzzenek mindenkit, aki csak az útjukba áll.

És ugyanaz tette őket ellenséggé is, mert amint ezt elértik, rövid időn belül egymás ellen fordulnának, hogy végül csak egy legyen az, aki uralkodik.

Itt volt a sah, Baalon ura, és a sarru, Gosorra uralkodója. A két birodalmat északon, és keleten a Vender-hegység, délről a tenger, nyugatról meg a Farkas puszta határolta. A Farkas puszta, Jégperem, Vender-hegység, és a Baalon által határolt területen terül el Gosorra. Baalon főváros Babilon, míg Gosorráé a gyönyörű Ninua.

A Vender-hegy északi vonulata pedig már a minotauruszok törzsek határa. Nekik három hely, három törzsük szerint, pont a sarru, és sanisah mellett. Azok mellett, akik ellen annyiszor vezettek portyákat.

Hosszú ujjú felsőruhájukat, mely a törzsűknek megfelelő színben virított, sodronying fölé húzták. A felsőruha térdig ért.

A láncszemek zörgéséből lehetett tudni, hogy ott van rajtuk a láncing. Lent, vastag nadrágot, szőrmés lábszárvédőt, bokáig érő bőr lábbelit viseltek. Zepah, és Binnum fekete bundát terített a hátára, míg Tolburd, vastag zöld köpönyeget viselt. Mindhármuk fejét egy minotaurusz fejéről lenyúzott, szarvas irha fedte. Emlékeztető a régiek idejéből, az atyák korából. Fegyver nem volt náluk, ahogy senkinél sem a tanácskozáson részvevők közül.

Az egyik törzsük a hegyoldalt, és annak fenyveseit lakta egészen a z Edrai dombságig. Itt élt az Öklelő nevű törzs, Binnum patriarcha vezetésével. Területüket fenyvesek borították, és völgyek szabdalták. Az ő színük a kék. Mindhárom törzsnek megvan a maga színe, és soha nem vennék fel a másik törzs színét.

Az Edrai dombságtól, a Jég-peremig a Tüzes pata törzs lakott. Az ő patriarchájuk a mogorva Zepah. Az ő színük a vörös. Az Edrai dombság északi, déli lejtői, Jégperemtől délre, a Vender-hegység észak-keletei oldala, és a Kristály - folyó közt elterülő pusztában él a Dübörgők törzse. Ők zöldet és feketét viseltek felsőruhájukon.

A feketét nyugodtan viselhette bármelyik törzs, mert a fekete semleges szín, hisz az a halál színe. Az pedig nem nézi, ki melyik patriarcha alá tartozik.

A folyótól keletre, a Jeges tengerig, a Sárga tenger hatalmas kiterjedésű, homokbuckáktól sűrű sivatagja a Légió otthona. Ez az ő földjük. Ők két széket foglaltak el, csakúgy, mint a palagirok. Az asztal jobb oldalán ült a palagir császár, Go-Murakami, kit koronázása előtt Dobunaga no Nameo néven ismertek, és sógunja, egyben főtanácsosa Akutagawa no Agatanori, a légió két vezére, mellettük pedig a thán.

A légió, nem fog beszélni. Eljönnek, mint Kvontrona király, meghallgatják, amit végezniük kell és megteszik. Mikor Izi-Sindar lázadásának veresége biztossá vált a Meghasadt Elmék háborújában akkor megparancsolta azoknak a szellemeknek, kik a látható és nem látható világot elválasztó fátyol mögül csatlakoztak hozzá, hogy menjenek, és az útjukba kerülő minden embert szállják meg.

Amikor a démonok ezt megtették, utána egész városok és vidékek váltak lakatlanná. A megszállottak elözönlötték a kikötőket és elvitték az ott horgonyzó hajókat. Mindazok, kiknek lelkébe egy ilyen lény beköltözött fokozatosan elvesztette emberi mivoltát, külsejét. Bőrük feketére változott, szemük sárgára. Mindegyikük örökös páncélt viselt. Nekik ugyanis a bőrük volt a páncéljuk, ami viszont keményebb volt a kontinens összes vértjénél.

A légiónak, két vezére van. Társaiktól megkülönböztette a termetük, majd tíz láb, a szemük jeges kékje, mely hasonlított Zsoldoséhoz.

A fulgok, és a légió adták Sindar seregét, tanácsosait, kémeit. Ez utóbbi kettőt a fulgok. A légió csak erő volt, ami mögé kellett az irányító értelem. Ez a két nép hűségben még a palagirokat, Seol-mar-dúm, őrizőit is megelőzte. A minotauruszok abszolút kezelhetetlennek bizonyultak a maguk barbár, nomád életével.

A Jég-peremet, ami az őt körülevő hegyek örök jégbe vessző bércei miatt hívnak így, lakták a palagirok.

Ők a határőrei Izi-Sindarnak. Őseik valamikor régen, a mizindárok, logadok, harcharosok, graulok, mah-zah-tharok, és feurdok soraiból kerültek ki.

Mire jó egy háború? Győzni, hódítani, sérelmeket megtorolni. És mindezeket a lehető legszebb, legnemesebb célok, és ideák mázába lehet forgatni. Így tettek a palagir ősök is. Mára a Jégperem lakói se megjelenésben, se nyelvükben, nem emlékeztettek arra ahonnét jöttek. És erre senki nem tudta a magyarázatot. Két generáción belül teljesen megváltoztak. Testük alkalmazkodott a Jégperem hegyeihez ahol először telepedtek le. Alacsony termet, mandulavágású szem, erős szemöldökcsont, sárgás barna bőr. A hegyekben jobban szolgál az alacsony termet, mint a sudár. A hóviharban jobban szolgál a vágott szem, mint a kerek. Nyelvükhöz hasonló sem akadt.

Úgy beszélik népük születésének, a testük drasztikus megváltozásához a Jégsárkány első

hirdetőjéhez volt valami köze Mikor Izi-Sindar elfutott, az őseik futottak vele együtt ők is.

És sokáig futottak. Ők futottak majdnem a legtovább Izi-Sindarral, de a fulgok megelőzték ebben őket. Végül mikor megálltak Jégperem hegyeinek tövében álltak. Ezt birtokolták ők. Előbb a hegyekben éltek majd száz évig, csak aztán jöttek le onnét, meghódítani az azok közt elterülő termékeny síkságot.

Go-Murakami császár, és Akutagawa no Agatanori sógun képviselte őket. Egyszerű, szolidan dísztett, feszes szabású égszínkék köntöst viseltek, aminek a kéz felé haladva kiszélesedett az ujja, és amit a derekukon egy övvel volt összefogva. A császár öve, és köntösének szegélye jade zöld selyemből készült. Ruhája karjaira a Jégsárkányt hímezték fehér fonállal. no Agatanori sógun öve, és ingujja fehér volt.

Baalon, Gosorra, Kedjor Hemland, a thán földje a Góliát hegység fennsíkjain, és felvidékén, olykor kemény módszereket igényelt. Meg kellett rángatni néha a szájukban a zablát mikor elfeledték, hogy ott van. Ezt főképp akkor kellett mikor egymásnak estek, és már kezdtek túljutni azon a ponton, ahol a mészárlás még megfékezhető. Izi-Sindar nem volt hajlandó megengedni egyik uradalomnak sem, hogy kiirtsa a másikat. Nem. Hagyta őket háborúzni, de mindig közbe lépett, ha elérték az a határt melyen túl a sebek begyógyulása már túl sok időt vett volna igénybe, vagy nem is történ volna meg soha. Harcoljanak, fejlődjenek, tanuljanak a hibáikból, igen. Legyenek felkészültek, edzettek, és éhesek a sikerre. Ez pedig adott egy olyan helyzetben mikor nem tudnak más felé fordulni csak egymás felé. Ha Edomeiából egy nagyobb sereg elindulna, azt az Őr szigeteken, vagy a Tiltott átjárók őrei biztos észrevennék, értesítenék Golundot, és Temeris, Denthor, Rosean, és a Sziget vidék teljes ereje rájuk zúdulna. Nem. Egyenként semmire nem mentek volna, csak együtt. De együtt is csak, úgy ha erősek. Ezt az erőt kellett megőrizni a pusztulástól. És Izi-Sindar meg is őrizte, még ha ezért királyok feje is hullott a porba. Nem látványosan tette. Méreg, baleset, egy eltévedt nyílvessző, vagy váratlan betegség, netán trónkövetelők. Sokszor az egész uralkodói házat kiirtották a biztonság kedvéért. Van egy kis rész, ami a Kristály - folyó két ága közé esik. Ez a Farkas puszta. Emberek lakják, de hányan, és merre azt nem tudni. A Farkas pusztára be lehet lovagolni, de ki már nem jön senki csak nyíllal a hátában. Széles mezők, mocsarak, dombok tarkítják, legalábbis ameddig távcsővel el lehet látni. És talán még hegyek is vannak valahol bent, messze a folyóközben. Őket nem sikerült megtörni. Bárkit megölnek, aki illetéktelenül hatol a földjükre. Nincsenek senkivel, és ezért a tanácshoz sem tartoznak. Nem is jár arra senki sem. Ha lehet, ezt a vidéket elkerüli mindenki. Még a minotauruszok is. Még az ő törzseik sem tudják mikor, és hogyan kerültek ide ezek az emberek. Viszont azt igen, hogy képesek elbánni bármelyik törzsük tagjával, sőt a légióval, vagy bárki mással, aki a közelükbe merészkedik.

A márványtrónnal szemben, a terem túl oldalán egy kétszárnyú ajtó állt, ami most kinyílt. Egy kámzsás alakot világított meg a gyenge fény, aki elfoglalta az asztalfőt. Zsoldos megérkezett.

Ezután Izi-Sindar szólalt meg megtörve a csendet. Kellemes, megnyerő hangon beszélt. Nem kellett kiabálni. A teremnek remek volt az akusztikája, így akár suttoghatott is volna.

- Tudom, hogy szívesen vennétek, ha ma este némelyikőtök helye üresen állna, vagy ha miattatok válna azzá – tekintetét végigjáratta az embereken, és minotauruszokon. Elsősorban tőlük kellett tartani ezen a téren. - De barátaim – az előbbi mosoly gúnyos vigyorrá torzult arcán – szükségem van Edomeia teljes erejére, és nem csak a töredékére. Így aki provokálni mer valakit, az ma nem hagyja el élve ezt a termet – arcáról eltűnt a mosoly és csak az a rideg könyörtelenség maradt rajta, ami azt bizonyította, valóban így is fog történni, ha sor kerülne ilyesmire. Ezzel újból megrángatta a nem látható zablát, amivel mindig az akaratának megfelelő irányba terelte a dolgok menetét.

Az ajtónállók szó nélkül engedelmeskedtek. Az előtérben levő fáklyák különböző alakok árnyékát

vetítették a falra.

- Ajtókat bezárni – szólt a kámzsás alak.

Az ajtónállók megint szó nélkül engedelmeskedtek.

- Ma este azért ültök itt – mondta csuklyája árnyékából Zsoldos -, mert engedelmeskedtetek Seol-mar-dúm hívásának. A hívásnak, ami arra hívott titeket, hogy erőtöket a mi urunk Izi-Sindar szolgálatába állítva harcra induljatok, és dicsőséget szerezzetek. Elsősorban neki, másodsorban magatoknak.

- A háború szekereinek, amik ma éjjel elindulnak, ti lesztek a vezetői. Mögétek fog felállni Edomeia teljes serege – szavai olyanok voltak, mint az a homok, ami apró, és finom szemcsés, ami mindenhova bekúszik.

Az arcokon ott kezdett derengeni a gondolatok hatása, ahogy itt is ott is megjelentek azok a mosolyok az arcokon, amik már a learatott diadal utáni eseményekről való fantáziálás szült oda. Képek a zsákmányról, pompáról, uralomról.

- De mielőtt már most, a győzelmi kupát emelnétek a szátokhoz – folytatta, hogy visszarángassa, valamennyiüket a valóságba. Zsoldos ilyen volt. Előbb hagyta, hogy álmok, illúziók szülessenek aztán összetörte azokat - hadd emlékeztesselek titeket, hogy a szekerek ma éjjel csak elindulnak, nem pedig megérkeznek. Nem egyszerű határvillongásokról, egymás közti csetepatékról van szó – hangja száraz volt, beszéde tárgyilagos. - Egész földrészek azok, amiket meg kell hódítani, földek, amiknek minden lakójának lelkét teljesen meg kell törni, hogy gondolni se merjenek később lázadásra, álmodni se merjenek szabadságról, és jobb napokról. – a gyertyalángja megremegett bevilágítva egy pillanatra a csukja alá. A húsától fosztott koponya vigyora villant fel, majd tűnt el újra az árnyékban, ahogy a gyertya hirtelen elaludt. Lassan eloszló füstcsík maradt utána a levegőben, az asztal fölött szállva mennyezet felé. – Nem elég pusztán legyőzni őket a csatatéren, hanem, mint azt mondtam is, meg kell törni valamennyit.

- Mi pedig meg is törjük őket – vágott közbe váratlanul a sah, öklével csapva az asztalra. Izi-Sindar szeme tekintete a férfira ugrott. Annak bordó ruhája hevesen hullámzott, ahogy felpattant. Arany háromszögekkel szegélyezett köpönyege is meglendült, felröppent aztán aláhullott. Ezüst haja hasonlóan tett, de a királyi, hosszúkás, fekete, és bordó sávos felül nyitott süveg lefogta azt és nem szabadult el. – Aki pedig ellenáll azt letiporjuk, legyen szó bárkiről is –magabiztosság, erő sugárzott szavaiból, valamint az a gondolat, hogy nincs senki, aki meggátolhatná a győzelmet. Nem csoda. A sanisah győzelemhez szokott. Baalonban levert három lázadást, sikeres büntető hadjáratot vezetett kétszer is a minotaurusz törzsek ellen, valamint győztes háborút vívott Gosorra ellen, amiben még Ninuát, a fővárost is elfoglalt. Igaz, győzelem rövid életű volt, mert a kitört lázadás során, fél év múlva már a saját határait kellett védenie a sarru seregétől. Ez volt az egyetlen veresége. Gyűlölte még az emlékét is. Azt a napot, mikor alá kellett írnia a békeszerződést meggyászoltatta a népével. Aznap nem lehetett házasodni, ünnepelni, játszani, zenélni, színes ruhában járni. Csak feketét lehetett felvenni. Aki megszegte ezek közül bármelyiket is azt kivégezték.

Ép jobb szeme most csaknem szikrákat vetett. Bal szemének helyét finom selyem takarta el. Akkor vesztette el mikor a tíz évvel ezelőtt Gosorra ellen vívott háborúban egy széttörő kard fémszilánkja belefúródott.

- Ne olyan hevesen ó nagy Nabukodonozor Abburasha, Baalon sanisahja. – mondta Go- Murakami császár csendesen, de magabiztosan. A fulg felső nemes nyelvet használta.

Ha az itteni népek akartak egymástól valamit, akkor többnyire ezt használták. – Felséged már annyi csatát megvívott. Biztosan tudja mire képes az, akit sarokba szorítanak. Mi arra készülünk, hogy megtámadunk királyságokat, minden ok nélkül. – Ujjait összefonta asztalon. Lassan felnézett, egyenesen a sah szemébe.

- Ok? Milyen ok? – Nézett le az asztalra támaszkodva. – Nem elég ok, hogy be vagyunk ide zárva. Ha csak a lábunkat ki mernénk tenni, levágnánk a lábunkat, amelyiket kitettük, aztán a másikat, nehogy eszünkbe jusson ilyen őrültség. Ok? Nem elég ok maga az őr szigeteken felállított erődrendszer? Az őreinket ide ültették rögtön a nyakunkra.

- Viszont erre nekik megvan az okuk. A félelem. Tartanak tőlünk. Emlékeznek a régi időkre. Az apák elmesélik a meséiket a régi időkről, a fiúk, meg az ő fiaiknak.

- Gyengék – köpte ki a szót. – Ha tartottak valóban tőlünk, akkor miért nem pusztíttok el minket? Én ezt tettem volna.

- A Meghasadt Elmék Háborúja miatt. Ahogy az Emlékezés Könyvében olvashatjuk akkor rengeteg minden pusztult el, és még többen haltak, vagy nyomorodtak meg. Golund másik fele nem akarja ezt megkockáztatni. Újra. Talán csak ez a gyengeség tartotta őket vissza. Nevezze gyengeségnek, de lehet, csak ez miatt a gyengeség miatt uralkodó ma.

- Nem szorulok senki irgalmára –csapott újra az asztalra. - A trónomat nem kegyelemből kaptam, hanem mert méltó vagyok rá. És mert én bizonyultam a legerősebbnek. Kérdezd csak meg a fivéreimet. Várj csak. Nem tudod őket, hiszen évekkel ezelőtt eltemették őket. Ott fekszenek mind a négyen a családi kripta meszelt kövei alatt. Én magam végeztettem ki őket. Ők gyengék volta, én erős. Ilyen egyszerű. Az erősebb farkas eszik, a többi éhen hal. Mit kerestek ti itt? – Tekintetéből sütött a lenézés. - Ha ilyen nagyra tartjátok, azokat kiknek a vérét akarjuk ontani akkor miért nem mentek vissza a Jégperemre, és torlaszoljátok el magatokat örökre? Talán a hideg elszívta az erőtöket.

Izi-Sindar alig láthatóan intett a kezével, és a terem egy sötét részéből máris nyílvessző suhant egyenesen a felbőszült Sah felé. Az a vállába csapódott olyan erővel, ami visszalökte a székére. A seb nem volt súlyos, a páncéling, amit ruhája alatt viselt tompította az ütést, így nem okozott akkora a kárt. A cél amúgy is csak a rendszabályozás volt.

- Jegyezd meg azt, amit mondtam –hallatszott a hang a trón felé- és arra is, hogy a következő nyílvessző már a szívedben fog megállni – Sindar pontosan megértette Go-Murakami óvatosságát, elővigyázatosságát.

Nabukodonozor nem felelt csak ülve maradt, fejét lehajtva jelezte, mint a farkas, ami meghunyászkodik a falka vezér előtt, megértette.

- Válaszolnék, ha lehet – fordult Zsoldos felé.

- Beszéljen Go-Murakami császár –válaszolta a kámzsás.

- Nem gyengeség, ha tudod milyen erős az ellenséged. Bár egy teljesen új néppé lettünk, mások, mint amilyenek az elsők voltak, de azért vissza akarjuk kapni mindazt, ami hajdan az övék volt. Sőt. Ezen felül annyi mindent fogunk elvenni amennyit csak tudunk, így mindenki megtudja majd, mit éreztek az atyák, századokkal ezelőtt.

- Ha minden föld lángokban áll, és mindenki megtörten hajt fejet, ahogy azt Zsoldos mondta, akkor elvégeztük a feladatukat. Akkor az ősök szelleme megnyugszik, mert leróttuk felé a

tartozásunkat. Ez a mi okunk fölszállni a szekérre. Tisztában vagyunk mindazzal, amit te, nagy sah mondtál Edomeia helyzetéről. Tényleg rabok vagyunk. Tágas, ugyan a börtönünk, de azért megvannak a korlátai. Nem felség. nem vagyunk gyengék. A hideg csak megedz minket. A hó túl sok mindent rejt maga előtt. Laza sziklákat, gödröket, szakadékokat. Megtanít óvatosnak lenni. Felséged is számtalan kalózflottáját vesztette már el a tengereken. Emlékezzen erre, és akkor megérti, miért beszélek körültekintésről, és elővigyázatosságról.

Ezzel befejezte mondandóját, és elhallgatott. Csönd töltötte be a szegfűszeg, menta, bunda, és füst illatú levegőt.

A kámzsás alak szemei előtt emlékek idéződtek föl.

Annak idején mikor az Izi-Sindar fellázadt, Zsoldos volt a legelső, aki mellé állt. Beszélték, akkoriban, hogy köze van Zsoldosnak a démonok megjelenéséhez.. Részt vett abban a csatában is ami megpecsételte az oldaluk sorsát. Egy kisebb csapattal eljutott egészen Hearon dem Gerdameszig. Rá akart támadni azonban erre nem volt már ideje. Hearon észrevette a támadást, és felé fordította fehér lovát.

Egy pillanatig nézte, ahogyan felé iramodik az akit akkor még Hassza den Khetánnak hívtak. Addig várt, míg kettejük tekintete nem találkozott majd kezét felé emelve csak ennyit mondott: A Három Ég Urának nevében; NEM, s árulásod éltedben emésszen el téged! Így fizesd meg annak zsoldját!

Máris erő áradt ki belőle, ami Zsoldost körül táncolta és hátrataszította. Társait, Gerdamesz testőrei ekkora leszerelték. Hassza igen komoly sérüléseket szenvedett. Teste teljesen összeaszalódott, mintha életeket öregedett volna. Valahogy sikerült elmenekülnie. Mikor aztán végül Edomeia földjére érkezetek a dühe teljesen elvette azt, ami korábban volt. Maradék húsa is eltűnt róla. Korábban igen büszke volt tökéletes vonásaira, és megnyerő küllemére. Ezért is nem akart semmit, ami erre emlékezteti őt.

Így csupaszodott le egészen a csontjáig. Így lett belőle Zsoldos. Izi-Sindar leghűbb bérence, aki saját magának választotta ezt a nevet.

- Igazat beszélsz. Most viszont térjünk vissza a lényeghez. Az asztalon - mutatva a tekercsekre - térképeket találtok. Rajta vannak azok a területek, amiket el kell majd foglalnotok. De vigyázzatok. Mikor ezek a földek megvannak meg kell állnotok. Nem mehettek tovább. Ha hódítani akartok, akkor azt nem tehetitek meg Edomeiából. Túl messziről kellene az utánpótlást és ezt nem tudnátok megtenni, a végén pedig éhen halnátok ti is meg a seregeitek is. Foglaljátok el azt, ami rátok van bízva. Vegyétek birtokba, és tartsátok meg. Nem érdekel, ha teljesen kifosztjátok. A lényeg, hogy a tiétek legyen. Valódian és nem csak látszatra. Várak kellenek, ahonnét harcolhatunk, és ahová, ha kell, visszavonulhatunk. Igen felség – fordította kékláng szemeit a sah felé, amikor látta, hogy annak szája a visszavonulás szóra, milyen megvetően lebiggyed. – Elékezzen a császár szavaira. Fő az elővigyázatosság. Mindenre gondolnunk kell, és minden eshetőségre számítanunk kell.

- Ott vannak a neveik a papíron. Vegyék el azt, ami a maguké.

A térképeken a többi földrész volt található, valamint meg volt jelölve hol a legalkalmasabb a támadás megkezdésére.

- Mint azt látják – folytatta Zsoldos – minden pergamenhez két név tartozik. Így majd szemmel tudják tartani egymást. Talán így.. megfontoltabbak lesznek felségtekék.

- Mint azt tudjátok…

- Ezt én nem fogadom el –ép kezébe fogva lassan összegyűrte saját térképét a sebzett vállú sah, majd lassan kinyitotta a tenyerét. és hagyat a galacsint kigurulni a kezéből. – Megfontoltság – szinte suttogott. - Figyelő szemek. Türelem. Lassan haladni. Ha lassan haladunk nem jutunk sehová. Illetve, ha nem sértelek meg, nekem nincs szükségem gardedámra. Főleg nem… - arca az asztal lapja felé fordult, és lentről nézett föl Go-Murakakmira amitől eléggé veszett tekintete lett. – Ne haragudjon császári felséged, de nincs szükségem arra, hogy valaki folyton a régi idők fájdalmai miatt hullassa a könnyeit mellettem, por lepte sérelmeket emlegessen. Én nem holmi ősi szellemeknek akarok tisztelegni, és nem akarom, hogy ezzel hátráltassanak engem, felség. Amit teszek, magamért teszem. Itt, és most. A mában, a jelenben. Nem én ezt nem fogadom el. Felállt. Talán a teremből akart kimenni, de valószínűbb, hogy Izi-Sindar trónjához akart járulni. Talán meg akarta győzni az igazáról. Talán valóban így akarta, de a székétől már nem ment el.

Szemei kikerekedtek a döbbenettől. Szája sarkában vérpatak jelent meg, és kezdett folyni az álla felé. A nyakához nyúlt. Fekete tollú, fekete szárú nyílvessző állt ki belőle. Kezét rászorította a sebre, ujjai közül, mint valami elkorhadt gát, lyukacsos fái közül a víz, úgy szivárgott a vére. Fuldokló hangon igyekezett levegőt venni, de nem bírt. Előrehanyatlott az asztalra. Rövid ideig még mozgott, kezeivel az asztalt kaparta, de egyre lassabban, és lassabban, míg végül örökre mozdulatlanná vált. Szája kissé kinyílt. Talán mondott volna még valamit, ha van még egy kis ideje. De az ő ideje most fogyott el, és nem maradt idő semmilyen átokra, vagy síron túlról való fenyegetőzésre. Úgy sem hitt egyikben sem. De ezt majd megbeszélheti most a Kaszással odaát.

- Nagyobb engedelmességet vártam volna – mondta Izi-Sindar - Baalon Sahjától.

Az arcokon nem lehetett meglepettséget látni, sem döbbenetet. Mindenki, akinek csak egy kicsit is számított a sajt élete tudta, hogy a nagyúr nem tűri az ellenszegülést.

- Őrök –intett Zsoldos az ajtónállóknak. - Vigyétek ki innen.

- Uram – az Öklelő törzs feje fordult Zsoldos felé. - Ki vesz át ez a nagyszáj bolond helye?

- Az aki méltó rá. És ki lenne erre méltóbb – hangjába irónia vegyült - mint Nabukodonozor fia.

- És akkor mi most vár, míg ő megérkez ide? – Kérdezte.

- Nem – felelte a nagyúr.

- Evil-Merodak. Jöjj, és foglalj helyet.

II. Fejezet: A fiú

A homályból, lassan egy ifjú alakja rajzolódott ki. Magas, haja hosszú, fekete, bőre barna, szemei feketék, tekintete fagyos, számító, és talán kissé őrült. Mintha csak apja lépett volna elő. Ugyanolyan ruhát viselt csak a süveg nem volt a fején. Azonban hamarosan az is a helyére került, mert mikor meggyilkolt apja tetemét kifelé vonszolták az őrök, megállította azokat és az uralkodói koronát elvéve a maga fejére illesztette azt. Félt, hogy Nabukodonozor, vagy, ahogy még mondják Nabukadneccar szeme kipattan, pofon vágja őt, és megalázza, ott mindenki előtt majd hazazavarja. Pedig tudta, hogy a nyílvessző mérgezett volt, és már az első lövés is végzett volna atyjával. Az, aki a fegyvert választotta neki, az mártotta a hegyeket egy lassan ölő méreg levébe. A szem csukva maradt és a fiú megnyugodott ettől.

- Bocsáss meg atyám, de erre neked már nem lesz szükséged. –mondta ezt a halott arcába hajolva. – Add át üdvözletem Kheilának – súgta az immár süket fülekbe saját nyelvükön.

Kezében íj volt. Így világossá vált ki adta le a halálos lövést. Kézívet a földre ejtette majd lassan apjának helyére sétált.

- Íme – szólt Zsoldos, miközben szemében a lidércfény felizzott. - Babilon új királya.

Evil-Merodak az Abburasha családból lassan tekintetét körbehordozva a jelenlévőkön foglalt helyet.

- Sah. Ha kérhetem – tökéletesen beszélte a fulg felső nemest, minden törés, vagy hiba nélkül. Zsoldoshoz intézett kérése tiszteletteljes hangon szólt.

Itt volt hát a fiú. A fiú, akinek a láttán Zepah a Tüzes Paták Patriarchája, és Tolburd a Dübörgők Patriarchája összesúgott. A harmadik minotaurusz törzs vezetőjével Binnummal nem beszéltek. Tolburd még csak-csak meg volt vele de Zepah ki nem állhatta. Szerinte olyan állóvíz ő, amin akkor sem keletkezik hullám, ha követdobnak bele. Most is megvető pillantást vetett Binnumra, Ranna fiára.

- Mit keresünk itt? –Kérdezte suttogva a vörös Zepah. A palagirok is pusmogtak valamit, míg Sigvald thán, úgy nézett a sarrura, mint aki ugyanazt kívánja annak, amit Nabukodonozor kapott az imént. –Itt van ez a gyáva bikafejű. Képzeld. Legutóbb amikor a fiaim átlépték a területei határát nem tett semmit.

- Hallottam, de te is tudod, hogy Binnum nem mindig úgy tesz, ahogy azt várják tőle. Az én vadászaimat például személyesen maga pofozta ki a fenyveseiből.

- Az lehet, de te pedig emlékezz arra, hogy amikor tavaly összeverekedtünk Gosorrával akkor sem jött a háborúba pedig őt is harcba hívtuk.

- Na, ez így nem igaz. Eljött a Félszarvú meg vagy harminc Öklelő. Ranna fia nem keveredik harcba a Venderen túli emberekkel. Mióta ő a fejedelem a népe kevesebbet harcol. Azt mondja ez a törzse érdeke.

- Thh, érdekes. Szerintem csak egyszerűen gyáva. Hiányzik belőle a tűz, ami a Tüzes Patákban megvan. Ha pedig ő nem lenne, elég akkor itt van még ez itt – fejét varkocsokba font vörös szakáll, és zsírosan tapadó csimbókos vörös haj keretezte.

- Te is hallottad a híreket róla? –kérdezte a fekete szőrű Tolburd. Olyan szőrös volt az alkarja, a mellkasa, hogy akár igazi bika is lehetett volna. Arca alsó részét, széles, törött, és rosszul összeforrt ferde állkapcsát, bozontos szakáll fedte.

- Azt, hogy szeret egyedül kuksolni a kínzókamrában?

Evil-Merodak felfigyelt a pusmogásukra. Valamennyire értette a palagír nyelvet, és így nagyjából ki tudta hüvelyezni azt, amiről a császár és főminisztere halkan beszéltek. Viszont a két minotaurusz diskurálása felkeltette az érdeklődését. Mellette

- Megtudhatnám, miről van szó, fejedelmek? –Kérdezte a közös nyelven. Udvarias modorossággal beszélt megnyugtató, kellemes tónusú hangján.

Zepah Zsoldos felé fordult. Tekintete kérdőn fürkészte a csukja sötétjét. Nem akart ő is egy nyilat

a hátába ezért inkább kérdezett mielőtt válaszolt.

A csuklya igenlően bólintott.

- Mi beszél róla, - mondta Zepah Evil-Merodak felé fordulva- hogy halljuk te ször… ször…

- Szörny?

- Nem.

- Szörnyeteg?

- Nem.

- Szörnyen?

- Ai – bólintott busa fejével. – Szörnyen kedvel kínzókamra.

Tulajdonképpen örült. Végre feltehette ezt a kérdést. Sohasem nyugvó kíváncsisága mindig titok után kutatott. Pontosabban azok válaszai után.

Az új Sah félelmetes mosolyra húzta vékony metszésű ajkait, szemeiben pedig büszkeség bujkált valószínűleg azért, hogy ilyen híres más vidékeken is. Minden szempár az asztal körül kérdőn fordult felé mivel ezt a mesét mindenki ismerte Edomeiában, és tudni akarták az itt ülők, vajon igaz e a mese.

A fiú magán érezte a tekinteteket és ez még nagyobb, szinte kéjes örömmel töltötte el.

- Nos, a hír igaz. Úgy fest a hírnevem megelőzött. –hátradőlt a székében és két könyökét a karfára téve összeillesztette az ujjait maga előtt. – Valóban meglehetősen kedvelem azoknak a termeknek a csendes nyugalmát. Már, ugye amikor azok, és éppen nem üvölt benne valaki. Bár ezt is könnyen meg lehet oldani egy erős fogóval, amivel… - kinyitott a száját, kinyújtotta a nyelvét, és úgy tett mintha egy fogót fogna, amire ráfog, és amivel kirántja a nyelvet. –Ha érti, fejedelem? – Mikor Zepah bólintott folytatta. - Ott senki nem keres, nem mer, keresni. Félnek a … mmm… a berendezési tárgyaktól. Nem is értem miért. Én kedvelem mindet, merrt hasznosak az igazság kiderítésére, őszinte válaszok megszerzésére, fegyelmezésre, büntetésre. Így tehát mindent egybe véve komoly, és jó hasznukat veszem. Én viszont nyugalmat lelek ott talán pont azért mert senki nem jön oda hozzám. Sokszor nincsenek zajok, de ha vannak is azok sem zavarnak. Atyám mindig magával vitte a családját a csatákba és megszoktam a halálsikolyokat és kiáltásokat. Egyszóval igen, sok időt töltök az említett helyen. –elhallgatott.

Csendben figyelte őket. Elmondott magáról valamit, ami miatt tudta, hogy mindenki őrültnek tekinti és ez tetszett neki. Tekintsék csak annak hisz egy őrült embertől, aki történetesen egy ország ura és nagy serege van mindenki tart, hanem fél, vagy mindkettő. Nem tudta mennyit értettek meg a szavaiból a patriarchák. Igyekezett egyszerűen fogalmazni, bár azt azért látta, hogy a lényeget sikerült felfogniuk. Helyes.

Megválaszolta ezt a kérdést, de azért őrülete forrásáról inkább hallgatott. Az emlékek azonban hívatlan vendégként, kérlelhetetlenül tódultak a szeme elé.

Apja szinte soha nem törődött vele. Csak azért nemzette, hogy biztosítsa háza uralmát a trón felett., neki pedig történetesen szerencséje volt, mert ő lett az a próbálkozás mely sikerrel járt legelőször. Először a hat alkalomból. Nabukodonzor sah öt fiút, és egy lányt nemzett. Az apa többet

volt a háremében és a csatatereken, mint a fiaival és lányával Keilával.

Anyja pedig, miután már nem tudott több gyereket szülni, szinte egész nap különböző bódító szerek fátyolos álmaiban barangolt. Ilyenkor sokszor fantom kisbabákat ringatott a karján, és énekelt azoknak. Szép hangja volt. Merodak sokszor hallgatta ilyenkor titokban. Aztán anyja felakasztotta magát.

Ezek nem törték meg hisz ott volt neki Keila a húga, akivel nagyon szerették egymást. Egyek voltak gondolatban és mindenfelé csínytevésben, vagy ha állatok megkínzásáról volt szó. Az is előfordult, hogy együtt verték meg a várban szolgáló katonák gyerekeit.

Evil-Merodak akkor nyomorodott meg igazán mikor Nabukodonozor a tíz évvel ezelőtti Gosorra elleni háborúban a Baaloni sereg főerejével a Shirdinó mezei csatában vesztésre állt. A sanisah, hogy elkerülje a vereséget fogta a nyolc éves Keilát és feláldozta Baltazárnak népe főistenének. Tűzben égette el a királyi vért hátha kedves lesz istenének. A család kéznél volt mert magával hozta ide is így a tizenöt éves Merodak látta szeretett testvére halálát, és ami még sokkal rosszabb hallotta borzasztó hálasikolyait amint a lány teste a lángok martalékává vált. A csata végül elveszett és ezzel Keila halála értelmetlen vált. Innentől kezdve a fiú megváltozott. Komolyan kezdte tanulni a karforgatást és remek katona lett.

Ő volt hát Evil-Merodak Abburasha, V. Nabukodonozor fia, Baalon új királya.

- Önök, akik ezt az asztalt körülveszik, valamint Kvontrona király, velem kiegészülve fogják vezetni a hadjáratot.

- Ha szabad megjegyeznem, akkor nem egy hadjáratról, de jóval többről beszélünk. Hadjárat. Meglep, hogy ezt a szót használjuk a Golund felperzselésére. Az is meglep, hogy maga Zsoldos alászáll a csatamezőkre. - Evil-Merodak hangjában semmi nem jelezte, hogy izgatottság lenne benne. Úgy viselkedett mintha az elejétől a tanácskozáson lett volna.

- Ahogy mondja felség, de egyelőre az én feladatom maradjon titokban

- Legyen úgy – hangzott az ifjú válasza. - Formáljuk együtt még „szebbé” a fénnyel, és sok csodálatos dologgal teli világot – mondta ironikus, és egyben cinikus hangon miközben széthajtotta az összegyűrt térképet, és meglátta hová szól az ő küldetése.

Arcára gyilkos mosoly kúszott. Igazából akármelyik ország neve, rajza szerepelhetett volna azon a pergamenen.

A boldogság valamilyen torz formája öntötte el a lelkét, amikor azokra az elkövetkező borzalmakra gondolt mit az itt ülő, és persze köztük ő maga is fog okozni a Golundnak. Szemei előtt tüzek lobbantak, romok látszottak, és a győzelem utáni holtakkal teli csatamező képei villantak be. És ettől boldog volt. Kitekert formájában ugyan ennek az érzésnek, de az volt. Valóban az. Mint gyermek, aki kedvenc játékával játszhat. De az ő játéka sok életbe kerül majd, s ez csak fokozta örömét.

A tárgyalás még soká tartott. Ezen az éjjelen sok minden hangzott el Seol-mar-dúm falai közt.

Mikor a vendégek elmentek Zsoldos odament a trónhoz vezető lépcsők aljába. Kérdőn nézett Izi-Sindarra aki bólintott, hogy beszélhet.

- Uram szerint végrehajtják a terveket?

- Talán igen, de nem látok a jövőbe. Viszont azt tudom, hogy most tervezgetni kezdtek. Hozzátesznek ahhoz, amit én elképzeltem. Elkezdik szövögetni a maguk kis álomképeit arról, mit, és hogyan tudnának megtenni maguknak anélkül, hogy én rájönnek arra. Ezért hát egyáltalán nem áll szándékomban a ma este megbeszéltek szerint cselekedni. Nem is akartam eddig sem, hiszen ismerem mindegyiküket.

- Főminiszteréről nem is beszélve.

- Igen.

Zsoldos megdöbbent, bár ezt nem mutatta ki mivel ez arc nélkül elég nehéz dolognak bizonyul.

- Binnum talán egyszerűen csak megtenné azt, amit elvárunk tőle. Nem túl nagyravágyó – mondta Zsoldos.

- Igaz. Még Kvontrona is egész biztosan kitalál magának valamit. Ebben egészen biztos vagyok. Dobunaga meg aztán… Majd ha kifutnak a flották, akkor megkapják mi a teendőjük.

- Akkor pedig már nem visszakozhatnak – mondta ki Zsoldos az egyértelműt. Azt amire Sindar igazából játszott. feltüzeli Edomeiát. Elindítja a seregeit. Lesz egy látszat terv, ami ráveszi a nagyokat a háborúra. Mikor pedig ez a terv semmivé lesz akkor már, és meg tudják az igazit akkor már csak a büszkeségük miatt sem fognak tudni visszafordulni. Ilyen egyszerű. Vedd magad körbe befolyásos, de büszke emberekkel, és a büszkeségüket fordítsd ellenük. Irányítsd őket az által, mert az olyan, mint zabla a ló szájában. Így gondolkodott Izi-Sindar, és Zsoldos pontosan ismerte ezt a gondolkodást.

- Nem. Valóban nem. Viszont addig, míg eljön, az indulás napja addig odébb tolunk néhány bábut a sakktáblán.

- gondolom feketét, és fehéret egyaránt. – jegyezte meg Zsoldos.

- Természetesen. Egy jó hadvezér az ellenfele fejével is tud gondolkodni. A tökéletes viszont képes megmozgatni a rivális bábuit úgy, hogy az neki kedvezzen. Én vajon melyik vagyok?

- A tökéletes, nagyúr.

- Ahogy mondod. A tökéletes. És én át is fogok nyúlni a másik térfélre, mert én akarok az lenni, aki végül kimondja, *sakk-matt, veszítettél.* – És most én is leszek az – erősítette meg saját magát, úgy, hogy Zsoldos ne hallja. Nem érdekelte, hogy hány bábú fog eldőlni a fehér és a fekete oldalon. Csak egy valami foglalkoztatta. Ez töltötte ki minden szabad gondolatát, míg a többit az odáig vezető út lépései. Csak az lebegett vízióban a szeme előtt, hogy mikor leülepszik a por, és eloszlik a bizonytalanság köde, csupán csak egy király lesz talpon a táblán, aki előtt az összes többi bábú, beleértve a másik királyt is, leborulva hever majd.

II. Könyv Szövetség?

I fejezet: Nézzünk szembe a tényekkel

Szövetség? Ez? Te normális vagy? Ha komolyan úgy gondolod, hogy ez szövetség akkor kevesebb agyad van, mint a szavamnak!–Förmedt rá Zepah Tolburdra a maguk nyelvén. – Nem is mert ha lenne is agya a szarvamnak, akkor egész biztosan okosabb lenne mint te ha igazán úgy gondolod,

hogy ez egy szövetség.

- Jól van no. Azért nem kell mindjárt felöklelni. Nem az asszonyodat vettem el hanem szövetségnek neveztem valamit amit mások is így hívnak. –védekezett a Dübörgők Patriarchája. Páncélt, köpenyt viselt magán.

- Nagyon helyes. Ha megpróbáltad volna Rihára emelni a kezed lecsaptam volna azonnal. Aztán levágtam volna az egyik szarvad, a másikat meg maga Riha mert ő roppant hűséges hozzám. Ezt vésd az eszedbe –vágott vissza Zepah aki vörösbe öltözött. Épp úgy beszélt mintha komoly dologról lenne szó. –Még hogy ő meg a matriarchám. Thh. Röhej. A marha tényleg azt hiszi. –füstölgött tovább.

- Bár tudom, hogy általában mindig zsörtölődsz valamin, de most éppen mi az ami ennyire piszkálja a csőrödet. Talán kavics szorult a patádba, vagy mi?

- Mi a bajom? Azt kérded mi a bajom? Nézz csak körül. –körbemutatott. Nézz szembe a tényekkel.

- Igen látom. Ébredezik a város. Ezzel nem tudom mi bajod. Bár az tény, hogy amilyen kihalt, és ijesztő tud lenni ez a hely éjszaka épp annyira nyüzsgő nap közben. –mondta Tolburd. Igaza is volt, mert ha az ember most körbenézett volna nem látott volna különbséget Seol-mar-dúm és mondjuk Babilon közt. Mindkettő királyi központ volt, nagyváros mindennel, ami ehhez kell.

A város lassan eszmélt a reggel első, szürke fellegeken áttörő tompa fényeire. Bár maga Seol-mar-dúm kívülről nem volt épp szívmelengető látvány azért éltek itt olyanok akik itt találták meg a számításukat. Volt kereskedő negyed az északi szegletben mely a hatalmas piacot ölelte körül. Ennek határában épültek a pénzverdék, és a pénzváltók melyekben becserélték a Baaloni, vagy gosorrai talentumokat, a hugelundok ezüst és arany téglalapjait, vagy a fulgok rózsás florinjait, Izi-Sindar csillag alakú fizetőeszközére, a csillagokra, vagy fordítva. A dél keleti szegletben voltak a bordélyházak, fogadók és kocsmák. Dél nyugaton fallal elzárva a fegyverraktárak, laktanyák, és fegyver - , páncél kovácsok műhelyei. A pentagramma nyugati csúcsában épültek fel a formálok, és állatidomárok tornyai valamin ez utóbbiak vadállatai számára ketrecek, karámok.

Épültek ide paloták is a pentagramma keleti csücskében. Többnyire kereskedő urak laktak ezekben de a presztízs miatt a Baaloni sah, a gosorrai sarru is építettet magának itt egy-egy pompás rezidenciát. Sőt még a minotaurusz fejedelmeknek is, bár ők sátorban élnek, volt egy-egy kisebb lapos tetejű, pár szobás nagyháza, melyeket mindenki hallgatólagos belegyezésével raktárként használtak és csak a patriarchák érkezésére ürítették ki, és rendezték vissza eredeti állapotába. A város szívében pedig ott állt Izi-Sindar erődje.

- Nem ezzel a rohadt várossal van bajom, hanem az állítólagos szövetségeseinkkel. Nézd például azt a két csupasz embert. Nagy pompával jöttek. Az a taknyos amelyik lelőtte a saját apját, a máglya füstje barnítaná meg, –kiköpött egyet- most büszkén feszít a sasos selyem köntösében. Úgy lépked, ott mintha övé lenne az egész világ. Nézd azt a másikat. Dagadt disznó, nagy buggyos fehér nadrágban, aranysárga ruhában. Az egyik családom sátorként tudná használni azt a cifra köntösét –ezen jót röhögtek. - Nézd azt a röhejes kunkori orrú izét a lábán. Az arca meg olyan, mint valami malacé, és úgy is verejtékezik, mint egy disznó. –megint kiköpött.

- Mi is a neve?

- Samsi-Adad ha jól emlékszem. –felelte Tolburd. Ő volt a Dübörgők vezére és rettenetes haragra tudott gerjedni amit inkább tébolynak lehetne nevezni, de mikor nem dühítette semmi akkor inkább csak csendesen figyelt. Ez volt a legnagyobb különbség közte és a másik közt.

Zepah folyton kiabált, és zsörtölődött akkor is ha semmi oka nem volt rá vagy nem is volt igaza.

Tolburd képes volt hallgatni és belátni a hibáit Zepah azonban soha.

- Samsi-Adad. Az, hogy szakadna rá az ég teteje és alja, meg ami közötte van – köpött egy embereset. - Milyen röhejes név. Olyan, mint az egész ember.

Az utcára egyre többen kezdtek kiszállingózni. Voltak itt fulgok, és hugelundok, emberek, akik a piac felé siettek. A palota negyed felől egy két kerekű szekér indult ugyanebbe az irányba. Valahonnan előkerült egy kóbor macska amelyik a kerekek alatt találta meg életet utolsó pillanatát.

Két férfi a kuplerájok felől tántorgott elő. Részegek voltak még mindig vagy legalábbis annak tűntek. Egy szajha, akin alig volt ruha kihajolt az ablakból és utánuk szólt valamit. Nem lehetett eldönteni melyiküknek szólt, de mindkét férfi a magáénak gondolta a szavait. Ez lett aztán vitájuk kirobbanásának oka aminek végén mindketten kardot rántottak, egymásnak estek majd a bal oldali leszúrta a másikat.

- Te Zepah. Azokon nem egyforma köpeny van?

- Fekete, zöld szegéllyel egy zöld kígyótól körülfogott vörös almával a közepén? –Kérdezte a tüzes pata tenyerét a szeme fölé helyezve hátha így jobban lát. Annyira nem volt jó a szeme, és távolra homályosan látott.

- Igen úgy látom olyat. Akkor ezek mindketten a Városi Őrség tagjai. Nem?

- De igen. Ezen viszont ne lepődj meg. Itt nem azt jelenti egy csapathoz tartozni, mint nálunk. Ezek mind zsoldosok, és azért mert egy egyenruhát viselnek még két céh tagjai is lehetnek és nem biztos, hogy két baráti céh tagjai. Ivásban bárki lehet cimbora. Még az is, akit a következő pillanatban hasba szúrsz. Ezt te is tudod jól Zepah – fordult oda sokat mondó tekintettel.

- Ai – felelte a Tüzes Pata. – De nem csak az ivásban van ez így. Lehet, hogy valakivel ma együtt lovagolsz haza, és holnap vele vonulsz csatába, csakhogy holnap után egymás ellen akasszatok kardot, vagy fejszét – pontosan tudta mire is utalta az előbb Tolburd.

- Vagy bárdot.

- Ai. Igazad van Zepah – felelte. – Kivételesen – a vörös patriarcha csak mordult erre egyet.

Mostanra a győztes fél visszafordult, hogy elvegye a szajhától győzelmének jutalmát.

Hátuk mögött lovak kezdtek nyihogni, ahogy két kutya elszaladt a lábaik közt.

- Jó kis erős lovak. Nagyobbak bármelyik fajtánál és izmosabbak is. Én magam adtam el nekik a saját ménesemből. –mondta Zepah mellkasára csapva, leplezetlen büszkeséggel a hangjában mikor visszafordultak. –Hol is hagytam abba? Ja igen. Szóval röhejes egy figura. De a másik is, az az Evil akárkicsoda.

- Merodak. Evil-Merodak – ez volt Tolburd, a tébolyult. Jóval többet tudott annál, mint amit mutatott.

- Mit?

- Evil-Merodaknak hívják azt, aki nyilat eresztett az apjába.

- Ja, igen, tényleg. Lelőtte az apját, és kínzóvermekben szeret csücsülni. Feláll tőle a szőr a nyakamon. Szép kis páros. Egy röfi, meg egy őrült. Ebből mi lesz? –Kérdezte Zepah. –Amúgy még

mindig nem érted a bajom okát? – Azzal a ritka, és különös tekintettel nézett a másikra. Ilyenkor nyugodt volt, és valódi segítőkészség bújt meg a szavai mögött.

- Nem igazán.

- Az a bajom, hogy ezekkel vagyunk elméletileg szövetségben. Pár éve még háborúztunk velük, meg ők is egymással. Aztán jött a nagy béke és most mind egy horda lettünk. Ez nem helyes. A dagadt meg az őrült kölyök gyengék, és hatalméhesek.

- Jobban, mint te? –Kérdezte Tolburd mosolyra húzva a száját.

- Igen. –jött a válasz a sértődöttség hangján. –Vagyis nem. Ő… izé… én… hát… ő… nem is vagyok annyira… ő… nagy étvágyú.

- Nem? – Nézett rá Tolburd somolyogva. – Ezt most komolyan is gondolod? – Kérdezték fekete szemei.

- Jól van már na – adta meg magát. – De tudod mit akarok. Az nem is számít olyan nagydolognak.

- Nem? Igazán? Lássuk csak. Mindhárom törzsünk szállásterülete, egy kicsi Baalonból, valamennyi Gosorrából, meg a Jég peremből, a Farkas puszta meghódítása, ami amúgy lehetetlen, és, hogy királynak szólítsanak.

- Ai – bólintott busa fejével. – Ugye, hogy nem is olyan nagy tervek ezek.

- Dehogy is – legyintett. – Bár ha beteszed a lábadat a földemre akkor fél lábon kell majd haza szökdécselned. Ja, és nem csak a levágott szarvadat adnám a kezedbe, hanem valami mást is. Ebben biztos lehetsz – ütögette meg magát mosolyogva, az öve alatt. Zepah tudta, hogy Tolburd ezt nem tréfának szánta. Mivel azonban most nem volt kedve ehhez a régi témához, inkább másfelé terelte a szót.

- Egyet azért kihagytál a céljaim közül.

- Mit is?

- Helyretenni a fulgok fene nagy büszkeségét. Nem lenne joguk lenézni senkit csak azért mert nekik valamiből több jutott. Amúgy meg szerintem kell a halál. Ha nem lenne vége valaminek akkor azt hiszem értékes se nagyon lenne. Vagy valami ilyesmi.

- Bölcs Zepah szólott – bókolt Tolburd gúnyolódva, ünnepélyes hangot mímelve.

- Anyád.

- Köszöni, jól van. És mi van a hugelundokkal?

- Ők erősek. Azt nem lehet letagadni. Csak az a baj, ha az ő…

- … Hanbadronjuk vörösnek mondaná az eget kék helyett azt is elhinnék. Tudom.

- Akkor meg minek jártatom feleslegesen a számat?

- Csak mert szeretem hallani azt amit egyébként én mondtam neked.

- Zepah erre csak a fogát csikorgatta.

- Szívesen – mondta Tolburd, mintegy válaszként. - És mi van Binnummal? Ő minotaurusz és az egyik legerősebb közülünk –vetette oda a Dübörgők patriarchája.

- Az egy gyáva féreg. Soha nem harcol. Mindig meghúzza magát az odújában, és nem jön ki onnét, ha csak nem a szarvánál fogva húzzák ki. Most is már hajnalban elhúzta innen a belét. Inalt vissza a sátrai közé. Ha vége ennek az egésznek lecsapom a fejét, karóra tűzöm, és végig vitetem a törzse előtt. Aki nem csatlakozik hozzám az ugyanígy jár majd.

- Ha vége az egésznek? –kérdezte Tolburd.

- Igen. Ha véget ér ez a szövetségnek nevezett színjáték akkor egymás ellen fordulunk és leigázzuk egymást szépen egymás után.

- Úgy gondolod?

- Tudom! – Most azt a nézését vette elő mikor nagyon biztos volt valamiben. Ilyenkor mindig összehúzta a szemöldökét, jobbját a mellkasára tette és mutatóujjával ütögette azt.

- Ez nem szövetség, hanem verseny - folytatta. Egy cél összefog most minket, de ha az már nincs többé akkor lesz majd egy másik. Leigázni, vagy eltörölni a többieket. Úgyis mind azt akarjuk. Minden hatalmat a magunk kezében. A sajátunkban.

Ne aggódj. Tehozzád én megyek majd és elveszem a törzsedet. Három törzs van most még és egy lesz majd. Az én törzsem.

Tolburd fogta magát és teljes erőből vállon vágta Zepahot aki majdnem kiesett a nyeregből. Testőreik fegyverrel a kézben fordultak egymás felé. Az emberek is felkapták a fejüket, de hamar kiderült, hogy nincs ok az aggodalomra.

- Ne olyan hevesen. Előbb legyünk túl ezen a háborún aztán majd foglalkozzunk egymással. Viszont ne feledd, hogy ha egy dübörgő kezelésbe vesz, csak bikaszar marad belőled. Az én törzsem inkább meghal, mintsem bárki mást szolgáljon helyettem. A tiéd talán hajlékonyabb lesz. És ne felejtsd el azt, sem amit a lábadról, a szarvadról, meg a… hmm… kis büszkeségedről mondtam.

- Kicsi ám a tudod mi – kapta fel a fejét Zepah. – Sátortartó rúdnak is jó lenne te barom. Amúgy meg igazad van. Ez még előttünk áll. Majd akkor kiderül, ahogy mondod.

- Patriarcha. –szólt az egyik testőr.

- Igen. –jött egyszerre a válasz mindkét fejedelemtől.

- Zepah uram. –helyesbített a fekete hajú és szakállú, vörösre mázolt láncinget viselő Gralf.

-A szekereket felpakolták, készen állunk az indulásra.

- Akkor mire vársz még te lomha tehén. Indítsd a sort. –förmedt rá Zepah.

- Igenis. Indulás! –bődült el Gralf mire a két élelemmel megrakott szekér a tíz-tíz testőr és a két minotaurusz patriarcha kilovagolt a belső várfal nyitott kapuján, melyen át nézték az ébredező várost. A sahnak és a sarrunak csak kurtán biccentettek majd ellovagoltak a főbejárat felé.

II. Fejezet: Istenek

Lépésben mentek ki a belső kör alakú fal kapuján. Pár kámzsás alak épp most vonult a templom kör felé mely a belső falnak támaszkodott. Az ég kékje elöntötte a mennyboltot, és benne úszott a sziporkázó napkorong, mely, mint pásztor terelgette a megtermett, lomha bárányfelhőket.

Sokféle ház épült itt. Akadt lapos, és nyeregtetős, náddal, palával, vagy cseréppel burkolva, egy, vagy több szintes, udvaros, vagy udvar nélküli. Akadt, amelyik fából épült, de többnyire mindegyiket kőből húzták fel, legalábbis itt Seol-mar-dúm szívében. A nyomornegyed már más volt. Viszont függetlenül mindezektől a reggeli harmat egyformán burkolta be mindegyik, ugyanúgy sziporkázott minden épületen. Csakúgy, mint a meztelen csigák nyálkás nyomcsíkjai melyek számtalan épületen csillantak meg. A levegőben egyszerre lehetett érezni az ázott kő, és fa, az izzadó emberek, lovak, kutyák, macskák, háztájiak szagát, és a bordélyok felől érkező illatszerek, a pékek céhe felől szálló friss kenyér illatát, és a cserző és kelmefestő műhelyek bűzét.

A Templomkörön belül, mely a belső várfalat nőtte körbe, jobb felől indulva állt Boavra, és Anavora a két kígyó temploma mely négyszögletű, háromszintes sátortetős épület volt. A bejárat száját két egymással szembenéző kígyó alkotta.

Mellette emelkedett Hanbadron temploma mely egy több szintes henger alakú épület volt. Körben oszlopok vették körül melyre rátekeredő láncokat vésztek.

Itt volt még a Baaloni és gosorrai istenségek két, egymás szomszédságába fölhúzott, kupolás tornyos katedrálisa. Ezekben a templomokban az istenségek egész panteonja sorakozott. A Baaloniban ott volt Baltazár, Anu az istenek atyja, Samas, és Istar meg Enlil.

Gosorrai szomszédjában székelt Assur, Ninlil a felesége, és fiuk Ninurta.

Végül pedig a Jégsárkány fehér márványból épült temploma is itt volt melynek csúcsos tetejét négy sárkányfarok díszítette, fenn a csúcson pedig egy sárkányfej. Ez az épület is több emelet magasan nyújtózkodott az reggel aranyló fényeiben úszó égbolt felé. Az első szintet egy szélesebb karima vette körül mely a végén enyhén felpöndörödött. Ugyanígy volt a legfelső tető csücskeivel is. Ezen szentélyeken kívül volt még egy utolsó ami a belső udvaron kapott helyett a fő toronnyal. Izi-Sindar lakhelyének több fiatorony is támaszkodott, kisebbek és nagyobbak egyaránt. A templom nyugaton épült és egy vörös márványból készítette ösvény vezetett hozzá, két oldalt kovácsoltvas parázstartókkal bennük, tömjénillatú füstöt árasztó, zsarát fényű üszökkel. Maga az épület is ebből az anyagból készült és nem volt nagy. Mindössze egy szintje volt. Hatszögletűre építették és kupolát helyeztek a tetejére. A kupola tetejéből egy kisebb torony emelkedett ki melynek csúcsára Izi-Sindar lobogóját tűzték. Előreugró főbejáratot kapott mely pár lépés széles előteret rejtett. Összesen hat márványlépcső vezetett fel a tölgyfa kapukig melynek jobb szárnyára a napot, bal szárnyára pedig a holdat és hat csillagot faragtak. A lépcső két oldalán felhúzott alacsony falon három-három szárnyas kő gólem kuporgott. Minden gólemnek más arca volt. Az egyiknek szakállas hugelund arc jutott, a másiknak palagir, a harmadiknak fulg a negyediknek vegyesen gosorrai, és Baaloni az ötödiknek minotaurusz. Mindegyik arc szomorú, szenvedő vonásokat tükrözött. Hatodik társuknak nem volt arca. Fejének ezen részét simára csiszolták és úgy hagyták.

Az ösvény végén mely ide vezetett két egyenként három és fél méter magas oszlopot állítottak föl míves oszlopfőkkel. Sima tetejükre egy-egy szobrot állítottak. Jobb oldalon egy megláncolt ember térdepelt, a bal oldalon egy angyalvérű állt magasba emelt karddal. Eme két alakot más színű márványból készítették. Az embert fehérből, a fulgot pedig feketéből, hogy elüssenek a vöröstől és

minél inkább szembe ötlőbbek legyenek.

Ez volt Kaduhrnak az alaktalannak a temploma. Nem sokan jártak ide Izi-Sindaron, és Zsoldoson kívül. Előfordult, hogyha a Hanbadron a láncok ura akit neveztek Jelenvalónak is városban volt akkor ő is tiszteletét tette itt, illetve a sah, és a sarru is megfordultak már benne. Bár a hugelundok istenként tisztelték Hanbadront – ki valóban természetfeletti erővel bír - mégis Edomeia földjét járta, s inkább király volt ő. Maguk a megláncolt hugelundok harcolták ki, hogy legyen itt is temploma uruknak a többi isten szentélye mellett, ne csak az ő földjükön, Kedjor-Hemlandban.

Kaduhrnak nem emeltek szobrot, csak egy üres talapzatot a szentély belsejében.

III. Fejezet: Mese út közben

A vörös márvány ösvény előtt állt az a hatalmas, cédrusból faragott, finom illatokat árasztó, pompás, csillogó fekete szőrű telivérektől húzott, hatkerekű szekér melyen még Nabukodonozor érkezett, de amivel most fia, Evil-Merodak távozik. Baalon új sahja meghívta Samsi-Adadot, hogy csatlakozzon hozzá a hazafelé vezető úton. A kövér, selymes modorú Sarru örömmel fogadta el a meghívást. Pláne örült a kérésnek, amikor meglátta azt a gyönyörű fiatal nőt ki, fekete köntöst viselt, amire ezüst fonállal, egymással szemben lebegő, derék alatt füst testű dzsinneket hímeztek, beszállni a hintóba.

A köntöst mely nem tudta eltakarni karcsú vonásait, formás kebleit, szorosan összehúzta derekán. Lábát bíborszín papucs védte.

- Ki ez a sivatagi rózsaszál, ó fényességes sah? – Kérdezte a verejtékező, sima képű, nagy tokával megáldott uralkodó, szinte mosolygó hangon. Szavai dallamából kicsendült a kéj is melyet az okozott, hogy a fekete bársonyba burkolt ruganyos testet a köntös takarása nélkül képzelte el. –Bronz barna bőr, csillogó barna haj, és kecses léptő, mint egy gazella. Ó az istenek kegyesek hozzánk, hogy ily angyali teremtéseket küldenek a földre – tette hozzá Samsi-Adad akiről patakokban fojt a verejték, aminek csípős bűze elkeveredett a magára lötykölt levendula parfüm illatával, s a kettő együtt egy eléggé kellemetlen, keserédes szagot adott.

- És fényessége nem látta még szürke szemeinek pillantását –mondta Evil-Merodak. - Mintha csak egy művész alkotta volna az arcát, olyanok vonásai. Tekintete mindig érdeklődik, és titkokat akar feltárni. Szája sarkában állandóan ott bujkál egy halvány mosoly. Vékony piros ajkain teremnek a legédesebb csókok. Édesebbek, mint a Rurnai, vagy az Uruki borok. Elhiheti felséges barátom, hogy eme szép arcú ékkőnél nincs tökéletesebb nő a világon. –hangjából sütött a büszkeség, amit ennek a kincsnek a birtoklása okozott.

- És van neve is az angyalnak ó nagy sah? – Kérdezte enyhe irigységgel a szívében, de annál nagyobb vágyakozással, a mézes-mázas modorú Samsi-Adad, Gosorra sarruja.

- Keila Kambüsha a neve. Mindig velem van, mert igencsak… kellemes a társasága a számomra – felelte, mámoros mosollyal, szavaival szándékosan bosszantva a másik uralkodót

- Azt elhiszem felséges barátom, azt elhiszem – válaszolta mind Evil-Merodak szavaira, mind a fülledt éjszakák emlékétől előcsalt mosolyra. Mondj csak fénye… –kezdte volna, de félbeszakította egy durva doboló hang. Egy narancssárga süveget viselő férfi valamilyen felismerhetetlen dallamot

vert a szekér oldalán. Lila buggyos nadrág viselt térdein piros foltokkal. Az fölé citromsárga köntöst öltött magára, ami combközépig ért, a derekán lila övvel volt összekötve., és aminek széles ujjaiban elveszett a keze. Süvege, mely a pápai süvegre hasonlított, és amit Nabukodonozor sah a déliek vallásának megcsúfolására készítetett, két oldalán két síró arany arc, elől és hátul pedig két nevető arany arc volt látható. Fekete hosszú haját három lófarokba fogta. Úgy röhögött, mint valami megvadult hiéna. Arcát fehér alapon piros nap díszítette melyet ő maga festett fel.

A hatkerekű hintót körülálló őrök hangosan nevettek a produkción. Láthatóan egyikük sem akarta elhallgattatni, elzavarni meg még kevésbé. Maga Evil-Merodak is jót mosolygott a bolondon Az ifjú sah, ha éppen nem a kínzókamráiban üldögélt, mikor éppen tébolyult kedvtelésének hódolva nem kínzott valakit, akkor szerette a jó borokat, a finom ételeket, a jó humort, és tréfákat, a komédiások darabjait, előadásait.

Samsi-Adad már nem volt annyira elragadtatva. Ki nem állhatta a mutatványosokat, mert ő inkább az örömöknek más forrásait részesítette előnyben.

Úgy, mint a nők, a még több nő, és a még több, és fiatalabb nők, a jó fajta borok, a még jobb ételek, és a még jobb ételek, valamint az azoknál is még sokkal jobb ételek. Ez utóbbi szenvedélye tekintélyes hasának méretein is meglátszott. A különféle bódító szereket sem vetette meg. Sőt. Nem is csoda hát, hogy immár negyedik esztendeje, a mindössze húsz esztendős fia, Ismé-Dagan kormányozta Gosorrát, annyira elhatalmasodott Samsi-Adadon az élvezetek felé való függősége. Ezt mindenki tudta, de senki sem beszélt róla.

- Ki ez a félkegyelmű? –kérdezte Gosorra Sarruja éles hangnemre váltva.

- Ja, hogy ő? Ő apám udvari bolondja volt, de most már az enyém. Apám mindig magával vitte őt mindenhová mert mindig meg tudta nevettetni. Én magam is kedvelem azt, amit csinál. Kudushának hívják.

- Kudusha?

- Igen. Azt jelenti; aki mindig felvidít. Kudusha gyere ide – intette oda magához. Az őrült dallam abba maradt és a bolond elindult ura felé. Út közben ugrándozott majd rácsapott az egyik lóra, mire az csaknem kivetette lovasát a nyeregből. Újabb hangos nevetés harsant. Most Baalon sahja is felnevetett. Önfeledt, jóízű nevetés volt ez amit sokszor lehetett tőle hallani. Ilyenkor könnyű volt elfeledni, hogy akkora lyukak tátongnak a lelkén, mint ha az egy kőhajítóval bezúzott fal lenne. Hogy, a töréseken át olyan dolgok hatoltak belé, mint például a kínzókamrák, és kínsikolyok szeretete.

- Minek kell idehívni ezt a bolondot? – Kérdezte Samsi-Adad undortól és lenézéstől csepegő hangon. Azonban szerencsétlenségére a férfi már ott is volt előttük. Mikor hallotta, hogy bolondnak hívják nagyot dobbantott lábával, összecsapta kezét majd így szólt.

- Én, bolond? Akkor te meg csak sarru vagy? Van nevem. Nem egyszerűen bolond vagyok, hanem én vagyok a nagy Kudusha bolond, Baalon szerte ismert művész, és nevettető, na meg persze mutatványos. Szolgálatodra. –meghajolt. Mozdulatának hála csaknem arcon törölte süvegével a kövér férfit. A bolondoknak megengedett, hogy akár egy királlyal is úgy beszéljenek, mintha az az ivócimborájuk lenne.

- Hogy merészelsz ilyen hangon beszélni velem? – Kérdezte Samsi-Adad

- Hogy merészelsz ilyen hangon beszélni velem? – Ismételte Kudusha még a hangját is utánozva felfújva arcát gúnyolódva ezzel a sarru roppant tokáján. Igen. Egy bolondnak sok minden olyat lehetett, amit másnak nem. Például tréfát űzni egy uralkodóból. Viszont a bolondnak sem ártott, ha

figyel a szavaira, mert könnyen a nyelvébe, vagy a fejébe kerülhettek azok.

- Kitépetem a nyelved te féreg – dühöngött Samsi-Adad.

- Kitépetem a nyelved te féreg – fújta fel arcát Kudusha. Bolondozása, mivel gazdája nem tett ellene semmit, akár háborúhoz is vezethetett volna, hisz megsértették Gosorra fejét. A sah látva a dagadt férfi vörösödő fejét, vicsorgását, ökölbe szoruló pufók kezét majdnem röhögő görcsöt kapott, de nagy nehezen visszanyelte a nevetést, és visszafogta bolondját.

- Kudusha bolond. Elég lesz – mondta Evil-Merodak. A nevetés ádáz, alattomos ellenfélként továbbra is ott bujkált összeszorított fogai mögött, és rekeszizmai körül. - Nézze el neki felséges barátom – mondta szelíden. - Szegény teljesen bolond. Valamikor állítólag hajóskapitány volt, de elsüllyesztették a hajóját. Biztos sok tengervizet nyelt attól hibbant meg. Apám részben ezért szerette. Olyanokat mert mondani az uraknak, amit más nem. Egyszer például ledisznózta az egyik szatrapát.

Jöjj. Szálljunk be a hintóba, nyugodj meg egy kis hűs bor, ne meg Keila társaságában.

A név hallatán Samsi-Adad lecsillapodott pedig a feje már céklavörös volt.

- De ez ne jöjjön –mondta.

- Nem fog. Kudusha bolond te szállj fel a kocsi hátuljára. Most ott utazol.

- Ahogy akarja az uram – azzal sarkon fordult elrohant felpattant a kocsi hátuljára és valami bugyuta dalt kezdett el üvölteni.

Maga a hintó hatkerekű volt simára csiszolt oldalakkal. Külsejét elefántcsonttal borították, a sarkokat pedig arannyal vonták be. Minden kerék közepében egy hatalmas rubin virított. A vezető bakjának két oldalára két sas fejet faragtak. Evil-Merodak most is magán viselte a kiterjesztett szárnyú, aranyból szőtt madarat hátul meg-meglebbenő köpönyegén.

Bordó, bokáig érő fekete ujjú köntöst viselt, aminek szegélyét arany szövések díszítették. Fekete övébe elefántcsontból készített faragásokkal ékített hüvelyt tűzött. Benne a tőr ezüst markolattal bírt amit három gyöngy díszített. Kardja markolatát megannyi drágakő díszítette, koronaként pedig egy méretes smaragd trónolt a kardgombon. Gazdagság. Így hívták fegyverét melyet mindig magánál tartott.

Két őr kinyitotta a hintó ajtaját és lenyitotta a kis fellépőt. Szabadulni akaró madárként röppent ki a fátyol, és bársony függöny mely a nap hevétől, és a kíváncsi szemektől való védelemre volt hivatott. Bentről kellemes mentaillat, és meleg ömlött ki.

Előbb Samsi-Adad lépett föl, majd Evil-Merodak.

Mikor a sarru beszállt tömege alatt felnyögött a cédrus. Az egyik ló hátrafordult, mintha pillantásával azt mondaná: Én nem holmi igásló vagyok, aki a parasztok krumplis zsákjait cipeli. – Evil-Merodak szinte bocsánatkérően intett előbb maga felé, én nem tehetek róla mozdulattal, majd Samsi-Adad után, jelezvén, hogy ő a vétkes. A lovat Barakusnak hívták, ami annyit tesz, mérges. Az ifjú sahnak volt hét lova, akiket személyesen ő gondozott, patkolt, csutakolt. Rajtuk kívül egyedül Barakus részesült abban a kegyben, hogy Evil-Merodak személyesen csutakolta le őt. Ebben szerepet játszott az is, hogy a ló kicsit őrült volt. Egyszer például dühében agyonrúgott egy másik hátast.

Gosorra sarruja a hátsó fal elé ült le pontosan Keilával szemben, aki levette köntösét, így csupán egy gyenge, halványkék, finom selyemből szőtt ruha ölelte körül szobrászokat, és festőket megihlető testének vonásait, domborulatait. Derekát fehér öv fogta körül.

- Meg kell hagyni, az istenek mindenből megteremtették a legszebbet, és a legrondábbat. Az első feleségem volt a legrondább féle eset, de ez a falni való leány egész bizonyosan a legszebbik alkotásaik egyike lehet – elmélkedett Samsi-Adad miközben szétterítette maga körül köntösét, szemeit pedig Keilán legeltette ki szemeit szégyenlősen lesütötte.

-Ó ne félj úgy kedvesem. Gosorra sarruja igazán kedveli az olyan szépségeket, mint te. Úgy tekintek rád, mint egy törékeny jégrózsára melyet, ha csak kicsit jobban megszorítok, máris összetörik. Finoman kell bánni ezzel a virággal, ugyanúgy ahogyan veled is.

Evil-Merodak még mondott valamit a hajtónak a maguk nyelvén majd behúzta az ajtót. Keila mellé telepedett le és egyik kezét a lány feszes, bronzbarna, szabadon lévő combjára tette mintegy jelezvén ki birtokolja a gyönyörű nőt.

A faragott elefántcsont falak közében párnákat halmoztak föl. A falakat faragványok fedték melyek Baalon történetét mesélték el. Egy helyen a mesterek érintetlen felületet hagytak. Az első kép arról mesélt mikor elmenekültek őseik Temerisből, és Roseanról.

A következő faragvány az regélte el mikor az ősök megérkeztek, és megtalálták az üres városokat, és a két üres királyságot, a mai Gosorrát, és Baalont. A harmadik kép Áldott emlékű Abbazizt ábrázolta, a profétát, az istenek küldöttjét, ki megismertette az ősöket igaz isteneikkel, majd ábrázatukat is elváltoztatta. A harmadik képen azt lehetett látni mikor elődeik lefordították az itt talált írásokat, átvették ezt a nyelvet, és a teljes kultúrát, melyet a megtalált könyvekből, és pergamenekből ismertek meg. Szent ajkú Eshmael nem szerepelt egyik képen sem. Ő a gosorraiak születésénél bábáskodott, s adott azoknak új nyelvet, új isteneket. Pont úgy, mint Abbaziz a baaloknak, vagy Jáde szívű Annosuke a palagíroknak. Mind Eshmael, mind Abbaziz és Annosuke nyom nélkül tűntek el. Úgy tartották róluk, hogy az istenek, miután azok elvégezték küldetésüket, és létrehozták mindegyikük választott, szent népét, elragadták őket az ég honába.

A nagy kép, mely Evil-Merodak háta mögött volt látható, azt örökítette meg mikor elődeik, összefogva a mostani minotauruszok ősapáival, a többi déli menekülttel, a Kelmarna hegy lábánál vívott csatában legyőzték Anák fiainak népeit. Addigra már azokat, szívós, és kemény harcokban az Öklelők, Dübörgők, és Tüzes Paták szövetsége, valamint a hozzájuk csatlakozó, a déliek érkezésekor, önkéntes száműzetésbe vonuló, és a Farkas pusztára bezárkózó Magor és Orusz nevű törzsekkel, egészen a mai Fulgorg, és Kedjor Hemland területére szorították vissza. Sem a magorok, sem az oruszok nem mutatkoztak azóta sem, de végeztek mindenkivel ki be merte tenni a lábát, a Farkas pusztára.

Samsi-Adad nem figyelte oda, de a háta mögött bibor bársony csatatéren, aranyból szőtt baalok győzték le a gosorraiakat a Lishiruti csatában.

A jobb első sarokban volt egy kis asztal. Ezen állt a füstölő, illetve egy tál tele datolyával, körtével, naranccsal, almával, és banánnal. Samsi-Adad a datolyából kezdett szemezgetni szórakozottan, míg Evil-Merodak, miután uralkodói süvegét az erre a célra faragott fa fejre helyezte, ami egyébként I. Nabukodonozort ábrázolta, egy piros almát fogott meg. Bal lábát felhúzva, rákönyökölt térdére, és elkezdte az almát ropogtatni.

A meleget a bal oldal két sarkában elhelyezett, vasból készült, denthori főnixmadarakat ábrázoló fekete, két láb magas tűzhely adta, melyeknek farktollai egy cső futott a szekér faláig, melyen

keresztül távozott a füst. Merodak dobott néhány fahasábot mindkét főnix gyomrába, összébb csukta a csőrüket, hogy kevesebb levegő jusson a tűztérbe majd visszaült kényelmes párnáira.

A sah rácsapott a kocsi oldalára mire az lassan nekilendült és elindult.

A hatkerekű őröktől kísérve kigördült a külső várba. Baalon katonái a jobb oldalon lovagoltak fekete buggyos nadrágjukban, bordó felsőruhájukban mely combközépig ért, derékban pedig két oldalt ketté volt hasítva, hogy ne akadályozza a mozgást. Erre vették fel szintén combközépig érő pikkelyekből állómellvértjüket. Hátukra bordó, és fekete sávos köpenyt terítettek. Fejükön kerek sisakot hordtak mely szabadon hagyta a füleket és hegyes csúcsban végződött, jobbjukban rövid nyelű lándzsát tartottak.

Baloldalon gosorra lovasai léptettek. Pikkelyőűncélt viseltek alatta pedig aranysárga inget, ahhoz pedig fehér nadrágot, és kunkori orrú piros csizmát. Náluk is voltak lándzsák.

Egy megvadult kutya átrohant a szekér előtt, vagyis megpróbált, de nem járt sikerrel. A hatalmas lovak péppé taposták a szerencsétlent.

Fentről egy asszony űrítette az utca köére éjjeli edénye tartalmát egyenesen egy hugelund lába elé, aki hangos káromkodásban tört ki. Egyre többen jelentek meg az utcákon. Egy szekér cSirkékkel megrakva a piac felé tartott, csakúgy, mint a cipóktól roskadozó kordé. Egy őrjárat most tért vissza a kaszárnyába az őrségváltás miatt. Meg lett a nap második halottja is. Két fulg szúrt hasba egy harmadikat. Hogy miért azt csak ők tudták, de a halottól elvették a kardját, íját, széttépték felsőruhását majd valamit belevéstek egy tőrrel az arcába, aztán pedig ott hagyták.

Egyre több csuhás is megjelent, hogy a templomába siessen a reggeli szertartást elvégezni. A széleken lovagló őröknek hamarosan használniuk kellett lándzsáik nyelét, hogy arrébb tessékeljék az útjukba tévedőket.

Komótos tempóban zötykölődve érték el a főkaput majd átgördülve alatta rátértek a Kelmarna hegyről levezető útra két szekér széles útra.

- Nos ó nagy sanisah, Baalon arany sas madara, elárulnád nekem miként kerül egy ilyen vadvirág a te kertedbe? Nekem igen szép, és virágokban gazdag kertem van, de egy sem akad olyan, mint a te Keilád – tekintete hol a lány arcán, hol a derekán, hol a ruhája alatt járt. Az igazat megvallva Evil-Merodak Abburashát lassan kezdte komolyan zavarni a dolog, de arcán ebből semmi nem látszott. Még mindig ugyanaz a kedves mosoly terült szét rajta, mint ha a legkedvesebb vendége társaságában ülne, holott ki nem állhatta a kövér férfit. Most azonban még türtőztette magát.

- Hallottál már egyszerre énekelni száz dalos madarat?

-Ó hát hogyne nagy tekintélyű. Két kalitkám van tele egész Edomeia, sőt Denthor legszebben éneklő madaraival. És igen. Van amikor egyszerre kezdenek dalba. Olyan az mintha valami földön túli szféra énekét hallanám. Miért kérdezi fényességed? – Apró barna szemeit most az ifjú uralkodóra fordította.

- Csak azért mert az én Keilámnak valamennyinél szebb hangja van. Ha meghallod a hangját az égetett méz ízét fogod a szádban érezni. Rajta kedvesem – simított végig gyengéden az arcán – mond hát el a történtedet – beszédével utánozta Samsi-Adad bájologó hangszínét.

- Ahogy uram parancsolja. – A gyenge, áttetsző fátylat, ami eddig arcát fedte most levette és felragyogott tündöklő szépsége. Sejtelmes, búgó hangja csendesen, megnyugtatóan beszélt, és a legegyszerűbb szavakat is varázslatossá tették.

Egyenes, karcsú orra alatt, igéző ajkainak szegletében állandó szemérmes mosoly bujkált. Hosszúkás arcát tökéletessé tette a kellemesen ívelt, kissé kidomborodó arccsont. Illatos, sötét fekete haját, a bal vállán vetette át.

- Mint azt már tudja az én uram – hajtott fejet egyszerre félszegen, és szemérmesen - Keilának hívnak. Anyám adta nekem ezt a nevet. - Szürke tekintetét Samsi-Adad felé fordította. Szemei akár a szürke mélyvizű tenger melyben könnyű elmerülni. Szürke mely azt mutatja, mit a gazdája akar, de amiből kiolvasni igazán semmit sem lehet. –Családom nevére nem emlékszem, tán nem is volt. Apám földműves volt egy Tell-Kirku nevű kisvárosban. Úgy tíz éves lehettem mikor iszonyatos aszály sújtotta a vidéket. Nagyon sokan meghaltak akkoriban. Nagyon sok barátom is. –pillantása most szomorúságot tükrözött, hangjában gyász, és hiányérzet bujkált.

- Hány éves vagy, kedvesem? – Kérdezte a Sarru.

- Húsz, ó nagyúr.

-Á igen. A tíz évvel ezelőtti aszály a mi országunkat is sújtotta. Sok gyermekem meg is halt, na, nem az éhségben inkább a hőségben. Bár soknak nem is tudom a nevét, de ezt nézd el nekem. Negyvenkétszer fordult át fejem felett egyik esztendő a másikba, s annyi fiút és leányt nemzettem, hogy az egy kisebb várost is megtölthetne –beszéde telve volt büszkeséggel és önteltséggel saját termékenysége miatt.

- És micsoda áldott város lenne az ó Gosorra hatalmasa. –felelte Keila úgy, az őszinte elismerés és csodálat hangján.

A robusztus kocsi ez idő alatt lassan leért a hegyről és nekivágott, hogy átkeljen a Kis-mal-der alföldön. Útjuk a Romliddon folyó mentén vezetett ami, a most már mögöttük lévő, Kelmarna hegy gyomrából eredt. Ennek a büdös, vér színű folyónak –melynek vize egyébként teljesen ártalmatlan, és iható is- mentén halászok húzták be vér angolnákkal, és csukákkal teli hálóikat.

- De kérlek, folytasd történtedet. Igazán kíváncsi vagyok rá.

- Uram megtisztel – hajtott fejet. - Abban az évben nem maradt vetőmag, sem pénz így apám uzsoráshoz fordult. A következő év sem volt jobb így nem tudott fizetni az előző uzsorásnak, ezért egy másikhoz fordult és a kapott pénzből kifizette az elsőt.

Azonban a harmadik év sem lett jobb. Pénzt most nem tudott szerezni, így fogott engem, és eladott rabszolgának az uzsoráshoz, aki miután beavatott az gyönyörökbe, igaz ő földön csinálta velem, akaratom ellenére, és ami egyáltalán nem volt gyönyörű, mivel az volt nekem az első és nagyon fájt, és ami után öt napig véreztem, túladott rajtam egy helyi gazdag nemesnek.

-Ó milyen borzalom kedvesem – szörnyülködött Samsi-Adad. – Tizenhárom évesen elad az apád egy vadállatnak. Borzalom. Ki az apád, akarod, hogy megkérjem rá a sahot, végeztesse ki őt? – Kérdezte, bár ő is szívesen leteperte volna Keilát ott helyben.

- Nem kell nagyuram. Már nem. Ha megengeded, hogy folytassam történtemet akkor megtudod azt is, hogy miért nem.

- Persze-persze, folytasd csak. Igazán kíváncsi vagyok. –mondta miközben párnás kezével – aminek minden újján ékköves gyűrű tündökölt-felé intett. Széles mosoly terült szét hájas arcán, amitől termetes tokája is megfeszült.

- Szóval elkerültem ennek a gazdag embernek a házába. Ő is használt akárcsak az az uzsorás.

Sokszor, és mindig akaratom ellenére. Ha néha mégis megpróbáltam ellenkezni, akkor megvert. Egyszer majdnem kiütötte a jobb szememet, másszor pedig eltörte a karomat.

A hallottak miatt Evil-Merodak keze megfeszült a lány combján, de az nem mutatta a fájdalomnak legkisebb jelét sem. Baalon sahja nagyon szerette Keilát. Szerette, mint nővérét, de szerette úgy is, mint nőt. Keila nem csak nevében hasonlított megölt húgára, hanem egyes vonásaiban is. Húgának is szénfekete haja volt, és bronz barna bőre. Ugyanúgy tudott csodálkozni a legegyszerűbb dolgokon, mint Keila. És a szemek. Ó azok a csodálatos szemek. Mintha csak ugyanaz a szürke szempár nézne rá most, mint annak idején gyerekkorában.

Ugyanakkor ő sem volt érzéketlen eme virágszál szépségére így hát szeretők lettek. Két sebzett lélek egymásnak.

- Három évig minden nap a magáévá tett. Sokszor megvert csak úgy, és mert élvezte, hogy miközben meghág közben sikítok. Eleinte sírtam, de végül már olyan természetes lett, minthogy nap közben felsöpörtem a padlót, vagy elmostam az edényeket.

- Tiz és hat éves voltam – folytatta Keila - mikor Anthurina odakerült hozzánk. Egy új nő volt gazdám háremében. Reméltem ezután kevésbé vesz majd engem igénybe. Szerette az újat. Valahányszor került oda egy új nő mindig több időt töltött vele, mint velem. De ez csak az első napokban volt így, mikor még az újnak, és hamvasságnak érzete hatott a gazdámnál, végül azonban mindig visszatért hozzám. Azt hiszem szépnek, és kívánatosnak számítottam. A verések ellenére is. Hamar értem. Karcsú voltam, és a mellem is megnőtt már.

-Ó milyen kegyes az ég hozzád. Gyönyörű vagy most is és az istenek nem engedték, hogy csorbát szenvedjen szépséged – szó szerint vissza kellett szívnia kicsorduló nyálát mikor a lány melleire került a szó.

- Hát valóban kegyesek hozzám az istenek, de más miatt.

- Igazán? És mi miatt? Elárulod? – Apró szemeiben megcsillant az érdeklődés.

- Anthurina igen sok figyelmet kapott az első hetekben. Tett is érte. Igen sokat tett érte. Mindig friss virág, rózsa, liliom, vagy jázmin illat lengte körül. Olyan ruhákat hordott amelyek engedték látni valamennyi vonását. Karcsú derekát, szép melleit, hosszú feszes combjait. Fekete hullámos haja a háta közepéig ért. Ajkai teltek és csókokat ígérők. Smaragdzöld szemei mindig csábítóan villantak. S a villanások megtették a magukét. – Meg bizony. Most is, pedig mentora, nevelője, már nem élt. Már rég a földben pihent, teste elaszott torzóvá lett. Viszont régi, bűvös szépségének ereje most is hatott. A sarru elrévedő tekintete, kéjes vágyaktól, és fantáziaképektől remegő légzése, a sarru nadrágjának ágyéktájon való kidomborodása mind erről árulkodtak.

- Most már ő volt az első számú – fűzte tovább történetét Keila - velem pedig már alig foglalkozott. Anthurina viszont annál inkább. Mikor odajött látta rajtam a legutóbbi verés nyomait. Onnantól kezdve mindig beszélgetett velem, érdeklődött a múltam felől én pedig beszéltem. Mindent elmondtam ami az alatt a tizenhat év alatt velem történt..

- Tehát kaptál egy pótanyát? Mondtam, hogy az égiek kegyeltje vagy még ha egy rövid ideig nyomorúságot is kellett elszenvedned. Remek megfigyelő vagyok – puha kezeit végig húzta köntös belső szegélyén. Megnyalta kicsi, telt ajkait is. Keila sejtette, hogy most egyszerre képzeli el őt, Anthurinát, és magát amint meztelenül henteregnek. Tudta, hogy Evil-Merodakban gyűlik már a harag a túl sok kéjes pillantásért, amivel őt méregette a sarru de remélte, hogy még tudja tartóztatni magát. Lopva felé pillantott, hogy leolvasson valamit a sah arcáról. Az még mindig mosolyogva

barátságos ábrázattal ült tehát Keila is mosolygott egyet majd folytatta.

- Valóban remek megfigyelő vagy fenség – búgta negédesen mire Samsi-Adad arcán önelégült, és bárgyú mosoly terült szét. - Anthurina valódi ajándék, égi áldás volt a számomra. És az égiek ajándékai még nem értek a végükre. Igazi anyámmá, s én igazi lányává lettem az egy tető alatt töltött idő alatt. Az egyik éjjel mikor mindenki aludt odajött hozzám új anyám és kivitt a hátsó udvarba.

- Mit keresünk itt? – Kérdeztem. – Az urunk nagyon mérges lesz, ha nem vagy ott mikor hív.

- Ne aggódj gyermekem, nem fog észrevenni semmit – mondta és megsimogatta az arcomat, majd megcsókolta a homlokomat. – Tettem a borába valamit, amitől most igen sokáig, és igen mélyen fog aludni.

Ha pedig tudni akarod, azért hoztalak ide, mert el akarok mondani valamit, ami nem tartozik egyetlen kíváncsi fülre sem.

- Hallgatlak. Mit akarsz mondani? Ugye, nem mész el? – Kérdeztem. Nagyon megrémültem, hogy ez következik most, hogy Anthurina megelégelte a gazdánkat, elmegy, és én újra ott maradok egyedül.

- Nem. Vagyis igen, de még nem most, és akkor sem egyedül. Te is velem jössz. Vagyis jöhetsz, ha akarsz. Most már lassan a feladatom végéra érek – felelte nekem Anthurina.

- Feladat? Milyen feladat? Kérdeztem. Nem értettem miről beszél.

- A te urad összeveszett a szomszéd város egyik befolyásosával. Valami tartozásról van szó, amit a gazdánk nem akart kifizetni. Komoly összegről beszélünk különben nem fordultak volna hozzánk.

- Hozzánk?

- A Fekete Háremhez – Samsi-Adad arcán egy pillanatra sötét árnyék tűnt fel. Ismerte a Háremet, és már bérelte is fel őket. Aztán az árny tovatűnt, és visszatért a toka redőkbe mélyedő vigyor. - Az az úr felbérelt minket, hogy tegyük el láb alól emezt, aki odafent alszik.

- Fekete Hárem?

- Igen. Az egy céh, de nem a hagyományosak közül való. Mi kéjhölgyek vagyunk és a gyönyör magas fokát tudjuk nyújtani. Amikor eljön az idő akkor pedig örök álmot adunk. Csendben és szépen. Senki nem tudja ki volt a gyilkos csak a tetemet találják meg. Mint itt is nemsokára.

- Meg fogod ölni? Mikor?

- A következő vasárnap éjjelén.

- Tényleg ügyes lehetsz, ha ilyen sokáig fenn tudtad tartani az érdeklődését. Eddig akárhány nőt hozott mindig megunta őket aztán újra elővett engem.

- Hát igen. Mindent be kellett vetnem és így sem volt könnyű. Ez a beteg állat szereti a gyerekeket. A rabszolgapiacon is alig akart észrevenni. Úgy kellett körül donganom, mint méh a virágot. Végül megsimogattam itt és ott, súgtam neki pár szót és nyertem. Most pedig itt vagyunk. Nemsokára szabad leszel. Akarsz velem jönni utána?

- Ha megtanítasz mindenre, amit tudsz akkor igen –feleltem, s reménykedtem, hogy igent felel. –

Te szép vagy és okos és ezeket a fegyvereidként is tudod használni.

- Csakúgy, mint a bódító szereket, a mérgeket és a fojtóhurkot, de valóban, ez a kettő a leghalálosabb, mert ezek előtt szinte minden férfi ajtaja megnyílik. Természetesen magammal viszlek, viszont a Hárem Őrön múlik, hogy bebocsát e téged a Hárembe. Bár olyan szép vagy ami igen ritka a te korodban s ennél csak szebb leszel még de azért majd az érdekedben beszélek a Hárem Őrrel. Rám a Hárem első hölgyére bizonyosan hallgatni fog.

- Aztán a következő két napban még vagy háromszor megkértem, hogy vigyen magával. Nem akartam, hogy elfeledje mit ígért nekem, de kár volt félnem mivel nagyon szeretett engem.

- Egy bérgyilkos? Ez egyre izgalmasabb, kedvesem. Bár ezekben soha nem szabad megbízni. Mind veszélyesek és mind hazugok. – mondta a sarru de jobban tette volna, ha nem mondja.

- Egy hét múlva azon a vasárnap éjjelen – fojtatta Keila mintha nem is hallotta volna – Anthurina alaposan leitatta az urunkat. Mondanom sem kell az italát tele rakta mindenféle szerrel, amitől gazdánk olyan gyenge lett, akár egy kisded. Ekkor vette elő a fojtó zsinórt. Lassan a nyaka köré tekerte majd húzni kezdte. Az a vadállat még élvezte is eleinte. Azt hitte ez valamilyen új póz, új pajzán játék. Mikor egyre szorosabb, és szorosabb lett a hurok akkor észbe kapott. Szánalmas volt, ahogy vergődve próbált hátranyúlni és valahogy elérni a gyilkosát. Mikor már vörös lett a feje, és mikor már a szemei vérbe borulva majd ki pattantak a helyükről, akkor anyám enyhített kicsit a szorításon. Ekkor léptem elő a függöny mögül. Az akit az egész világon a legjobban gyűlöltem most ott feküdt előttem meztelenül és kiszolgáltatottan, mint ahogy én feküdtem előtte, alatta oly sokszor. Nem hagyhattam köszönet nélkül, hogy beavatott oly sok mindenbe, megtanított annyi mindenre, ráadásul mindezt olyan fiatalon, mikor egy gyereknek még álmai hercegéről kellene ábrándoznia. Nekem más álom, más gyerekkor jutott.

Fogtam egy éles kést, odaléptem az ágyhoz, Anthurinával a hátára fordítottuk az elhízott, kopasz, szakállas, kancsal férfit, majd benyúltam a lába közé és levágtam azt, aminek a méretére oly büszke volt addig. Úgy visított, akár egy megszúrt disznó. Egyből maga alá piszkított. Az ajtó előtt álló őrök nem jöttek be, mert azt hitték, hogy ez is csak egyike a megszokott, elvadult orgiáknak, ahol már megszokottnak számítotak ezek a hangok. Hallottak már ők elég sikolyt, hogy ez ne rázza meg őket.

Odabent a hurok újra megfeszült míg végül a torka halk roppanás kíséretében megadta magát. Azt a hangot még ma is hallom. Most is mikor beszélek róla.

Mikor végeztünk kisétáltunk a hálóteremből úgy mintha minden a legnagyobb rendben lenne.

- Az úr sokáig fog aludni – mosolygott a strázsákra Anthurina. Ő tudott mosolyogni, míg nekem a torkomban dobogott a szívem. – Meghagyta, hogy senki sem zavarhatja a pihenését. Fárasztó éjszakán van túl – simogatta meg a közelebbi őr arcát. Belém karolt és lassan elsétáltunk, holott én rohantam volna. Kicsivel később, valamikor hajnal előtt, lóra szállva elhagytuk a várost.

Egyenesen Tell-Abbiruba a Fekete Hárem otthonába mentünk. Hála Anthurinának a Hárem Őr befogadott és így én új családot kaptam ahol igen sok mindenre megtanítottak.

- Sok mindenre? – Kérdezte Samsi-Adad vigyorogva. – És mi az a sok minden? – Hangja lekicsinylő volt, mintha csak egy gyerekkel beszélgetne.

- Kíváncsi rá felséges barátom? – Kérdezett vissza Evil-Merodak olyan képet vágva mintha a legnagyobb büszkeségét készülne megmutatni.

- Ez nem kérdés nagyhatalmú sanisah – csapta össze a két kezét a sarru. A más-más ékkővel

díszített arany gyűrűk csilingeltek pufók ujjai ahogy összekoccantak. – Az ember mindig örül, ha valami újat láthat, hátha az még ily szép is mint fényességed Keilája.

- Ahogy óhajtja a nagy sarru. Keila, kedvesem – emelte meg a nő állát behajlított mutatóujjával - mutasd meg neki. Lassan nem kell kapkodni. – Gyengéden megfogta a nő kezét mire az rápillantott. A Fekete Hárem bérgyilkos kéjnője olvasott a fiatal sah szemeiben. Látta bennük a haragot, a szavak nélkül kimondott parancsot. Öld meg, lassan.

Kocsijuk jócskán eltávolodott már a Kelmarnától. A folyó mindkét oldalán elszórtan kis nád vagy palatetős tanyák álltak, ahonnét tehénbőgés, vagy birkabégetés hallatszott. A Romliddon jobb és bal oldalán a búza érett kalászait lengette a szél.

A keskeny lakósáv két oldalán ott emelkedett a Kőfa erdő, kőfái között pedig az őrhalmok. A levegőnek napfény, és takarmányszaga volt odakint.

- Ahogy uram óhajtja – jött az engedelmes válasz. Előrenyújtotta jobb lábát, lerúgta a papucsát, majd lábfejével a sarru ágyékát kezdte masszírozni. Bal kezével meglazította az övét így a ruhája engedett némi bepillantást engedve a selymek alá. Jobb kezét felfelé húzta a lábán megmutatva így feszes, kellemesen izmos, barna combját.

- Ugye neked sok fiad van? – Kérdezte a sah színlelt szégyenlősséggel.

- Hogy? – Nyelte lihegve a saját vágyaitól felmelegített levegőt. - Ó igen. Nagyon sok, de az elsőszülöttöm Ismé-Dagan – mondta röpke pillantást vetve az ifjú apagyilkosra. –Nagyon ügyes fiú az, remek király lesz, már az alapján amennyire ismerem. Nézd el nekem – folytatta - de van vagy száz gyermekem nem ismerhetem mindet. Ismé-Dagan még nem olyan érett, mint én, és nem is olyan bölcs, de talán utol tud érni – még most is, túlfűtött elmével is képes maradt nem létező erényeivel hencegni. - Egyszer. Talán – felelte miközben kéjesen mosolygott hurkává gyűrődött tokája redői közül. Szemeivel gyorsan levetkőztette Keilát, és több pozitúra is átfutott az agyán

- Ó ez hamarosan kiderül – mondta Evil-Merodak miközben félrevonta a függönyt és kipillantott. Belátott az egyik udvarba ahol egy apa épp a fiát fektette a térdére és kezdte nádpálcával verni annak csupasz fenekét. Az anya eközben a veteményesben ügyködött. Az udvaron tyúkok, és kacsák szaladgáltak és vitatkoztak egymással kotkodálva, és hápogva. Vitájukba néha egy tehén is belebőgött, és olykor két ló is hozzá nyihogott valamit a háztájiak témájához.

- Ezt hogy érti felséges barátom? - Kérdezte fojtott hangon, igazán oda se figyelve. - Hisz én még oly fiatal, s oly életerős vagyok – figyelmét teljesen elvonta Keila, az, amit csinált, pedig még csak a lábujjait használta eddig.

- Az. De tudja fényességed, egy valamit megtanultam a kínzóvermekben. És tudja mit?

- Nem fényességes. Nem tudom. Mit? – Felelte elfúló hangon nyögdécselve.

- Azt, hogy a halálnak soha nem a kor, vagy az erő számít. Mindig csak az áldozat a lényeges, a lélek amit megkaphat. Az mindegy is kiről van szó éppen. Lehet akár egy fiatal hét éves lányka is az, akit történetesen a bátyja nagyon szeret. Egy lányka, akin kívül egyébként a bátyjának nincs senkije. Egy lányka akit elevenen elégetnek egy istenség oltárán, mert az apja vesztésre áll az ütközetben. A csata elveszik a lány halála pedig értelmetlenné, feleslegessé válik. Érti ezt felséged?

- Nem – a fiú kezdte megijeszteni. - Nem igazán. Milyen meleg lett itt. A sah nem érzi. Meg kellene állnunk egy kicsit, levegőzni – verejtékezve, idegesen nézett az ajtó felé.

- Hát hogyne, fényességed. Mindent, amit csak kíván –mondta Evil-Merodak. Hármat csapott a kocsi oldalára, miközben farkas vigyor terült szét az arcán. –Szomorú vagyok. Ezek szerint uramat már nem érdekli már az én Keilám? Pedig még éppen csak belé kóstolt. Nézze csak – mutatott a lány felé, aki most felért dombjához és épp készült elvonni előle a selymet. Másik keze a mellét takaró lepel szélét érintette készen félrehúzni azt. Ajkai enyhén szétnyíltak. A sarrunak csak ennyi kellett.

- Tulajdonképpen várhatunk még egy kicsit – aggodalma egy pillanat alatt semmivé foszlott.

- Ebben biztos voltam. Egyébként tudja fényeséged, mit jelent a Kambüsha név Baalon nyelvén?

- Nem igazán vagyok jó a nyelvekben a sajátomon kívül. Ezért is tartok tolmács rabszolgát. Biztos valami igen szép jelentése van.

- Ez így igaz nagy sarru. Azt jelenti, utolsó álom.

Ebben a pillanatban a lány keze egy táncoló kígyó gyorsaságával pattant elő ruhája alól és csapott le. Az acélfog belemart Samsi-Adad jobb vállába. Keila – miközben mellei kiszabadultak a meglazult ruha redői alól - lassan lefelé húzta a tőrt melynek nyomán vérfolyam indult meg a fehér felsőruhán. A seb nem volt nagy, csak a felszínt érte.

- Ne ugráljon úgy felséged –mondta a Hárem leánya lágy, kedves hangon. –A tőr mérgezett. Minél inkább vergődik annál gyorsabban hat. Így is hamarosan mozdulni se tud tőle, Gosorra nagy sarruja. Kiabálni se próbáljon, mert a hangja is bent akad – hátradőlt. Rendbe akarta hozni a ruháját de a sah megállította. Pár pillanatig itatta szemeit a látvánnyal.

- Mi….ért? –préselte ki magából Samsi-Adad.

- Hogy miért? – fordult felé Evil-Merodak bosszútól csillogó szemmel. – Keiláért. Na, nem ezért a Keiláért, bár igaz, az miatt is meg kellene öljelek, ki kellene kanalaznom a szemeidet a helyükről, amiért úgy méregetted őt, mint valami megvenni kívánt bazári tevét. Nem. A nővéremért fizetsz meg, aki a te és apám átkozott háborúja miatt halt meg tíz évvel ezelőtt. Azért lakolsz, mert se te, se az apám nem tudtátok megtanulni, „hogy ha háborút vívsz” – idézte Babiloni Baltazár bölcselő szavait – „úgy végezd a te dolgodat, hogy ellenségednek ne maradjon végül parányi kedve sem a visszavágásra, sem pedig a talpra állásra. Harcod végeztével a legyőzöttnek ne maradjon semennyi reménye sem a szebb jövőre, a dolgok változására, s ha kell, végezz oly mértékű pusztítást, véres tragédiát az ő soraiban miből talán csak évtizedek múltán lesz képes felgyógyulni, de jobb neked, ha akkor sem.” Nem voltatok hajlandók végleg legyőzni egymást, pedig háromszor, igen háromszor csaptatok össze, és mindannyiszor nevetséges békéket kötöttetek egymással, amik után minden pontosan úgy maradt, mint a háborútok előtt. Legfeljebb csak néhány falu, kisebb határ menti város cserélt gazdát, hogy a következő csatározások során visszakerülhessenek előző tulajdonosuk birtokába. És még engem, és Keilát neveztek akkoriban gyereknek. Pedig ha mi parancsoltunk volna akkor a baalok seregének akkor felperzseltük volna a földjeiteket, Ninuéből pedig nem maradt volna más, mint üszkös fa, és kőhalom, hol struccok, hiénák tanyáznak, és démonok fogócskáznak egymással. Higgye el nekem őhájasságod ha azt mondom, mi képesek lettünk volna megtenni. De úgy látszik nem kellett a győzelem.

Viszont a kitört éhínség mellett még háborút is kellett indítania a sahnak a sarru ellen. Remek ötlet, és remek időzítés, mondhatom. Egy újabb értelmetlen háború mikor több katona halt éhen, mint ahány elesett fegyvertől. És ez miatt a röhejes komédia miatt kellett meghalnia a testvéremnek is, akit pedig igazán szerettem, ez pedig nagy szó tőlem, nekem aztán elhiheti felséges barátom..

Te és apám elvettétek tőlem. De most itt a számadás ideje. Ezért halsz meg, de mocskos, dagadt,

szajha fattya – szakadt ki belőle. Most már nem tudta fenntartani a jó modor csúfondáros maszkját. Hirtelen átlendült a túlsó oldalra, Samsi-Adad mellé. Bal kezét felemelte, és mutatóujjával felfelé mutatva egy pillanatig csendben várakozott. Ekkor lehetett meghallani. Kardok csókjainak, és táncának zaja, lovak nyihogás, kiáltások harsanása, majd azok halál előtti nyögésbe fúlása.

- Hallod, drága, dagadt, felséges barátom? – Kérdezte amint a kocsi mennyezetét nézte mintha át akarna látni a cédruson. –Ezek a katonáid, és az enyémek. Tudod azt nem árultam el, - egy pillanatra oldalra tekintett majd újra fel- hogy seregemből a tíz legkiválóbbat hoztam magammal. Akarod tudni a nevüket? Ugye akarod! – mosolyogva, gyermeki örömmel nézett a másikra. Mintha csak arra kérné, hogy kérje meg őt, hogy mutassa meg a legértékesebb játékát. –Na, jó legyen. De csak neked, mert olyan szépen kér… nyögdécseltél. Nos, hát ők a *dorüphorész* dervisek, vagy ha jobban tetszik lándzsa dervisek. És ők azok közt is a legjobbak ők a *melorophoiok***,** akik arany gránátalmával díszített lándzsát használnak. A kedvemért egyszerű testőröknek öltöztek, bár Artaxoros kapitány, őt igen nagy becsben tartom, és magamon kívül, nincs még egy ilyen személy… - Keila finoman köhintett egyet, amiből az ifjú sah értett is. – Ó é természetesen nem feledkezhetem meg az én Keilámról sem. Ő a harmadik személy az istenek ege alatt, akire hajlandó vagyok odafigyelni, és akinek hajlandó vagyok a szavát meghallgatni. És meg is éri hallgatnom rá. Bizonyítja ezt jelen helyzetünk is. Például az is az ő ötlete volt, hogy az ő bájait használjuk fel csalinak. És az é felséges barátom rá is harapott a horogra. Nem is csoda. Gosorra, és Baalon szerte mindenki tudja, hogy Samsi-Adad, nem a nyaka fölött, hanem a lábai között hordja az eszét. Na persze, Keila bármelyik fajtánk bélit az ujja köré tud csavarni s talán nincs is férfi aki ellene tudna neki állni.

Te, az ő ajándéka vagy nekem, sarru – köpte a másik férfira eltorzult arccal, de a következő pillanatban újra barátságos arcot öltött.

- Nos, de térjünk vissza Artaxoroshoz. Ő és az emberei igencsak rangjukon alulinak érezték, hogy mezei katonáknak kell beöltözniük, de mint azt már említettem, az én Keilámnak igen nagy a meggyőzőereje. Persze nekem is megvannak a magam módszerei, de mire mennék egy félkezű, vagy egy kilencujjú kardforgatóval. Semmire, igaza van a nagy sarrunak. Jól van, fényességed? Mintha nem lenne túl jó bőrben?

A megsebzett férfi ruhája teljesen átázott a vértől, és a verejtéktől. Az izzadság orrfacsaró savanykás bűze, és a vér fémes bukéja lassan kezdte megfojtani a menta frissítő illatát.

- Át…ko…z, átkoz… –próbálta nyögni.

- Mit? –hajolt közelebb Evil-Merodak. –Hogy szeretné megnézni őket. Rendben, ám legyen. De csak azért, hogy lássa fényességed, nem vagyok rosszindulatú, sem féltékeny. Jöjjön hát a nagy sarru és lássa meg őket.

Azzal megragadta Samsi-Adad bal karját, kinyitott az ajtót, majd kilépve maga után húzta a súlyos testet. Mikor az lehuppant az útra kisebb pórfelhőt vert fel maga körül. A kocsi körül tizennégy üres nyergű ló poroszkált.

Tízre fehér, arany szegélyű leplet terítettek, négyre pedig bordót, fekete szegéllyel. Két gosorraiból nyilak álltak ki, háromból pedig lándzsák. A többiekkel kard végzett. Az íj a bakon ülő férfi kezében volt. A négy Baalonival szintén acélpengék végeztek.

- Látod –mutatott körbe az ifjú sah, a hat lovon ülő férfi felé- ők az én remek harcosaim. Lándzsát! –kiáltotta mire a hat megmaradtból az egyik odanyújtotta neki a fegyvert.

- Nézd – lehajolt és a lándzsa fémhegyét odanyomta a Sarru arcához. – Mesterien megmunkált

arany gránátalmák. Csak ezer olyan különleges harcos van, akik ilyet hordhatnak. A tieid ezekből öltek meg négyet. Igazán büszkék lehetnének magukra, ha nem lennének halottak. Bár ha jobban belegondolok fel sem tűnt nekik, hogy a harcosaim fegyverei be vannak bugyolálva a lándzsa feje alatt – szavaiban egyszerre volt jelen a tettetett sajnálat, elismerés, és valódi gúny és irónia. Rosszallóan nézett fel az egyik férfira.

- Még újak voltak, és fiatalok. Hiába forgatták jól a fegyverüket, ez a kettő bárkit csapdába ejthet – felelte a másik. Egy vállrándítás kíséretében?

- Kér…lek, ne. Kér…le…k. –nyöszörgött.

- Igen, szeretnéd? Hát legyen –a mondat végére hangja egészen eltorzult, elmélyült mintha egy kriptából szólna. Legigazibb énje szólalt meg most. – Milyen jó indulatú vagyok ma. Nem, Artaxorosz kapitány?

- Vitathatatlanul fényességes sah.

- Add át üdvözletem apámnak, és mond meg neki, hogy a pokolban újra látjuk majd egymást. Várjon rám tárt karokkal, és ha lehet nagyobb szeretettel, mint amivel életében viseltetett felém – két kézre fogta a bőrrel körbe tekert fa nyelet és magasra emelte a fegyvert.

- Neeeeeeeeeee! – szakadt ki Samsi-Adadból de a gyomrába hatoló fém, mely a hátán jött ki, belefojtotta a szót. Rángott még párat aztán mozdulatlanná vált.

- De igen – mondta fogai közt szűrve a szavakat Evil-Merodak. - Hány halottunk van Artaxorosz kapitány?

- Összesen, vagy csak nekünk?

- Összesen – mordult.

- Tizennégy, nagy sah. Tíz gosorrai és négy baal – felelte a gyerekkori kelések nyomán keletkezett sok-sok apró sebhelytől elcsúfított arcú, fekete ritkás szakállat, és őszes fekete hajat viselő, barna szemű férfi. Széles, lapos orra, és vastag ajkai voltak.

- Fogjátok a tetemeket és rakjatok belőlük máglyát.

- Hogyan, uram?

- Nem érted, amit mondtam? Tán valamilyen érthetetlen nyelven mondtam? – Kérdezte Evil-Merodak szikrázó szemekkel.

- Nem, nagy sah.

- Akkor?

- Máglyát. Ahogy parancsolod. Gyerünk emberek! Gyűjtsétek össze a tetemeket, és rakjátok össze őket. Hozzátok az olajat is a kocsi hátuljából.

Ott ahol az olajos korsókat tárolták ott ücsörgött Kudusha mintha mi sem történt volna. A lábát lógatta és egy dalt dúdolgatott. A hatalmasok dolgaiba ő sohasem avatkozott bele. Már egy jó pár mészárlást látott és megtanulta, hogy ez nem az ő dolga így jobb, ha tudomást sem vesz az egészről. Mintha ott sem lenne.

Mindenki leszállt a nyeregből, a hajtó is a bakról és összehordták a halottakat. Négy gosorrait tettek alulra négyszög alakban, azokra másik négyet, majd a maradék kettőt, meg két Baalonit. Felülre pedig a megmaradt kettőt.

- Kész vagyunk, fényességes –mondta Artaxorosz enyhe maghajlás kíséretében.

- Dehogy vagytok. Nézd. Csonka a teteje. Csak két test fekszik ott –felelte elégedetlenkedve Evil-Merodak. Keila ott állt mellette. Barna haját meglengette a gyenge szél csakúgy, mint a ruháját.

- Uram – bújt oda Keila a sahhoz - nem lehetne arról a tanyáról az a kettő, ott?

A lány afelé mutatott ahol az imént az apa épp a fiát náspángolta el. Deszkákból eszkábált házikó állt ott az udvar szélén, melynek egy rozoga istálló támaszkodott.

Mellette egy kisebb melléképület, cSirke, és disznóól állt. A ház mögött búzatábla táncolt a langyos szél simogatására, míg az udvar közepéből egy diófa nőtt ki.

-Ó kedvesem. Mihez is kezdenék én nélküled? – Kérdezte Merodak miközben átölelte majd megcsókolta a lányt. – Artaxorosz. Hozzátok ide azt a férfit, meg az asszonyát. A gyereket is.

- Igen, nagy sah – meghajolt és négy melorophoit magához intve távozott a tanya irányába.

IV. Fejezet: Család a tanyáról, gyermekből felnőtt

Hamarosan lándzsáik nyelével maguk előtt terelve a három tagú családot érkeztek vissza az urukhoz. Az apa egy bicegő, karcsú, csapzott hajú, rongyos ruhájú fulg, míg asszonya egy viszonylag csinos, vörös hajú, szeplős ember volt.

Középen jött fiúk. Fekete haját az apjától, kerek sötétkék szemét az anyjától örökölte. Amint odaértek az uralkodó elé és meglátták a hullákból emelt rakást mindhárman a földre rogytak.

- Nagyuram – kezdte az apa. – Kérlek, irgalmazz. Ha akarod, vidd a fiút, majd csinálok másikat. Csak engem hagyj életben.

Evil-Merodak egy pillanatig azon gondolkodott, hogy leköpi a férfit, de sajnálta rá a nyálát. Inkább a fiúhoz fordult.

- Mi a neved, gyermek? – Kérdezte közönséges fulg nyelvén, amit errefelé beszéltek, és ami Edomeia közös nyelvének számított miközben talpra állította a fiút. Másik szenvedélye a nyelvtanulás volt. Gyűlölte azt az érzést mikor tolmácsokra van utalva, és nem érti, mit beszélnek körülötte. Ettől a védtelenség érzete töltötte el őt, ami a gyerekkorát idézte fel benne, amit viszont gyűlölt. Így inkább megtanulta előbb az összes baal nyelvjárást, aztán az összes gosorrait, fulgot, palagirt, megtanulta a hugelund nyelvet, és kicsit még a minotauruszok nyelvének mindhárom változatához is konyított.

- Lurnavai Allagrol. Uram – felelte szemeit lesütve.

- Nos Lurnavai Allagrol. Az imént kinézve a kocsiból láttam, hogy apád éppen elver téged. Miért? – Kérdezte miközben körbesétált a család körül.

- Hää…t. Az az ú..ú..úgy volt.

- Ne dadogj itt nekem vagy kivágatom a nyelvedet. Megértetted?

- Igen jó uram.

- Látod, megy ez neked. Mindig azt mondom, hogy csak a megfelelő ösztökét kell megtalálni, és akkor bárkit rá tudsz venni, bármire.

A Nap lassan felkúszott az égre a felhők komótos tempóban oszlani kezdtek a fény pedig átsétált a lovakon, a kocsin, a melorophoiokon, a sahon és Keilán aztán tovább ment a tanya felé, és az udvaron kapirgáló tyúkokat is megmelengette kisség mielőtt távozott onnan. A napsugarak elidőztek a víz vörös színén így az úgy csillogott mintha folyékony rubin lenne. Pár valódi fa állt magányosan az út szélén melyeknek piszkos, poros levei lassan ébredezve kezdtek mozogni mintha csak maga a fa nyújtózkodna. Néhány kósza madár is átrepült az égen felettük. Miután elhagyták a Kis-mal-der kietlen vidéket fokozatosan élet költözött a környezetbe. Valahonnét kakasszó, kutyacsaholás, és favágás hangjai szüremlettek feléjük. Az ég kékje békés nyugalmat árasztott magából.

- Szóval az úgy volt, jó uram, hogy korán keltem. Megetettem a tyúkokat, kiganéztam a disznók alól, és tiszta szalmát tettem alájuk, majd megitattam a teheneket. Kicsit felsepertem az udvart is. Az apám azért vert el, mert ott maradt a seprű az udvaron és ő felbotlott abban mikor megjött. Én csak azért hagytam ott, mert az egyik tehén valahogy kijött a helyéről és kikószált az útra. Ha nem hozom vissza a tehenet még talán a karomat is eltörte volna. Mikor visszaértem apám már bottal várt engem.

A többit te is láttad, uram.

- Így volt? –fordult a férfi felé Evil-Merodak.

- Igen uram. De ez a semmire kellő mindig széthagy mindent, és….

- Te mit csináltál tegnap este? És ne merj hazudni nekem vagy kibelezlek – mondta színtelen hangon. Egy belezés már nem váltott ki belőle semmiféle érzelmet. Látott már épp eleget, és csinálta már éppen elégszer ahhoz, hogy szemrebbenés nélkül beszéljen róla, vagy tegye meg.

- Seol-mar-dúmban voltam. A barátaimmal meglátogattuk a Kiömlött Korsót. Ott időztem az éjjel.

-A Kiömlött Korsót? – Kudusha erre felkapta a fejét, felháborodva felugrott odalépett a sánta fulghoz majd alaposan fenéken billentette azt. Olyan jól sikerült a rúgás, hogy a férfi arcra bukott és eltörte az orrát. –A Kiömlött Korsó egy kupleráj. Nem szégyelled magad? - Azzal hangos kiáltással ráugrott a másik hátára és elkezdett rajta ugrálni. – Majd… adok… én… neked… Kiömlött… Korsót! – A fekvő szerencsétlen már alig kapott levegőt szája tele ment az út porával, és sarat köpködött. Törött orrának vére lassan szétkenődött egyre piszkosabb arcán.

A félkörben álló melorophoiok hangosan nevettek, akárcsak maga Evil-Merodak. Keila csak halkan, udvariasan, száját kezével eltakarva nevetett.

- Na, elég legyen. Szedjétek, le róla mielőtt agyon tapossa.

- Igenis sanisah. – mondta Artaxorosz miközben a szeme sarkában lévő könnyet törölgette. – Artabarus, Ahaskor! Szedjétek le róla!

Erre két tagbaszakadt fekete nadrágos, pikkelyes mellvértet viselő férfi lépett elő, akik

megpróbálták Kudushát lerángatni a fulgról. Ez nem bizonyult túl egyszerű feladatnak, mert úgy rúgkapált a bolond, mint egy megvadult tehén, aki szabadulni akar a mészáros taglójától.

- Majd adok én neked, de semmirevaló –nem tudott mást tenni, így leköpte az általa meggyötört fickót.

- Maradj a kocsi mögött, amíg le nem csillapodsz. Ez urad parancsa. Megértetted? – Kérdezte éppen csak visszafojtott nevetéssel.

- Igen sanisah. Ahogy óhajtod –azzal morogva odébb állt.

- Nézd el neki. Valamikor állítólag lovag volt. Néha előbukik belőle az a sok erkölcsösség, amit belevertek. De szegény nem tudja milyen jó érzés is a szép nők szerelme –talpra állította a fulgot majd odalépett Keilához és megsimogatta az egyik mellét. –Mi viszont tudjuk. Igaz? –Bizalmas hangot ütött meg.

- Igaz fenség.

- Mi a neved? –kérdezte Evil-Merodak. Keze tovább játszott Keila mellével. A Fekete Hárem hölgyét ez egy cseppet sem zavarta. Sőt nagyon is élvezte az ismerős kezek mozdulatait a testén. Eleddig ugyanis nem akadt más férfi, akinek az érintése oly mértékben fel tudta volna szítani benne a vágyat, mint az ifjú sahhé.

- Galbalrion Allagrol – felelete kissé kábán, saras vért köpködve. Valamikor a Fulgorgban éltem, és katona voltam, de az egyik csatában eltört a lábam. Soha nem gyógyult meg igazán. Ez a nő ápolt egy darabig de, csak azért mert a csapatom ahová tartoztam, és akik itt hagytak, előtte még fizettek neki érte. Nálunk ez a szokás. Ha megsérülsz, magadra vess. Azzal, hogy fizettek az ápolásomért vétettek a szokásjog ellen. De hát mégis csak tizenhat évig jártunk együtt csatamezőről csatamezőre. Mi huszonheten, a Tres Novem voltunk – mesélte azzal az emlékező és büszke hanggal mely szavak nélkül beszél arról, hogy az illető visszavágyik a múltba, az emlékeiben élő ismerős jelnetek közé – a legjobb Limen Caterva, a hét nagy Limen, nyolc kis Limen, és a tíz Liment számláló kisdedek valamennyi limen catervája közül. Én viszont véglegesen megsérültem, és így már nem adtam ki egy egészet. Töredék lettem, és itt ragadtam. Egy alkalommal kihajtott a magom ebben a nőben – biccentett oldalra saras, véres fejével – a magommal. Abból lett ez a félvér –biccentett fejével a fia felé. A mozdulat láthatóan fájdalmat okozott neki.

- Nálunk Fulgorgban már nem élne - fojtatta. - Egy félvér sem maradhat életben. Nekem kellett volna a nyakát elvágnom. Viszont nem Fulgorgban vagyunk így meghagytam a nyamvadt életét. Az asszonyt már régen meguntam. Ezért járok Seol-mar-dúmba, meg a kupleráj negyedbe. A Kiömlött Korsó az egyik legjobb hely. Jó sör, jó nők – biccentett elismerően. – És még néhány hozzám hasonló töredék is akad ott. Köztük legalább érzem valaminek magam. Nem úgy, mint ezekkel itt a tanyán.

- Nem semmi. Micsoda szomorú sors. Bizonyára örülnél, ha újra katona lehetnél?

- Ó hát hogyne. Hűségesen szolgálnám azt aki megszabadítana engem ezektől a nyavalyásoktól itt – mondta reménykedve. – Kiképzőnek még mindig jó lennék, és azok akik kikerülnének az én kezeim közül bizony soha nem hagynák cserben a gazdájukat.

Merodak látta megcsillanni a férfi szemét. Mindig tudta, hogy mit miért tesz, mond, vagy kérdez. Most is. Kíváncsi volt mit reagál a sánta a lehetőségre, hogy hátrahagyhatja a családját. Bár nyakon lőtte a saját apját, ennek ellenére a család nagyon is előkelő helyet foglalt el az értékrendjében. Anyja, és atyai nagybátyja nagyon sokat jelentettek a számára, bár ezt soha nem adta a tudtukra semmilyen formában sem.

A fulg férfi szavaival a saját halálos ítéletét erősítette meg.

- Hűségesen. Hm? Igazán? Hogy beszélhetsz hűségről, mikor még a saját sarjadhoz sem tudsz hű lenni. Akkor, hogy lennél hű bárkihez is? Nem.

- Lurnavai – szólt Evil-Merodak - dönts! Melyik halljon meg kettejük közül?- Szabad karjával körbe mutatott a családon.

- Micsoda? Ez a félkegyelmű döntsön? – Kiáltotta Galbalrion.

A sah alig észrevehetően intett mire Artaxorosz, lándzsája nyelével szájba vágta a férfit mire annak kirepült egy foga.

- Nem hozzád szóltam, hanem a fiadhoz. Te maradj csendben. Szóval? Lurnavai? Melykőjük legyen az?

- Ó sanisah miért akarod őket megölni? – A fiú előbb apjára aztán anyjára nézett.

- Ma jó kedvem van ezért válaszolok. De tudd, hogyha rosszkedvem lenne most kitépetném a nyelvedet mert nem a kérdésre feleltél. Megértetted?

- Igen, uram… felség.

- Amint látod itt ez alatt az öreg göcsörtös tölgyfa alatt, ami az útszélén áll van egy nem éppen hétköznapi máglya. Még nem teljes. Hiányzik róla még két darab. De tudod mit? Az imént mondtam, hogy jó kedvem van, ezért eltekintek mindkettőjük halálától, és csak egyikük életét veszem el.

- Jaj kicsi drága fiacskám. –zokogta a nő. –Kérlek légy irgalmas. Én soha nem bántottalak, sőt mindig bekötöttem a sebeidet. Kérlek, kérlek – kulcsolta össze kezeit Lurnavai orra előtt

- Ne hallgass rá. Az én fiam vagy és az énmiattam lehetsz hosszú életű. Még sok ideig együtt lehetünk, és igen sok mindent taníthatok neked.

- Ne haragudjon rám az én uram, ha kérdeznék még egy dolgot –hajolt meg Lurnavai, a kis, vékony, tizenkét éves forma félvér Evil-Merodak felé, miután előbb anyjára, majd apjára nézett. Tekintetén látszott, hogy egyszerre szemléli ezt a mostani jelenetet, és látja eddigi élete valamennyi emlékét.

- Legyen. Kérdezz – felelte a sah.

- Tényleg én dönthetek? Az én kezembe adja az életüket és a… a…

Evil-Merodak elengedte Keila mellét, ellépett a lánytól, letérdelt, megfogta a fiú vállát és mélyen a szemébe nézett.

- A halálukat? Igen. Te döntesz. Ma felnősz, mikor kimondod a nevet – mondta a bátorító hangon. Mintha csak erőt akarna önteni Lurnavaiba, hogy az végre elrendelje atyja, vagy anyja halálát. Mintha csak arról akarná meggyőzni, hogy az almás pite finomabb, mint a citromos sütemény.

- Nem. Nem mondok egy nevet sem.

- Hogyan? – Evil-Merodak szemöldöke a haragosan ugrott össze és fenyegetően magasodott a fiú fölé, ahogy villámló tekintettel fölállt.

- Haljon meg mindkettő, felség –folytatta miközben egész testében remegett akár a nyárfalevél, és teljesen elsápadt. Félelmet, kielégítetlen haragot, és beteljesedő bosszúvágyat érzett keverve a megkönnyebbülés ízével.

Az anya erre hisztérikus rohamban tört ki, alig bírták lefogni. Az apának csak leesett az álla.

- Lurnavai –szólalt meg Keila lágy, búgó hangon – miért döntöttél így?

- Apám azt mondja, hogy ő adta nekem a hosszú életet, és ő is hosszú életű, meg sok mindenre megtanít majd – belenézett apja szemébe. – Te ne taníts nekem semmit, és nem akarok rettegni tőled egész életemben. Azt akarom, hogy megszűnj létezni. Gyűlöllek! – Hangja elvékonyodott, de nem sírta el magát, és könnyek sem gyűltek a szemeibe.

Galbalrion rá akart rontani fiára, de sikerült lefogni. Morgott, vergődött, harapni is próbált, de a melorophoiok erős férfiak voltak, Galbalrion viszont legyengült Kudusha rugdosásának, és Artaxorosz szájba vágásának köszönhetően.

- És anyádat miért akarod elveszejteni, kedvesem? – Kérdezett tovább a nő, lágyan megsimogatva Lurnavai reszkető arcát. – Hisz mindig bekötötte a sebeidet és nem bántott téged.

- De soha nem védett meg – mondta keserűen, csalódottan, fejét lehajtva, döbbent tekintetű anyjára nézve. Most már a könnyek is megjelentek, és legördültek egy megnyomorított lelkű ifjú szép vonású, ütések nyomát magán viselő arcán. – Soha nem akadályozta meg apámat a verésben. Nem fékezte mikor eltörte a karom, vagy a lábam, vagy amikor félholtra vert mikor részegen haza támolygott. Meg sem próbálta. Legalább próbálta volna meg. Úgy sem sikerült volna neki, de legalább tudtam volna, hogy szeretné, hogy megállítaná, ha tudná. De nem tette. Olykor még ő is leteremtett mintha valóban én lennék a hibás. Pedig soha nem az volt a hibám, amiért megvert. Nem. Az én vétkem az, hogy megszülettem, és annak a fiának születtem akinek.

- Hány éves vagy te fiú? – kérdezte Artaxorosz. Kedvelte őt Evil-Merodak. Talán mert akár az apja is lehetett volna a melorophoiok kapitánya. S legalább annyit is törődött az idősebb férfi az ifjú sahhal mintha ez így is lenne. Ő törődött vele, ő tanította vívni, harcolni, parancsolni, uralkodni. Artaxorosz a valamikor uralkodott Kassúkhe ház sarja volt. Az utolsó Kassúkhe sah Enlil-nádin-ahhé vérvonalához tartozott, kinek hatalmát, és vele háza hatalmát is az Abburasha ház döntötte meg. Így nem volt meglepő, hogy pontosan megtudta tanítani Evil-Merodakot arra, mit, és hogyan kell cselekednie annak aki a trónon, ül. A kapitány tudta mi készül V. Nabukodonozor ellen. Tudta mit tervez az ifjú sah.

Artaxorosz Kassúkhe összeesküvést szőtt az előző sah ellen, hogy elhódítsa attól a királyi széket, vissza családja birtokába. Evil-Merodak megtudta ezt, de nem végeztette ki mentorát, sőt az összeesküvésben résztvevő szatrapákat sem, ehelyett beavatta saját terveibe a kapitányt. Az idős férfinak soha nem született fia, magja terméketlennek bizonyult, és az elmúlt tizenkét évben Nabukodonozor fia felé fordított mindazt, amit a benne lévő apa a saját fiának adott volna. Artaxorosz választotta ki az íjat amivel Evil-Merodak végzett uralkodó atyjával. A kapitány öt évvel ezelőtt akart ura életére törni, öt éve tudta, hogy Merodak végezni akar az apjával, két héttel a Seol-mar-dúmi tanácskozás előtt már tudta, hogy most jött el az idő, és egy hétig keresgélte a legerősebb, legpontosabb íjat. Mivel komoly lehetőséget látott Evil-Merodakban ezért letett saját szándékáról, és minden erejével, képességével, befolyásával az apagyilkos mellé állt. Ebben az elhatározásában az is szerepet játszott, hogy nem tudta volna kire hagyni maga után a trónt, még ha valahogyan meg is tudja szerezni azt. Rokonságában egy férfit se látott, akiben meg lett volna az uralkodás meg nem tanulható adottsága.

- Húsz, uram. Mivel félvér vagyok ezért a testem lassabban öregszik, így láthat a te szemed talán tízen egy-két évesnek.

- Jól van. Ha húsz éves vagy akkor fel kell, hogy tudd fogni mi is az, amit most kimondtál.

A negyvenes éveiben járó férfi sötétbarna szemei a fiú arcát fürkészték, a szemeit és azon keresztül a lelkét. Mélyre akart látni ebben az ifjúban, aki egész testében remeg ugyan, de kimondja a súlyos ítéletet. –Tudod hát?

Lurnavai Allagrol újra apjára nézett majd időközben elájult anyjára. Ezután hátranézett a házukra. Rozoga sátortetős viskó, az udvarán tyúkokkal és egy elszabadult tehénnel. Az istállóban két ló. A házban az ajtó melletti szögre pedig fel van akasztva az az átkozott eszköz. Egy hosszú nyersbőr darab, amit mielőtt használt az apja jó alaposan be is áztatott így az még nagyobbat ütött és nem egyszer a bőrt is lerántotta a hátáról meg az oldaláról.

Ilyenkor napokig beletapadt az inge a nedvedző, újra meg újra felnyíló, átvérző sebbe. Az anyja ugyan kitisztította mindig a sebet, és újra bekötötte, de ennél többet soha nem tett. Mondjuk ő is nem egy pofont, és rúgást kapott. Egy leendő testvére is egy jól irányzott hasba rúgás miatt halt meg. De akkor is. Lurnavai keze ökölbe szorult.

- Igen tudom. Tudom mit mondtam és úgy is akarom. Nem akarok többé emlékezni a múltra. Nem kell a múltam, nem kell belőle semmi és senki – a remegés elmúlt, ahogy kimondta a szavakat. –Még jobb is, hogy anyám elájult. Nem fog szenvedni.

Artaxorosz a sahra nézett, aki viszonzásul enyhén biccentett a fejével. Artaxorosz kapitány intett. Két embere előrelépett. Az egyikőjük arany gránátalmával díszített lándzsája acél élét hátulról előre áteresztette a fogva tartói kezében vergődő Galbalrionon. Hangos ordítás közepette adta ki a lelkét, de előtte még büszke pillantást vetett a fiára, aki igazi fulghoz méltó határozottsággal, bátorsággal járt el. A másik melorophoi Artaxorosz intésére, kegyesen, a bordák védelmét kikerülve, az anya szívébe döfte fegyverét. A kábult nő enyhén megremegett aztán soha többé nem mozdult.

Lurnavai elhányta magát.

- Rendben van. Elvégeztetett – mondta Evil-Merodak. Őszintén csodálta a fiút, amiért képes volt egy ilyen döntést meghozni, kitartani az elhatározásában, és amiért tudott könyörtelen lenni. – Kapitány fejezzétek be a máglyát. A tetejére tegyétek a sarrut, aztán nyújtsátok meg az egészet. Keila kedvesem. Az ifjú Lurnavai erőt próbáló dolgon van túl. Szeretném, ha egy kis megnyugvást, felüdülést adnál neki –enyhén, mint egy szellő végigsimított a lány állán majd mutatóujját a Keila álla alá helyezte. Maga felé fordította a nő szürke tekintetét. – Menj és légy nagyon kedves, és törődő vele.

- Ahogy uram akarja.

- Így akarja. –mondta s aztán megcsókolta.

- Jöjj Lurnavai. Mutatok neked valamit a odabent –azzal a Fekete Hárem bérgyilkos kéjhölgye kézen fogta a fiút és bevezette a kocsi belsejébe, ahol olyasmit adott neki amit Lurnavai egész életében nem feledett.

- Mi lesz vele uram? – Kérdezte Artaxorosz ura mellé állva és a felcsapó lángokat nézve. A tűz lassan mászott felfelé a tetemeken, míg végül Samsi-Adadot sercegő hanggal ölelte át, mikor a vastag hájrétegből kezdett falatozni.

- Magunkhoz vesszük. Most lett belőle árva, és nem hagyhatjuk magára ilyen nehéz időben – szavait komolyan gondolta. Nem mosolygott, nem tréfált. - Vidd a gyermekek közé. Mond meg a mestereknek, hogy képezzék ki mindenre, amire a többieket is. Vidd. Megérdemli az esélyt.

- Hová akarja fényességed küldeni? Az angyalvérű fiúkat Livigilben szórjuk szét. De őt?

- Őt a Határ Hercegségbe küldjük, a palagirok keze alá. Abban az országban igen sok félvér él. Remekül beilleszkedik majd ott, és legalább tudni fogom, mit ügyködik a császár. Tudod, ki nem állhatom a peremlakók arrogáns felsőbbrendűsködését, meg az állandóan szenvedő képüket – a sah felfelé fordult. A máglya melletti fa lombjába most kapott bele a tűz és lassan az is égni kezdett. A füst lassan körbetáncolta őket. A madarak csipogva menekültek a lángoló fa lombkoronájából. Baalon két éve kapta a parancsot Izi-Sindartól, miszerint képezzenek ki fiatal fulg és félvér fiúkat, majd képezzék ki azokat kémnek. Nemrég Zsoldos megmondta hová küldjék a gyerekeket. Határ-hercegség és Livigil.

- Ezt neked szánom ó nagy Marduk. Légy velem a harcban, és vezess győzelemre. –mondott halk imát Evil-Merodak. Az ember azt hihetné, hogy egy a sahhoz hasonló embertől a hit az, ami a lehető legtávolabb áll. Ám a látszat csalt. Evil-Merodak nagyon is hitte az istenek létét és mindennél jobban akarta az égiek támogatását, ugyanis félt a vereségtől. Igen. Evil-Merodak félt. És nem csupán a kudarctól. Félt a pókoktól, és a haláltól. Félt, hogy csalódást okoz az isteneknek, mert a választottjuknak hitte magát. Félt a bukástól, mert az azt jelentené, hogy többé nem élvezi az égiek támogatását. Félt a haláltól, és még gyerekkorában félt nővére elveszésétől is. Miután Keilát megölték még inkább rettegni kezdett az elmúlástól.

Evil-Merodak félt a ronda emberektől, a törpéktől, a nyomorékoktól, süketekről, vakoktól, némáktól, így aztán egy ilyen sem lehetett a közelében, sem a királyi palotában. Ha hazatér kitiltja őket egész Babilonból, de még a székesfőváros négynapi járóföldnyi közeléből is.

Az új, ifjú sah félte hatalma elvesztését pedig még egy napja sem volt a birtokában. Már elő is készítette a veszélyforrások megszűntetését. Néhány szatrapa már a kínzókamrákban várt rá. A korábbi tartományi vezetők helyére majd azokat a férfiakat nevezi ki, akik annak idején csatlakoztak Artaxorosz összeesküvéséhez.

Evil-Merodak félt, valósággal rettegett az apjától, ám ez a félelme nem tartotta vissza attól, hogy kitervelje annak megölését, és a kezét csak biztosabb tette mikor becélozta V. Nabukodonozor Abburasha sah nyakát, amibe egy pillanattal később nyílvesszőt küldött, végezve így a rettegett férfival. Az istenek nem nézték jó szemmel, ha valaki a saját vérét pusztítja, de a megfelelő áldozattal ki lehetett őket engesztelni őket. Samsi-Adad volt most ez a megfelelő áldozat.

Egy dologtól azonban mindennél jobban félt a magát hetykének, magabiztosnak mutató, ereje teljében lévő Evil-Merodak Abburasha. A sötéttől. Az árnyas zugoktól, a homályos sarkoktól. Hála atyja gonosz meséinek mindegyikben démonokat gondolt, később pedig az életére törő késeket, fojtóhurkokat, ezek után pedig még inkább fog ez utóbbiaktól tartani.

Később amikor Lurnavai Allagrol kipirosodott arccal előjött új ura engedélyével visszatért a tanyájukra. Elhozta az egyik lovat, magának némi élelmet egy tarisznyában, a hátasának meg zabot. Apjának volt egy régi kardja azt a derekára csatolta. Felvette legjobb barna nadrágját, egy kopott csizmát, felülre meg egy tiszta fehér inget, amire egy ujjatlan mellényt húzott. Végül hátára kanyarította apja rojtos szélű vörös köpenyét majd fogott egy olajos korsót szétlocsolta odabent a tartalmát és felgyújtotta a házat. A tűz később szétterjedt az egész tanyán, megölve cSirkét, tehenet meg a megmaradt lovat is.

Már messze járt a hatkerekű szekér, de a fekete füstoszlop még mindig magasan felfelé tekergett az ég kékjén. A Kelmarna hegy tetejéről kiválóan lehetett látni.

V. Fejezet: Az erkélyen

Seol-mar-dúm legmagasabb tornyának erkélyén ketten álltak és a füst kígyót nézve beszélgettek. Izi-Sindar a megfelelő akarattal kimondta a látás szót mire úgy nézte végig a tanya mellett jelenetet, mintha ő maga is jelen lett volna ott.

Az erkély két lépés hosszú és négy lépés széles kiszögellés volt, két cédrusból faragott karos székkel, egy kis tölgyfaasztallal, valamint két parázstartóval a kilépő két oldalán. A Seol-mar-dúm lakóinak házaiból feltekeredő füstkígyók csípős leheletét idefent már alig lehetett érezni, és ezt a gyönge bukét is jobbára elnyomta a parázstartókba, és a forralt borba szórt fahéj erőteljes aromája. Bentről a függöny kitüremkedett, ahogy a szél magához vonzotta akár szerető a szeretőjét.

- Hát ez is megtörtént. –szólalt meg az egyik fekete ruhás. Nem volt izgatott. Pontosan az történt, amire számított, amit akart.

- Meg. Pont, ahogy megmondtad előre, fenség – felelte Zsoldos.

- Most majd Samsi-Adad fia, Ismé-Dagan lesz Gosorra sarruja.

- Jól is van így. Fiatal és erős. Határozott. A nőktől sem veszik meg úgy, mint az apja – helyeselte a kámzsás, lidércszemű tanácsos. Még jó, hogy Evil-Merodak elintézte azt a hájhegyet. Ha nem tette volna akkor nekünk kellett volna megtenni.

- Ahogy mondod. De most már nekünk nem kell tennünk ezzel semmit.

- Fenségedet nem aggasztja Evil-Merodak nagyra törése, hataloméhsége.

- Ez miatt ne fájjon a fejed Zsoldos. Már régen kitaláltam azt, ami féken fogja őt tartani, és ami a megfelelő ösztöke lesz a számára, hogy a helyes irányba menjen majd tovább.

- Értem, fenség. Már majdnem elfeledtem.

- Öregszel – mosolyodott el Izi-Sindar.

- Nem is kicsit fenség. Minden csontom zörög – rázta meg a kámzsát. – Akár valami vén ember.

- Maradványai – mosolya még szélesebb lett.

- Ahogy mondja fenséged. Tehát – tért vissza a témához - a fogaskerekek mozognak. A szerkezet elindult.

- Így igaz Zsoldos, de ne feledd. Ez még csak a gyalogok ideje. A komolyabb bábuk, a futó, a ló, a bástya, a király, és a királynő, még csak később jönnek majd.

- Aki leborul előttem, az élni fog. Aki ellenáll azt a poklomba küldöm örökre. Ott pedig megtörik mindenki minden lélek, elég, minden bátorság, porrá lesz minden remény – Zsoldos erre mosolyogva bólogatott ugyanis Izi-Sindar úgynevezett poklában neki jutott a kínmester, számára igen

megtisztelő, szerepe. Felizzó kék lidércfény szemei előtt látta amint hamarosan ezrek töltik majd meg a Kelmarna hegy gyomrába, Seol-mar-dúm aljától, egészen a hegy alapjáig, és még annál is lejjebb kiépített cellák, és katakombák ezreit. S ott mind meg fognak törni. Olyan fognak odakerülni, akik nem is gondolnák, majd pedig miután megtörte őket, olyan dolgot vihetnek véghez, amit el se képzeltek. Élhetnek, és ami még sokkal fontosabb, meghalhatnak Izi-Sindarért.

Többek lesznek majd, mint a Légió, mely parazitaként élősködött az elhódított testeken, és lelkeken. Többek lesznek, mert ez a sokadalom önszántából követi majd új urát, szabad akaratát ajánlja majd fel a nagyúr oltárán. Persze miután Zsoldos „meggyőzte" őket erről. Ők lesznek, majd a hang mely megváltónak kiáltja ki Izi-Sindart, és ők lesznek majd azok kik, feledve kínjaikat, mit szétzúzott tudatuk repedéseibe belevert hazugságok, és illúziók törölnek ki emlékeik közül, illúziók melyek szenvedéseiket megtisztulásként, vezeklésként, és újjászületésként plántálják majd elpusztított józanságuk, és igazságérzetük helyére, ők lesznek, azok kik bármire képesek lesznek majd „megmentőjükért".

S mikor majd előbukkannak a kőpokol mélyéről a mennyek honaként fognak arra visszatekinteni, és sóvárgó honvágy fogja őket emészteni azért, hogy újra visszatérhessenek annak hideg, szürke, és barna falai közé.

Zsoldos boldognak érezte magát az eljövendő „szép" napok elé tűnő képeinek láttán

Zsoldos távozása után, mikor egyedül maradt önmagával, még sokáig nézte a füst kígyót, ami ott messze, a tanya mellől kúszott fel az égre, a várost itt alatta, mely megtelt rohanó alakokkal s közben arra gondolt, hogy ma még csak ez a város az ő igazi birodalma.

Nézte a fenti kék égboltot, a még halványan látszó Holdat, a szikrázó Napot, a szelíd bárányfelhőket és az alattuk elterülő Golundra gondolt.

- Hamarosan minden vidéke az enyém lesz. A hódítók klasszikus mentalitása – mondta magának. – Csakhogy azokkal a vesztesekkel szemben, kik ideig-óráig való, múló árnyékként tovatűnő birodalmakat hoznak létre én, hosszan, örökké, és mindent fogok uralni. Persze ez a gondolat is a világhódítók gondolkodásának sajátja – ironizált saját magán, és el is mosolyodott. – Azért meg fogok tenni mindent, hogy ne jussak én is a ma már csak pergameneken létező nagy birodalmak sorsára. Hogy, minden, amit felépítek állandó és örök legyen. Ennek pedig egy útja van. Nem az a lényeg, vajon le tudom e győzni Golund urait. Ez nem kérdés, mert le fogom. Mindent elterveztem, mindent megtettem, ami ehhez kell, és meg is fog történni. Nem az urakat legyőzni nehéz. Az könnyű. Mindenki, aki mániákusan ragaszkodik a hatalomhoz, és akarja azt, sokkalta esendőbb annál, mint aki nem kívánja azt, vagy ha kell képes lemondani róla. Én már csak tudom – mosolyodott el megint saját magán. – Nem. A nehéz, az az egyszerű, hétköznapi pornép legyőzése, akikből, ha ezt a nemesek nem is szeretik tudomásul venni, egy királyság teste áll. Azokat az egyszerű férfiakat, és nőket kell hamar elpusztítani, kikben ott van a hősiesség csírája, kiknek oly erős a hite, hogy az könnyen átragad másokra is. Aztán csakhamar megszületik a remény, abból kitartás lesz, ellenállás, és felkelés. Annyi lázadást fojthat vérbe egy uralkodó, egy hódító amennyit csak akar, ám minden egyes felkelés gyöngíti majd a hatalmát. Mindegyik arról beszél majd, van valami a birodalmát alkotó elemek közötti kötőanyagban, ami folyamatosan a falak, és oszlopok összeomlásával fenyeget. Előbb utóbb, talán nem a hódító életében, de valamikor az őt a trónon követők idejének egy adott pillanatában, mikor a sokadik felkelés talán észre nem vehetően, de mégis véglegesen meggyöngíti, kikoptatja az erőszak, a zsarnokoskodás kötőanyagát, a fejére fog zuhanni a plafon, és szétzúzza azokat kik éppen alatta vannak. Egy szó, mint száz – összegezte magának saját elmélkedését, miközben beleivott az aranyserlegében gőzölgő finom, fűszeres, a fahéjtól kissé csípős forralt borba – a népet kell megtörni, na meg a köztük megbúvó leendő hősöket, még az egésznek a legelején.

Ennek pedig csak egy útja van, bár ez sem garantált siker, de a legtöbb… hm – mosolyodott újra el a kimondani kívánt szó, saját iménti eszmefuttatása miatt ironikus volta miatt – reménnyel mégis csak ez kecsegtet.

- Előbb, – folytatta az önmagával folytatott társalgást, egy személyes tanácskozást - nyomort, pusztulást, elviselhetetlen szenvedést zúdítok az életükre. Elveszem a hitüket, nem hagyok nekik semmit. Sírni fognak, ha felkelnek, vagy ha lefekszenek, az álmaik pedig rémálmok lesznek, amikből sikítva ébrednek fel.

- Végül pedig elhitetem velük, hogy mindez az uraik hibája. Mindez csupán azért történik, mert azok, akikben eddig bíztak tévútra vezették őket.

- Nekem nem volt más választásom, mint a háború – mondta hangjában eljátszott mártíromsággal. Szemei végig futották a madarak rajaitól tarkított, horizonton, és igyekezett még túl is látni azon, ebben pedig segítettek emlékei. – Meg kellett mutatnom nekik, fel kellett tárnom a hazugságot amiben addig éltek. Annyira fájt értük a szívem, nem volt más választásom, ha fel akartam őket ébreszteni az illúziókból, amiket valóságnak hittek. Csak ez az egy eszközöm maradt. Ez a fájdalmas eszköz, aminek használatába én is majd bele roppantam – kezét a szívéhez kapta és gyászos képet vágott. A maró, gúnyos irónia csak úgy sütött lényéből.

- Végül nem lesz se Isten – egész halkan beszélt - se ember, akinek adnának a szavára, csak az enyém. Felépítették Merninghamben az Első Templomot, meg valahol a Szentek Szentjét. Templomnak nevezték, és azt mondták Isten dicsőségére lesz. Soli Deo glori, Istené a dicsőség, mondták ők a Régi nyelven. A Három Ég Ura nevének tiszteletére épült, mondták az akkoriak, de tudom, hogy ez nem igaz. A királyságok, azoknak urai, lakói önmaguknak emelték ezt az épülete, a maguk dicsőítésére. Kell nekik a hallhatatlanság, a maradandóság. Ha pedig másként ezt nem kaphatják meg hát monumentális építkezésekbe fognak. Remélik így megalkothatnak valami örök időkre szólót. Ez a vágyuk lesz a belépőm Roseanra, Temerisre, a Szigetvidékre, ne meg persze Denthorra. Megkeresem hát az Első Templomot és ott állítom majd fel királyi székemet. – Hm – nagyot sóhajtott. – De szép is lesz. A vágyuk a halhatatlanságra, az örökre, a múlhatatlan dicsőségre lesz az én belépőm Roseanrra, Temerisre, Denthorra, és a Szigetvidékre. Bár igaz nem tudom merre találom a Szentek Szentjét. Az ereklyéi nélkül pedig nem tudom elérni a teljes célomat. Remélem az az átkozott William Goldenforest nem lesz túl nagy akadály. Kell Merningham mert ott, abban a templomban minden büszkeségük legtetején kell állnia a trónomnak.

Ó, drága Góg, drága Magóg – emelte fel kupáját - drága hazugság, és megtévesztés. Kedves barátaim. A ti egészségetekre emelem poharam – megnyilvánulása színpadiasra sikeredett, de nem érdekelte. Jó kedve támadt, oly hosszú idő után végre először, és nem hagyta, még magának sem, azt elrontani. Megitta a maradék bort, amitől rendesen kimelegedett.

– Ha pedig ez az út nem lenne járható, akkor még mindig ott van a hagyományos módszer – vont vállat. – Végzek mindenkivel, aki az utamba mer állni. Na, most pont úgy beszélek, mint azok, akik eltűntek a múlt szemétdombjának alján – somolygott.

- Hm. Azért ez mégis csak szórakoztató – nézett le kiürült serlegének aljára ahol egy pár csepp ízes nedű maradt. Szórakozottan forgatni kezdte kezében a kupát, amitől a vörös cseppek körbe-körbeszaladgáltak odalent. - Ha képes lennék, sajnálatra most talán pont azt érezném. Én hozom rájuk az eddigi életük legnagyobb nyomorúságát, vért, tüzet, rombolást, mégis, végül megmentőként fognak üdvözölni. Legalábbis megpróbálom – tisztában volt terve törékenységével. Nem lett volna jó sakkjátékos, ha nem ismeri pontosan önmaga stratégiájának sebezhető pontjait. - Ezernyi hamis hang súgja majd a füleikbe az én igazságomat, míg végül azt fogják hinni, hogy az az ő gondolatuk. Lelkükből fognak hinni bennem, megtagadva mindent, ami azelőtt volt. Elhozom nekik

majd a fényt, az én fényem - felnézett az égre. –Vajon van ott fent valaki? Valószínűleg igen. De ha valóban ott van az akit Három Ég Uraként, vagy egyszerűbben csak Istenként neveznek akkor miért nem állít meg engem? – Mélázott. – Vagy tette meg korábban? Miért nem pusztított el valamikor? Mondjuk Gerdamesz keze által? Miért? – Elhallgatott és várt jó pár pillanatig. Úgy állt ott, felfelé tekintve a kékségre, mint aki azt várja, mindjárt megszólal egy hang és feleletet kap. De nem szólalt meg a hang. Izi-Sindar tudta jól, hogy van Isten, de egyszerűen nem értette a logikáját. Ez régen még zavarta mára azonban már csak az értetlen közöny maradt az érthetetlen gondolkodás irányába.

– Mindegy is. Úgyis nemsokára az ő helyét is átveszem. A teremtményei életében legalábbis bizonyosan – elhallgatott, kiürítette elméjét az eddigi gondolatoktól, és hagyta, hogy a csend, a szél fütyülése, és a lentről felhallatszó halk moraj tiszta vizű patakként mossák át, nyugtassák meg.

Nem sok idő múlva Zsoldos visszatért a Kristályterembe ahová a légiónak szóló parancsok kiosztása végett távozott.

- Üzenet érkezett fenség, az utolsó embertől, akit megkerestünk az ajánlatunkkal. Ő is csatlakozik a háttérben mozgó szövetségeseink közé a megbeszélt feltételek fejében.

- Remek. Ezt is vártam tőle. Ő az egyik olyan alak, akiből hős lehetett volna, ha nem sikerül meggyőznünk. Roppant értékes bábut nyertünk a személyében a mi kis játékunkhoz mikor magunk mellé tudtuk állítani.

- Értem fenség –felelte.

- Most pedig hagyj magamra – intett kezével, háttal állva tanácsosának.

Még hosszú órákig időzött kint, a balusztrádos erkély kőkorlátjára támaszkodva, élvezve a csendet, a nyugalmat, és a Zsoldos híre okozta elégedettség örömét.

III. Könyv Változás szele fúj

I fejezet: Tanács Vermárban

Míg a fekete pók a hálóját szövögette, addig a tompa holdfényben egy kocsi száguldott Szemanion fővárosába Vermárba. A kocsi utasai régen indultak el otthonukból, azért, hogy figyelmeztessék déli földeket a közelgő veszedelemről. Katonai kísérettel, királyi lobogó alatt rohantak, hogy minél hamarabb megérkezhessenek.

Hajnal lesz mire odaérnek, de biztos készen várják majd őket, mert amint kikötöttek hírnököt szalasztottak Vermárba, érkezésükről értesítendő a királyt, a vezérkart, és a tanácson részvevőket.

Nem volt vesztegetni való idő, ezt mindenki tudta. A Holdat, és a csillagokat, vékony fátyolfelhő takarta el.

Közeledtek. Vermár ormai kezdtek kirajzolódni a pirkadat fényeiben. Az utazó megdöbbent a látványon. Roppant méreteivel a város már ilyen távolból is hatalmasnak tűnt. Ahogy közeledtek, ezek a méretek, és felettük való ámulata csak fokozódhatott. Rengeteg kő, magas, hosszan elnyúló falak, fogazott mellvédek, az iménti barbakán, bástyák, a falba ágyazott őr, és a falka mögé magasodó lakótornyok, több szintes épületek formájában. Mindennek a közepén, pedig, a rendezett,

szabályos tervek szerint épült utcák, és utak kőmedrének közepén ott emelkedett a fellegvár, amit az itteniek Lupendrunnak neveztek, ami azt jelenti, Hatalmas. Tizenkét torony, négy nagy, és nyolc fiatorony melyeket fatetős kőátjárók kötöttek össze egymással. A tornyok lőrésszerű ablakai sötéten, vakon néztek ki az éjszakai város felé.

Elérték a főbejárathoz. aminek vastag, vasalt, faragásokkal dísztett kapui azonnal feltárultak a királyi lobogók láttán. Hátuk mögött volt immár a **barbakán**, és a várárok fölött átívelő csapóhíd. Bent, az őrség egy tagja igazította útba a szekér vezetőjét. A Királyi Útjának kövezett hátán áthaladtak a második majd harmadik falon, ami mögött feltárult a fellegvár. A hátsó fedett kapubejáróhoz hajtottak, így egyszerre tudták kihasználni, az éjszaka árnyainak rejtekét, és a kapualj sötétjét. Senkinek nem kellett tudnia, hogy kik érkeztek meg Vermárba ezen az éjjelen.

Mikor a vendégek kiszálltak a szekér jelentősen, és láthatóan megkönnyebbült.

Hátuk mögött csizmák koppantak. Négyen jöttek. Mindegyikük mellén egy koronás arany hattyú díszelgett, egy közülük fekete köpenyt viselt, míg a többiek szürkét.

- Saendros dem Rogelin vagyok, a Királyi Testőrgárda kapitánya. Szólíthatnak Hattyúkirálynak, Hattyúkirály kapitánynak, dem Rógelinnek, vagy dem Rogelin kapitánynak – mutatkozott be főhajtás kíséretében. –Ha követnének az urak-intett arra amerről az imént érkezett –a tanács már együtt van ránk vár.

- Hatty… ú… király? –Kérdezte az egyik idegen kavicsokká törve a szavakat. Karjával csapott párat mintha madár lenne, aztán egy hosszú nyakat formázott a levegőben.

- Igen. A hattyúkirály a Királyi Testőrgárda kapitányának hagyományos megnevezése, titulusa.

Az utolsó szót nem értette a másik férfi, a többit viszont igen. Hátrafordult három társához, mondott nekik valamit saját nyelvükön, mire mindannyian hangos röhögésben törtek ki. A térdüket csapkodták, egyikük meg úgy nevetett, ahogyan egy disznó röfög. Saendros sejtette, hogy valószínűleg a rangján derülnek ilyen jót, de hát mi másra számíthatna ezektől a pogány barbároktól. Időközben elindultak fel a torony belsejéből kinövő, felfelé kanyargó lépcsőkön, így a ricsajos nevetésük ott pattogott a falak között, akár a sziklákról visszaverődő visszhang. A három szeman a négy idegen mögött haladt, Saendros ment legelöl. Mögötte a másik társaság vezetője lett, aki csituló jókedve mellett már képes volt figyelni a környezetére is. Feltűnt neki, hogy kényelmesen elfér ő is, meg is testőrei is a tekergőző lépcső két fala között, holott jó két fejjel magasabb volt dem Rogelinnél, és legalább kétszer olyan széles. Azt nem tudhatta, hogy a hattyúkirály, az angyalvérűek között magasnak, és jó felépítésűnek számít.

- Nagy ez hely. Mi elfér könnyű. Mér’?

Saendros nem fordult meg, úgy válaszolt. Hangjában nem lehetett se haragot, se sértődöttséget kihallani. Pedig bosszús volt amazok iménti viselkedéséért, csakhogy két tulajdonság a büszkeség, és az önuralom nagyon erős volt benne. Az előbbi miatt könnyen lenézett másokat, de az utóbbival mindig visszafogta magát. Így senki nem tudta igazán, hogy mit is gondol róla valójában, holott neki aztán mindenkiről meg volt a maga véleménye, kivéve a királyát, a pápát, és úgy általában az egyház embereit. Úgy volt vele, hogy jobb magát nem beleártania Isten ügyeibe.

- Igen. Üzenetetek érkezte, és követetek távozása után alakította így át Hearon király mert számított egy ehhez hasonló esetre mikor közületek megint érkezik hozzánk valaki. Az előző férfi alig fért el a lépcsőházban.

Az idegennek erre eszébe jutott, hogy apja három évvel ezelőtt kiválasztotta a legalacsonyabb,

legvékonyabb emberét, levetette fejéről a bőrét, pedig a bőr volt minden férfi éke, amit őseitől örökölt meg, aztán pedig elküldte Szemanionba. Egy fulg kereskedő, akinek bőröket, bundákat, tejet, és sajtot adtak el, mesélt nekik, annak idején a Meghasadt Elmék háborújáról, és a Nap szövetségről, aminek ki nem mondott vezetője Hearon den Gerdamesz volt. Apja kiderítette merre van Vermár és ide küldte az előbbi fickót. A hétköznapi fulg, és szeman nyelvjárás nem sokban tért el egymástól így az északi, aki a Tiltott csatornán át érkezett meg tudta értetni magát az angyalvérűekkel. Akkoriban egészen másról volt szó, a két nép képviselői között, de a dolgok időközben megváltoztak. Izi-Sindar megváltoztatta őket.

Mikor felértek a lépcső folyosóban folytatódott, ami egy kétszárnyú ajtóba torkollott. Döngő léptekkel közeledtek. Amint a strázsák meglátták őket már nyitották is ajtókat.

- Ti itt maradtok. –mondta a három szemannak az angyalvérű kapitány.

- Ti is –hallatszott mély dübörgő hangon.

Saendros lépett először a terembe, mögötte pedig Hearon dem Gerdamesz vendége.

II. Fejezet: Tanács a táborban

Éjszaka volt. A táborban mindenfelé égtek a tüzek. Gyenge szellő lengette a lángokat, és a sátrak lapjait. A környező erdő gyanta illatú csendbe burkolózott. Mindenfelé izgatott, feszült harcosokat lehetett látni.

Nem lehetett hallani mást, mint a köszörűk, és a kovakövek hangját, ahogy fegyvereket élezték rajtuk

Egy kisebb menet tűnt fel, amely határozott léptekkel masírozott a tábor belseje felé ahol a törzsfő sátra állt.

A tábor közepén állították föl a sátrát, ami az összes többi fölé magasodott.

A fejedelmi szállás bejáratának két oldalán ott lobogott a törzs, és a törzsfő zászlója.

Bentről zajok és fény szűrődött ki. Az elöljárók már megérkeztek, és odabent várakoztak. A sátorban körben ültek le, a keleti fal mellett három hely azonban üresen állt.

A most szétnyíló sátorlapok között négy férfitól kísérve a matriarcha lépett be a sátorba. A neszezés elnémult, mindenki arra fordult.

Kahora, Tóri lánya szó nélkül elfoglalta a három hely közül a bal szélsőt. Hé láb magas, nyúlánk, szálkás izomzatú asszony volt. Hosszúkás arcát vörös haj keretezte, szeplős arcából fekete szempár tekintett szét a jelenlévőkön. Vastag, szürke köpenyt, és kék ruhát viselt. A minotaurusz asszonyok nem viseltek bőrt a fejükön. Kahora sem. Göndör tincseit ezüstből készült pánt fogta össze melyet rúnákkal vésett bikacsontból készült lapokkal díszítettek.

Ura, Binnum, és fia Soron távollétében rá árult a vezetés terhe, ami ellen senki, egyetlen család -, vagy nemzetségfő sem emelt hangot.

Számos alkalommal bizonyította már rátermettségét, mikor a törzsfő mellett halálos pajzstáncot

járt a csatákban.

Leült a helyére, és mögötte telepedtek le kísérői. Nem mintha szüksége lett volna rájuk, de ez volt a hagyomány. A vezér nem járkálhatott csak úgy egy magában, és most ő volt a vezér. Bár szívós, erős asszony volt, de azért mégis nehezére esett a törzs legerősebb férfijának helyébe lépnie, hacsak átmenetileg is.

- Rugur na! – Mondta hangosan.

- Kar naa! Rugur na! –Zengett a válasz minden torokból.

Ez a köszöntés, még az atyák korából származott és egyben az Öklelők csatakiáltása is ez volt.

Annyit jelent: „Legyetek bátrak”, amire a válasz „ A halálig! Legyetek bátrak! ” Binnum Patriarcha szerette is ezt a köszöntést.

- Egy tanács olyan, mint egy csata, nem ritka, hogy vér is folyik. –szokta mondogatni a fejedelem, aki ezt saját apjától Bölcs Rannától tanulta.

Binnum nem szerette, ha ellenkeztek vele. Azt szerette, hogy ha ő valamilyen döntést hoz azt elfogadják szó nélkül. Ez volt az amire igencsak ritkán került sor. Mivel pedig igen gyorsan felforrt a vére –mint minotauruszok tagjainak általában- igen hamar eljárt a keze is. Egyszer például valamilyen neve nincs ügyön úgy összevitatkozott Brestirrel –aki egyébként jó barátja-, hogy sikerült olyan erővel állon vágnia az akadékoskodót, amitől az azon nyomban kiterült és csak másnap dél körül tért magához. Ez volt Binnum, de most a matriarcha volt itt.

- Köszöntelek titeket, hősöket –üdvözölte a maga szavaival Kahora a megjelenteket. - Mert hősök vagytok. Azért amit az öklelők családjaiért, és nemzettségeiért vállaltok – mondta.

- Matriarcha – szólította meg Ferdeszájú Brestir, Guntard fia, a Slettingofhel nemzettség feje Kahorát, Tóri lányát. Azóta hvták Ferdeszájúnak mióta Binnum állon vágta. Akkor eltört az állkapcsa és rosszul forrt össze. Viszont soha többé nem akadékoskodott a fejdelemmel. – Megosztanád velünk a patriarcha terveit? Eddig nem mondott semmit, és most sincs itt, hogy elmondja nekünk. Merre jár Binnum, Ranna fia, és Soron, Binnum fia?

- Igen – hangzott a felelet-, de nem én. Beszéljen inkább Fondrig, Gosbert fia, a Dittergungen nemzettség feje. A silárim.

- Elmondod nekünk, hogy állnak a bárka erődök, és a bálnák. Utánad pedig –szavai parancsokként hangzottak - a kiürítés felügyelői, majd a határőrzők vezére.

A silárim felállt, és a kifeszített bőrhöz lépett, amire Edomeia térképe volt felfestve. Mellette egy kisebb bőrön a hazájuk, az Edrai Nagy Dombság, és a Vender hegység közt elterülő föld látszott.

-A Daupsstáinsi Kopasz csúcsnál lévő kikötőben az utolsó bárka erőd is elkészült. A készleteket feltöltöttük mind élelmiszerből, mind fegyverből –csapott rögtön a közepébe Fondrig miközben a térképen a Kopasz hegyre mutatott. Közel nyolc láb magas égimeszelő volt farönkszerű lábakkal, és karokkal, hordó mellkassal, kissé kidomborodó hassal. Rövid őszülő szakállat, és varkocsba font hajat viselt mely a fején viselt bőr alól villant ki. Rőt szemöldökei úgy íveltek barna szeme felett mintha állandóan kérdőn vonná fel azokat. Kiugró arccsontjára családja, és annak ősének rúnáját tetoválták. Kék felső, és alsó ruhát, és kopott lábbelit viselt szürke köpenye alatt.

Olyan kietlen vidék volt az, amiről beszélt melyről nemigen feltételeznék a kívülállók, hogy azt

bármire is használják. Halott kő, vagy másképpen Daupsstáins rengeteg sziklából, sovány legelőkből, és néhány csenevész kóróból, valamint pár alacsony hegyből állt össze, melyek közül a Kopasz hegy volt az egyik. Ők itt építették újjá az időtől megrágott kikötőt, remélve, hogy az rejtve marad minden kíváncsi szem előtt.

Tenyerét a bőr azon részére fektette, ahol az a Kopasz hegyet ábrázolta.

Elmerengett, vissza a múltba, tervekre, ötletekre, mikből valóság lett. Az ő ötleteire. Mert az ő terve volt, a tizenhárom bárka erőd is, csakúgy, mint a Kopasz hegynél lévő romos kikötő újjáépítése is ahol azokat felépítik majd. Az ő ötlete volt, a bálnák befogása is.

Ötletek melyeknek a szikrát a múlt, és a Fejedelem álma adta, és melyekből mára valóság lett.

- Silárim – a Matriarcha szava visszarántotta a jelenbe – mikorra lesz indulásra kész az összes bárka, és a kisebb hajók?

-A tervezett időre készen lesznek. Még egy hét, és kifuthatunk – ennek hallatán a sátorban lévő férfiak nyugtalanul kezdtek feszengeni.

Népük jövője függött az ő döntésüktől ennek a tehernek a súlyát érezték mind. Most meg még inkább mikor már arra került a szó, hogy egy hét múlva elkezdődik mindaz mi most még nem más csupán gondolat.

A matriarcha is érezte ezt. Tudta mi az mire a patriarcha vezetése alatt vállalkoznak. Mi az amibe követik Binnumot. Tudta, hogy ez az út egyaránt jelenthet új otthont, mint ahogy azt is, hogy az összes Öklelő ott hagyja a fogát.

Ahogy így gondolkodott Kahora is érezte, hogy nyugtalankodni, sőt, és ezt gyűlölte nagyon, félni kezd. Mindig is egy baromnak tartotta azokat, akik azt mondták, a félelem erőt ad. Tudta jól, a félelem csak elgyengít.

- Ne féljetek – mondta végül. - Ugye most van az amikor majd mondok pár dolgot amitől vagy lehiggadtok, vagy tűzbe jöttük. Na, erre aztán várhattok.

Minek tennék ilyet? Harcolni tudtok, arra nem kell bátorítani titeket, hisz küzdöttek már éppen eleget. Ti is, meg én is csak azt a kétséget érzitek, ami a legnagyobb hősöket is térdre tudja kényszeríteni. Veletek is megteszi, ha hagyjátok. Minek féltek? Azt hiszitek attól majd jobb lesz? –Kérdezte mély hangján. - Mi lehet a legrosszabb, ami megtörténik? Hm? Hát meghalunk. És akkor mi van? Átkot mond valaki a nevetekre, a családotokra? Ki? Hiszen ha mi vesztünk az összes Öklelő veszíteni fog. Nem marad senki. Nem marad belőlünk semmi, még csak emlék sem – ezekre a szavakra elhallgatott ő is. Elkapta a hév, úgy beszélt, és csak most értette meg mit is mondott. Folytatta. – Viszont ha sikerrel járunk a sagák a fiaink fiainak a fiainak idejében is rólunk mesélnek majd.

- Nem tudom, akad e köztetek olyan aki Izi-Sindar szomszédja akar maradni – felállt. – Én, és az enyémek biztosan nem. Sem a Slamrang, sem a Guggengur nemzetség – az előbbihez tartozott ő, az utóbbihoz Binnum. Felvette bárdját majd odalépett a sátor közepén álló Döntés fájához. Ez egy farönk volt, amibe szavazáskor a fegyvereiket szokták belevágni. Mindig a több fegyver győzött. – Itt az ideje, hogy eldöntsétek végre, ti, mit akartok.

Lassan felállt minden nemzettség és családfő és a Döntés fájához léptek. A válaszuk egyértelmű volt.

Hamarosan mindenki újra letelepedett, de a fegyvereket, a rönkbe vájtan hagyták. A silárim még állt.

-A flotta egy hét múlva indul –ismételte meg Dittergungen nemzettségből való Gosbert fia, Fondrig. Hangja magabiztos volt.

- Ortolf, Ortolf fia, a Vönderlukang nemzettség feje. Most te szólj –szólt Kahora. –Hol a tart a kiürítés?

-A törzs jó része már a Kopasz hegy felé tart. Hamarosan oda is érnek. Viszik a harci szekereket –odasétált a térképhez, és megmutatta honnan vándoroltak már el az öklelő családok.

- És a határok –a matriarcha a határokat őrzők parancsnokához fordult –Éber Szem? – Éber szemnek hívta mindenki, de Oggod néven látta meg a napvilágot, és apja Guntard volt a Klerker nemzettség feje. Ő is itt ült a sátorban.

- Mivel egész Edomeiában tudják, hogy a hagyományos egy hónapos időszak mikor nem léphetnek földünkre hét nap múlva kezdődik, senki nem próbál erre jönni. Eddig. Az Edrai dombság rendben, és a Vender hegység is tiszta. A hágóknál megkettőztük az őrszemek számát. A kivonulás biztonságban végbemehet.

Éber Szem tekintete elkomorult.

- Nagyasszony! –nehezen találta a szavakat. Súlyos dolgokat akart mondani, és részben ellenszegülni a fejedelemnek.

- Mi a Figyelők, megesküdtünk, hogy megvédjük a törzset. És ezt meg is tesszük –hangja mély baritont vett fel, és kemény eltökéltséget rejtett.

- Nem megyünk a többiekkel. Itt maradunk matriarcha. Vagyis Rogen és a társai ott maradnak az Ikreknél. Én már nem megyek vissza oda, veletek tartok, de a Félszarvú és többiek teljesítik a kötelességüket – keserű volt. Úgy érezte cserbenhagyta azokat, akiket rá bíztak, pedig a becsület nem ezt diktálná. Kis híján Kahora kezébe adta a bőrét. Csak akkor fosztanak meg egy minotauruszt a bőrétől, ettől a szarvakkal díszített irhától, ha az illető elveszti a becsületét, vagy elárulja a törzsét.

A matriarcha nem szólt semmit. Tudta, hogy Éber Szem, vagy Félszarvú Rogen nem tenne ilyet csak úgy. Minden tettének pontos, és jól meghatározott oka volt eddig.

- Miért? –nem faggatózott. Nem magyarázkodást akart hallani, hanem mi szülte ezt az elhatározást.

- Mind tudunk arról a fene nagy készülődésről - szólt Éber Szem-, ami egész Edomeiában zajlik.. Sok mindent rebesgetnek. Sok pletyka kering a levegőben épp ezért sokra nem is kell figyelni, de egy biztos. –szavai tiszták voltak. Menetesek minden találgatástól. –Seregek gyülekeznek mindenfelé. Urunkat, a patriarchát is hívatták Izi-Sindarhoz és mi mind ismerjük azt a levelet, mit törzsünk kapott, hogy a harcosaink gyülekezzenek össze. Ez pedig nem jelenthet mást, mint háborút. Seol-mar-dúm harcba hív mindenkit. Ha pedig egész Északot felrugdossa az a kriptaszökevény, akkor nem egy kis dologra készülődhet, az egyszer biztos.

A fejedelemasszony nem lepődött meg ezen. Ő is értette mit jelent, olvasni a jelekből. Tudta miért hívatták urát. A részleteket tárták fel előtte.

Érezték mind, hogy közeleg valami és nem akarták megvárni, míg az ideér. Még előtte el akarták

hagyni ezt a vidéket, de nem így lett. A fogaskerekek kattogását már lehetett hallani.

- Rogen a határokat védeni marad hátra – folytatta Éber Szem. – Biztosítja a hátunkat, ha úgy tetszik.

Ekkor egy másik térképet vett elő, és azt rakta fel. Két hely volt látható rajta. Egyik felén a Vender hegység, másik felén pedig az Edrai nagy dombság.

Jól látszott a rajzokon, minden lehetséges átkelő.

-A Vender-hegység felől nem kell tartani semmitől. - Baalonból nem igen tudtak errefelé jönni, mert csak egyetlen kissé szélesebb kanyon volt, ami átvezetett az Öklelők földjére. Azt kevés emberrel is jól lehetett tartani, ha arra került a sor. – A hegyen túliaknak megvannak a maguk kikötői. Ők nem fognak erre jönni. A baj az Edrai dombság felől várható, a Tüzes Paták, földje felől mely ugyan termékeny, de a partjaik nem alkalmasak a kikötésre – bökött a térképre.

- Így ők felénk fognak jönni –folytatta a silárim. - A mi hajóinkon akarnak majd útra kelni. És csak két hely alkalmas egy sereg átkelésére. Az egyik az Iker domboknál van, a másik pedig a Szürke domboknál. Valószínűleg csak az egyiket használják majd, de nem lehet tudni, hogy melyiket.

- Ez így van. Ezért ment Rogen a Figyelőkkel a dombsághoz. Kétfelé osztottam őket. Egy kisebb sereg van a Szürke domboknál, a többiek az Ikernél várnak.

- Mit remélsz ettől az egésztől Éber Szem? –kérdezte Kahora.

- Időt. Időt arra, hogy törzs biztonságban elindulhasson. Mert nem fogják megvárni míg, letelik az ünnep ideje. Hamarább elindulnak a kikötőink felé. Ha nem állítjuk meg őket, akkor felesleges és elkerülhető veszteségeket okozunk a népünknek. Ismerjük Zepah türelmetlenségét, és Tolburd gyakorlatiasságát. Zepah nem fog megállni, és várni egy hetet, Tolburd pedig tudja, hogy erre visz a legrövidebb út, és ő meg ez miatt nem fog várni.

- El fognak esni mind – szólt közbe a silárim. – Rogenék.

- Igaz. A sereg, ami felénk tart jóval nagyobb, mint a Figyelők. Valószínűleg, Tolburd, és Zepah együtt érkezik majd törzseik kíséretében –mondta a matriarcha. Nem hangosan gondolkodott, hanem pusztán a tényeket közölte. Míg ugyanis hallgatott megérlelődött benne a döntés. Tudta, hogy ha a patriarcha itt lenne hasonlóan döntene. Kahora lecsapathatta volna Éber Szem fejét, engedetlenség miatt, és senki nem akadályozta volna meg ebben.

- Tudom, ahogy a Félszarvú is tudja, meg mindenki aki vele van. Viszont dicső halál lesz az. Én veletek tartok a kikötőbe, és többé nem leszek vezér. Mostantól Rogen a Figyelők feje míg meg nem hal. Vagyis már nem sokáig – a csalódottság ugyanúgy ott volt a hangjában. Nem meghalni akart ő. Szeretett élni, nagyokat enni, sört vedelni, és a feleségével hálni. De akkor is. A veszély ott lebegett a feje felett, hogy míg a Félszarvúról dicső sagákat énekelnek majd, addig róla majd csak, mint megfutamodó gyáváról emlékeznek meg. Ez a szégyenfolt pedig generációkra, a családja bőrére ragadna.

- Dicső bizony mit sagáink fognak megénekelni, ha túléljük ezeket az időket – szavaival áldását adta Éber Szem döntésére mivel belátta, erre az áldozatra szükségük van.

- Most pedig –emelkedett fel helyéről Tóri lánya, Kahora a Slamrang nemzettség lánya, Binnum patriarcha párja, a matriarcha, jelezvén, hogy a tárgyalásnak vége- induljatok. Az ősök bölcsessége vezéreljen titeket. Menjetek a tieitekhez, és induljatok velük a Kopasz hegy felé

A tanács végeztével mindenki hátrahagyta a fejedelem sátrát. Így tett a atriarcha is. Átvágott kíséretével a táboron, és saját sátra útba ejtésével, ahol nadrágot öltött a szoknya helyett, sodronyinget, bélelt, térdig érő felsőruhát, és vastag köpenyt öltött a lovaikhoz mentek. Bárdját a kezében hozta, majd a nyeregre akasztotta. Lóra szálltak és elindultak ők is a kikötőbe. Némán haladtak, csak a szelet lehetett hallani, ahogyan a fenyvesek fekete sziluettjei között sóhajtozik, meg a lovak patájának dübögését. A tábort a hátuk mögött hosszan kanyargó, fáklyákkal kivilágított, szekerekből, lovakból, nőkből, férfiakból, és gyerekekből álló hosszan kígyózó folyam hagyta el. A lábas jószágot már régen elhajtották, a tábor fele pedig már ott volt a Kopasz hegynél. A másik fele a matriarchával érkezik meg majd.

Az ég tiszta volt felettük. Jól látszott a harcos csillagképe odafent. Miközben ezt szemlélte egy játékos szellő hátúról belekapott a nagyasszony köpenyébe, majd gondolataiba is, és azokat messze repítette. Egészen az Edrai Nagy dombság lábaihoz, Rogen és csapatai felé.

Elgondolkodott, vajon mikor jön el a szükség órája, ami majd a túlvilágra szólítja majd a Figyelőket. Nem is sejtette, hogy az az idő milyen sebes lábakon közeledik feléjük.

III. Fejezet: Pillantás a jövőbe

Saendros, és mögötte az kinek híre miatt összeült ez a tanács most léptek be a terembe. Mögöttük döndüléssel zárult be a kapu. A csuklyás alak egy pillantást vettet maga mögé a már becsukott ajtóra.

- Ne aggódj. Nem esik bántódásod, odakint az őreidre sem rontanak rá. Sőt épp most hoznak nekik ételt, és italt. Tudom, idegen földön jársz, s tán mondhatni ellenséges földön, de ma itt vendég vagy – minden mondatban érezni lehetett, hogy komolyan gondolja azokat az, aki mondja. – Fontos, és igen megbecsült vendég – a hang az asztalfőn ülő angyalvérűtől jött.

Az idegen csak most fordult vissza. Gyorsan felmérte a termet. Előtte pár lépésre egy üres szék állt egy hosszú asztal előtt. Az asztal körül impozáns, meghökkent arcú társaság gyűlt össze. A döbbenet minden bizonnyal a méreteinek, na meg a szarvainak szólt. Soron tudta ezt, mint ahogyan azt is, hogy ezt a tölgyfaasztalt csupa nagykutya üli körbe. Elég volt csak ruhájukra néznie. Még életében nem látott ennyi selymet, és bársonyt egy helyen. Rosszul lett tőle, hogy férfiak ilyen cifrán hímzett ruhákban, ennyi ékszerrel díszítve, így illatozva akarnak tárgyalni vele azokról a dolgokról, amik a tarsolyában lapultak. Ennyi erővel otthon is maradhatott volna kukoricát morzsolgatva az asszonyokkal, a régi szép időkről beszélgetve, gondolta magában. Különösen az egyik, jobb oldalon ülő, a többieknél jóval erősebb virágillatot eregető fickó piszkálta a csőrét.

- Gwö hrömgö sgeine, ikbe dwö bregrin di shlatu? Sneiung gö sibergnö?– mondta hangosan. Annyit tesz; Ha nálatok a férfiak öltőznek így, mit hordanak az asszonyok? Talán nadrágot? – Halványan elmosolyodott az értetlen tekintetek láttán.

- Tessék? – Kérdezte Saendros.

- Én mond, nagy tisztelettel köszönt ti mind én népem neve…nev… ne..ve..ben – törte a szavakat. Azok sznte darabokban potyigtak ki a szájából.

- Nem kérdeztél valamit? – Kérdezte a testőrkapitány.

- Nem – sandított rá Soron.

Dem Rógelin tudta, hogy nem mond igazat, aztán körbenézett a teremben hátha megérti mire is gondolt a másik valójában. A puritán, katonaéletet élő Saendrosnak csak pár pillanat kellett, hogy megértse mire tett megjegyzést a mellette álló óriás. Szemöldökét éppen csak megemelte, ajka alig, de lefelé biggyedt. Soron látta ezt, és tudta mit jelent. Az angyalvérű szerzett nála egy jó pontot.

Szétnézett odabent. Két oldalt kovácsolt vas gyertyatartókon égtek a gyertyák. A plafonról is lelógott egy kerek gyertyatartó. A gyertyák gyengülő fénnyel égtek. A parázstartókon a lángok álmosan alvásra készen bólogattak.

A Nap Király már betekintett a terembe. Két oldalt három-három csúcsos ablak állt melyek elől a szolgák elhúzták a vastag függönyöket.

A sápatag napfény bátortalanul tapogatózva nyomult egyre előre, ahogy a Király egyre magasabbra szökött fent az égen.

Soron fő helyre fordította tekintetét.

- Hearon dem Gerdamesz, a Temeris földjén lévő angyalvérű királyság, Szemanion királya –mondta Saendros, és kezével ura felé mutatott.

- Köszöntelek itt – emelkedett fel helyéről Gerdamesz. Mindenki követte példáját. - Én tudom, ki vagy de társaim még nem. Kérlek, mondja el nekik ki vagy, honnét, s miért jössz – kérte. Az idegent meglepte ez az udvariasság. Nem volt hozzászokva, hogy a népével valaki így beszéljen. Különösen azt furcsállta, hogy a szavakat őszintének érezte.

Az előttük tornyosuló robusztus alak bólintott majd megfogta csuklyáját és hátratolta.

- Nevem Soron, Binnum fia, fejedelem fia, Guggengur nemzetség az Öklelők törzse – a szavak csaknem ropogva, darabokra törve estek ki szájából. Látta a meglepetést a jelenlévők tekintetében. Látta és élvezte. – Én minotaurusz vagy! – Teljesen hátralökte csuklyáját, majd szétnyitotta köpenyét és annak szárnyait hátravetette a vállai felett.

A tanács tagjai igyekeztek jól megfigyelni Soront. Hét és fél láb magas, rönknyi karokkal, terebélyes mellkassal megáldott izomtömeg állt előttük, ravasz, fürkész, és talán provokáló tekintettel. Némelyikük álla is leesett. Az ő vidékeiken nem igen akadnak ilyen méretek. A látvány, bár nem mutatta ki, igencsak jól esett Soron egójának. Már látta is maga előtt, hogy törzse milyen sokra viszi majd Golund ezen vidékein. Hiszen ezeket a déliek itt pusztán a látványától kővé váltak. Páran lélegezni, és pislogni is elfeledtek.

Hearon dem Gerdamesz hagyott időt az uralkodóknak majd mikor látta az első döbbenetből való lassú felocsúdást, így szólt:

- Saendros jöjjön és tegye a kötelességét.

- Igen, felség.

Azzal a hattyúkirály előrelépett pont Soron széke mellé, amire épp az előbb telepedett le, a minotaurusz, aki alatt a szék panaszosan nyögött fel, és hangosan sorolni kezdte azok neveit kik a tanácsra eljöttek.

A királya jobb keze felől kezdte a sort.

Királya jobb keze felől kezdte a bemutatást, és mindig rámutatott arra, akiről beszélt. Rosenból itt volt I. Nasszeu den Naraton az Első, Livigil király, annak nyugati szomszédja II.” Kedvelt „William a Goldnforest házból, a Határ hercegségből III. „Rózsakardú” Esszein Ilo Kliberion, és a Helyőrség parancsnoka Knut fia, Magnus.

Magnus mellett foglalt helyet Landminor thánja, IX. „Háromkalapácsos” Heröt, Sigvald fia. A sort X. „Kardforgató” Romsan a Tölgyfalerdőség királya, a graulok uralkodója zárta.

Hat férfi. Soronig két szék magányosan álldogált a bal oldalán. Den Rógelin kapitány áttért a jobb oldalra. I. Hearon balján ült VII. „Bölcselő ”Ackbar, Ana-tu-amana rádzsája. Mellette VII. „Békeszerető”Justinianus Hagizyum császár ült összekulcsolt kézzel. Utánuk következtek közép Temeris uralkodói. Castaniolából III. „Öreg ” Alfonz, Nifrancából VII. „Finom ” Loui, míg Vellatínából Graziano Monsegna dózse. Denthor emírje utánuk következett nagy, fehér, ékköves turbánjában. III „Békés ” Jusefnek nevezték, és az Adzseli házból származott.

Hat férfi a jobbján is. Soronnak zúgott a feje a sok névtől.

- És a… ? – Nem tudta ki ejteni a nevüket, így csak a karjaival csapkodott, mintha repülni akarna. Saendros értette.

- A feurdok nem jöttek el. Nem ártják magukat a lentiek dolgába. Legalábbis ezt írták a levelükben

A virágillatú Loui pöffentett egyet, William a szemeit forgatta, a logadok haragosan összenéztek.

- Ezek se jobbak, mint az otthoniak – állapította meg magában Soron, mikor már másodszorra csapta meg az orrát az ellenszenv, a másik utálatának a bűze. A teremben jelenlévő, elméletileg szövetségesekre olyan súlyosan nehezedett a bizalmatlanság akár málhás szamárra a tucatnyi sószsák.

- Immár tudod, kik vagyunk – mondta Hearon. Vékony csupasz arca, a hátán összefont fekete haja, nyílt, kék szeme volt. – Lesz még idődd megjegyezni a neveinket. De most, mond el mi az amiért jöttél.

- Harc. Rosean – felelte tömören.

- Mi van Roseannal? – Egyenesedett fel II. William, aki eddig az övcsatjával babrált. Ahogy Soron látta ezt az embert mindennek lehetett nevezni csak puhánynak nem. Egész lénye erről beszélt. Szakálla már az ősz és a fekete házassága volt csakúgy, mint váll alá érő haja, ami korról árulkodott mégis tudta, hogy nem lenne egyszerű ellenfél a csatamezőn. Széles arca, állkapcsa és vastag orra volt. Ráncos homloka alatt a szürke szemekben acélos tekintet látszott. Sötétszürke zekéjén uralkodói jelképét viselte. Zöld alapon arany fa, amibe fehér koronát hímeztek.

- Ha ti nem… - kereste a megfelelő szót, pedig ez rá nemigen volt jellemző, viszont nem akart ideje korán ellenséget szerezni az új földön. – Ha ti nem ellenséges velünk, lesz békesség.

- Ellenséges? Kivel? Veletek? Mi közünk van nekünk a te *fajtádhoz*? – Az utolsó szó kissé erősebbre sikerült annál, ahogyan azt valójában akarta William, de nem kért bocsánatot. Nem. Az nem őrá vallott volna. Az a férfi, aki a legtöbb nemesét kutyába se nézte nem fog elnézést kérni egy számára ismeretlen idegentől.

- Fajtám? – Fújtatott Soron akár egy bika, de most inkább hagyta ezt most. Viszont megtalálta hogyan vehet mégis elégtételt. – Jövünk – mondta egyszerűen, majd a kérdő tekinteteket látva folytatta. – Törzsem hamarosan száll hajó., és jön Roseanba – Williamre mosolygott, olyan

barátságosan, ahogyan egy dühös farkas vicsorog egy másik ordasra. Döbbent tekintetek mindenfelé. Goldenforest is elképedt, és bent akadt a lélegzete ezt pedig nagyon tetszett az öklelőnek. Ideje volt még jobban kibillentenie nyugalmukból ezeket a felfuvalkodott, pöffeszkedő urakat. – Én értem ti lepetés. Ötven, vagy hatvanezer harcos minotaurusz nagy nehéz bárki – újra Williamre mosolygott, akinek rendesen elkerekedett a szeme.

- Mi? Mennyi? – Hüledezett Heröt thán.

- Ötven vagy hatvanezer. De ez csak harcosok száma.

- Csak har… - Heröt nehezen akarta megemészteni a hallottakat.

- De akkor mennyi az egész? – Vágott közbe William.

- Stüdga – asszonyok. Kezdte az ujjain számolni Soron, a saját nyelvén. – Slipkeppe, – gyermekek – högenva, – vének – klange – kicsinyek. Minden száj… összesen… - látszott arcán a komoly koncentrálás amint egybeszámolja a nemzettségeket, azok családjait. – Mi … jön… úgy… - szándékosan húzta az időt. – Többen akár három… száz… ezer. – Az uralkodókban bent akadt a lélegzet. Még Hearonban is. Pedig ő tudta, hogy a teljes törzs jön, de ekkora számra még ő sem számított. Percekig tartó csend szakadt rájuk. Soron élvezte a pillanatot, mert ha csak rövid időre, de lerángatta az uralkodókról azokat a nyavalyás maszkokat, amiket előszeretettel aggattak magukra, csak azért mert azok segítségével erősnek, hatalmasnak, tündöklőnek, ájtatosnak vagy más egyébnek tudták magukat mutatni. De látott már Soron ilyen embert az álarcától megfosztva. Látta milyen az amikor az sírva könyörög, és maga alá vizel félelmében akár egy klang. És nem kellett hozzá más csak egy torkához nyomott szakállas fejsze. Most, fegyver nélkül, pusztán a szavaival sikerült elérnie ugyanazt a hatást. Most a teremben lévő valamennyi férfi valódi arcát. Soron ezt tudta jól. Akadt itt vénember, megtört férfi, megszeppent kisgyerek, egyszerű, határozott ember aki ha nem annak születik akinek, hanem másnak, akkor valószínűleg gazdálkodna, vagy kocsmát nyitna, felnevelne vagy fél tucat kölköt, és csendesen, tisztességesen leélné a neki szánt éveket. Viszont nem ez adatott neki, hanem az, hogy királyok társaságában üljön, kedve ellenére, és emberek élete felől döntsön. Látta a férfi szemeiben, hogy elkötelezte magát a rábízottak felé, tudta, bármit megtenne értük, de azt is látta abban a tekintetben, hogy nem boldog a rá szabott sors miatt. Soron nem volt bölcs, sokszor akkor is járt a szája mikor nem kellett volna, ütött mikor kérdeznie kellett volna, viszont a jó emberismeretét nem lehetett megkérdőjelezni. Így láthatta még itt az asztalnál azt a szelíd bölcselőt, vagy azt a zsugori vénembert is. Soron kezdte megutálni a bandát.

- De… - kezdte volna II. William, de elhallgatott, mert hallotta saját bizonytalan hangját. Ivott egy korty bort a vendégek elé kitett kupából, megköszörülte a torkát majd folytatta. – De miért mozdul meg egy ilyen roppant tömeg? Miért?

- Mert elég – közölte Soron egyszerűen. Tekintete borús lett, ábrázata komor. Látszott rajta a végletekig való elszántság. – Mert elég Sindar, elég ottanik'! – jelentette ki. – Mi fizetünk Izi-Sindar. Nekünk kell küld neki tej, túró, sajt, fa, bunda, bőr, és egész csordák. Ezért mi nem kap csere semmi, csak Sindar mond nagy kegyes, így ő nem bánt mink. Ezért csere ő véd minket ti. De ti arra se jön sok évtizedek óta – Nasszeu den Naratonra nézett, de nem szólt semmit. – Aztán másik két törzs jön, hogy vegyen el tőlünk azt mit nekik kell adni Izi-Sindar. Töltenék fel készleteik mi kárunk. Mi is megy fosztogat portya mert mit Sindar venni el az több, mint mienknek a fele. Baa1lon, Gosorra, Kedjor-Heimland tesz ugyanígy. Adót nekik is kell befizet. Aztán sok kis lopás nő háborúra. Ha mi nem fizet jönnek fulg, palagir sereg és büntet. Mi harcol, de amaz tól sokan van. Mikor öklelő ellenkez majdnem kipusztul. Sindar így tart kötélvég Edomeia. Muszáj harcolni, senki nem barát senki, de ellenség mindenki, és Sindar irányít összes nép, nézve sok értelmetlen halál. Ez nekünk volt elég.